

63. møde

Onsdag den 15. marts 1995 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til ministrene.

2) Første behandling af lovforslag nr. L 190:

Forslag til lov om ændring af færdselsloven. Af trafikministeren (Jan Trøjborg). (Fremsat 8/3 95).

3) Første behandling af lovforslag nr. L 182:

Forslag til lov om ændring af lov om leje, lov om midlertidig regulering af boligforholdene og lov om boligbyggeri. (Forsøgsordning vedrørende husordensovertrædelser i Københavns og Århus Amter). Af boligministeren (Ole Løvig Simonsen). (Fremsat 8/3 95).

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 66:

Forslag til folketingsbeslutning om forøgelse af det støttede boligbyggeri. Af Villy Søvnald (SF) m.fl. (Fremsat 21/2 95).

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 67:

Forslag til folketingsbeslutning om kommunal boligpolitik. Af Villy Søvnald (SF) m.fl. (Fremsat 21/2 95).

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Medlemmer af Folketinget Tommy Dinesen (SF), Margrete Auken (SF) og Steen Gade (SF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om lodspligt for skibe med særlig farlige laster. (Beslutningsforslag nr. B 90).

Skriftlig fremsættelse af forslag

Tommy Dinesen (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om lodspligt for skibe med særlig farlige laster. (Beslutningsforslag nr. B 90).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spm. nr. S 1151

Til skatteministeren af:

Helge Adam Møller (KF):

»Vil ministeren sikre, at politiets hundeførere kan bevare det skattefrie tillæg, som de har haft gennem mange år?«

Skriftlig begrundelse

Den tvivl, der er opstået vedrørende økonomien for politiets hundeførere, bør snarest ryddes af vejen. Den indsats, som hund og hundefører yder, er en vigtig del af politiets samlede indsats, og derfor forekommer det urimeligt at begynde at beskatte det hundeførertillæg, som gennem mange år har været skattefrit, og som vel knap nok i forvejen dækker de omkostninger, som hundeføreren har i forbindelse med sin tjenestehund. De ydelser, samfundet får af hundeførerne og deres hunde, overstiger under alle omstændigheder langt værdien af hundeførertillægget på ca. 1.200 kr. om måneden. Derfor bør denne sag sluttes snarest uden risiko for, at politiets hundetjeneste svækkes.

Formanden:

Ønsker hr. Helge Adam Møller at begrunde spørgsmålet? Nej.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Spørgsmålet om beskatning af de tillæg, som politiets hundeførere modtager, har været fremme i medierne i den seneste tid. Jeg vil benytte lejligheden til her at slå fast, at beskatningen af hundeførertillæg ikke har det ringeste med personalegodebeskatning at gøre. Blot for at aflive en misforståelse. Det ligger heller ikke i spørgsmålet, men jeg siger det af hensyn til debatten her.

Efter statsskatteoven er alle former for indkomst skattepligtige, og det gælder også for løn.

For godtgørelser, som en lønmodtager modtager af arbejdsgiveren oven i den sædvanlige løn, er der en særlig bestemmelse i ligningslovens § 9, stk. 5. Denne bestemmelse fastslår, at også en godtgørelse, der udbetales af en arbejdsgiver for udgifter, som en lønmodtager påføres som følge af arbejdet, er skattepligtig. Dette gælder også de såkaldte hundeførertillæg.

På den anden side er det også fastsat i ligningsloven, nemlig i § 9, stk. 1, at lønmodtageren har fradrag for de udgifter, som den pågældende påføres i forbindelse med det indtægtsgivende arbejde. Dog er der ved skattereformen fastsat en bundgrænse for visse af disse fradrag – og den skattereform, jeg taler om her, er den fra 1987, som så er videreført.

Modstykket til, at hundeførerne skal tage tilskuddet til indtægt ved indkomstopgørelsen, er altså, at der kan tages fradrag for udgifterne ved hundeholdet.

Derudover er der mulighed for, at hundeførers arbejdsgiver, nemlig politimyndigheden, kan refundere hundeføreren de afholdte udgifter vedrørende hunden efter reglerne om udlæg efter regning. Dette indebærer, at beløbene slet ikke påvirker hundeførers indkomst og skat.

Hvorvidt en udgift er tilstrækkelig dokumenteret og har tilstrækkelig sammenhæng med det indtægtsgivende arbejde til, at man kan anvende regelsættet om udlæg efter regning, er et konkret ligningsmæssigt spørgsmål.

Sammenfattende er det altså min opfattelse, at beskatningen af hundeførers tillæg ligger inde under de almindelige skatteregler, og jeg ser ikke nogen umiddelbar grund til, at man skulle undtage hundeførerne fra de almindelige skatteregler.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg siger tak for svaret – det er der jo tradition for at man gør – men jeg synes, det er et meget utilfredsstillende svar.

Vi kan konstatere, at politiets hundeførere gør et stort og fantastisk godt stykke arbejde sammen med deres hunde. Det har de gjort i mange år, og gennem en halv snes år har det været en klar og fast regel, at den godtgørelse, man fik, var skattefri, fordi godtgørelsen dækkede nøjagtigt det, som politimanden brugte til foder, til ekstra slid på hjemmet, til hundepension, når han var på ferie, osv. Det skulle han ikke have indtægt eller gevinst af, men han skulle heller ikke have tab af det.

Og så laver man nu en regel, som skatteministeren siger at han ikke har nogen som helst intention om at ændre, som gør, at hundeføreren stadig væk stort set kan få den samme godtgørelse, men nu skal han indsende en regning, hver eneste gang han går i Brugsen eller Irma og køber foder, hver eneste gang han skal have sin hund i hundepension, hver eneste gang han skal køre en ekstra tur i sin bil, hver eneste gang han skal have renset en plet af tæppet osv.

Det kan godt være, at det kommer til at fungere, men det er da et bureaukrati ud over alle grænser, og derfor vil jeg godt spørge skatteministeren, om skatteministeren alligevel ikke vil overveje at lade den ordning fortsætte, som har eksisteret i mange år, som gjorde, at hundeføreren fik dækning for de faktiske omkostninger, og som gav utrolig lidt bureaukrati for skattevæsenet, for politimyndighederne og for den enkelte politimand.

Flemming Hansen (KF):

Jeg skal sige, at skatteministeren gerne må sidde ned, i hvert fald når jeg taler.

Og så skal jeg sige, at vi netop i dag har skrevet betænkning i Folketingets Skatteudvalg over det lovforslag, der hedder nr. L 173, om beskatning af ansattes tjeneste- og lejeboliger.

Det er et lovforslag, som retter op på en del af skattereformen – den skattereform, der blev vedtaget i løbet af 14 dage i maj måned 1993. Jeg tror, at skatteministeren er enig med mig i – og det havde vi alle forståelse for – at når man skal vedtage en så omfattende lovgivning på 14 dage, kan der sagtens ske fejl, og det er vi glade for at der nu sker ændringer omkring.

Derfor spørger jeg skatteministeren: Var det ikke rimeligt, at vi også i denne sag om hundene, hvor meget, meget få mennesker er omfattet, lod hånt om den millimeterretfærdighed og de principper, som ministeren netop har redegjort for? Det er altså noget pjat. Lad dog de hundeførere, som gør et fantastisk godt job, få en ordentlig og rimelig behandling.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg kan svare hr. Helge Adam Møller og hr. Flemming Hansen samlet, og jeg vil indlede med at sige, at det her ikke på nogen måde er en miskreditering af det store arbejde, som politiets hundeførere gør – overhovedet ikke. Tværtimod, det er en anerkendelse af det.

Men jeg synes samtidig, at man skal fastholde de samme skatteregler uændrede. Det, vi risikerer, når den ene gruppe efter den anden får særordninger, er, at så kommer den næste gruppe og vil også have nogle særlige ordninger. Det er noget, der er stik imod intentionerne i skatte-reformen, hvor vi har tilstræbt at få rensset ud i så mange særordninger som muligt, så man kan få et ensartet grundlag at beskatte på.

Det er også det, der er filosofien bag beskattningen af hundeførertillægget og fradraget for omkostninger i forbindelse med det, så jeg er ikke umiddelbart indstillet på, at vi skal lave særregler på dette område. Jeg vil understrege, at det er de generelle regler, der bruges, og hvis man skal ændre på det, så skal man lave en særregel.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil godt sige til ministeren, at det er faktisk sådan i næsten alle livets forhold, at vil man behandle folk retfærdigt, så bliver man nødt til indimellem at behandle dem forskelligt, fordi deres forhold er forskellige. Og hvis man laver for store blokke, så gør man altså det, som man er i gang med nu: at lave en særordning, som helt klart er urimelig og utilfredsstillende ikke bare for hundene, men faktisk også for hundeførerne.

Jeg vil godt spørge, om ministeren ikke vil bekræfte, at den ordning, som man nu går over til, hvor tillægget ikke er skattefrit, vil medføre langt mere arbejde for alle de involverede parter end den ordning, der eksisterer i øjeblikket.

Jeg vil godt gentage spørgsmålet: Om den ikke vil medføre langt mere arbejde for alle de involverede parter end den ordning, man har i øjeblikket.

Flemming Hansen (KF):

Jeg tror, der er få mennesker i landet, hvor man fornemmer et sådant engagement og en sådan glæde ved arbejdet og kontakten med dyrene, som det gælder for hundeførerne hos politiet.

Men da ministeren tilsyneladende ikke vil give sig, er jeg nødt til at uddybe spørgsmålet med: Hvor mange drejer det sig om? Ved mini-

steren det? Kan ministeren oplyse, om det er 100 mennesker, 500 mennesker eller 700 mennesker, som er omfattet af denne, synes jeg, fuldstændig urimelige beskatning?

Tom Behnke (FP):

Kan ministeren ikke bekræfte, at hunden er et arbejdsredskab for hundeførerne, lige så vel som andre politifolk har andre forskellige arbejdsredskaber, som de benytter i deres tjeneste? Forskellen er bare, at hunden er levende, og at man dermed også skal varetage hundens interesser uden for tjenesten.

Ministeren siger så, at hundeførerne vil få et fradrag for de udgifter, de har, men fradraget dækker jo ikke de fulde omkostninger. Det vil jo betyde, at hundeføreren stadig væk selv skal betale en del af udgifterne, når der er sket et fradrag, for der er vel ikke 100 pct. skattefradrag, således at man slet ikke har udgifter? Eller har ministeren tænkt sig at lave en særordning inden for skattereglerne på det her område?

Skatteministeren (Carsten Koch):

Til hr. Tom Behnke: Man kan godt kalde det et arbejdsredskab. Det er et arbejdsredskab, som den pågældende hundefører stiller til rådighed for tjenesten, og han får en kompensation herfor – det er det, der hedder hundeførertillægget – og den er man ifølge dansk skatteret skattepligtig af. Der er ingen særregler på det område.

Man har så en fradragsret for omkostningerne, der fastlægges for det pågældende tilfælde. Dette fradrag er i høj grad baseret på ligningsmyndighedernes vurdering af, hvad det rent faktisk koster at have sådan et hundehold, og man er fradragsberettiget efter de almindelige regler, som blev knæsat i skatte-reformen fra 1987. Så der er ikke nogen særbeskatning af det her.

Med hensyn til administrationen er der flere muligheder. Én mulighed er, at man holder det helt uden for skatteregnskabet og får alle dokumenterede udgifter refunderet af arbejdsgiveren. Det er en ordning, som man kan bruge, og som er forholdsvis enkel. Man skal bare samle sin dokumentation sammen. Det er jo ikke sådan, at man skal aflevere en bon, hver gang man er ude at køre. Man skal samle dokumentationen sammen, så jeg synes ikke, at den er så fantastisk arbejdskrævende. Den kræver f.eks. ikke, at ligningsmyndighederne overhovedet er med i det. Det er alene et forhold mellem arbejdsgiver og arbejdstager.

Jeg er ikke i stand til at sige, hvor mange personer det drejer sig om. Egentlig er det jo heller ikke så vigtigt.

Jeg vil igen understrege, at også jeg synes, at disse hundeførere udfører et glimrende og strålende arbejde; det har intet med det at gøre.

Jeg mener bare ikke, at man kan begynde at lave særregler i skattelovgivningen for at belønne særlige grupper, som gør en glimrende indsats. Der synes jeg ikke, at det rigtige er at bruge skattereglerne til det – så får vi et endnu større kludetæppe, end vi har i dag – men her bør man simpelt hen rette henvendelse til de myndigheder, de arbejdsgivere, som har disse folk i deres brød, og sige, at så skal der åbenbart kompenseres på en anden måde. Der skal måske betales en højere løn.

Det er mit svar på det. Ellers får vi altså et skattesystem, som bliver et forfærdeligt kludetæppe.

Helge Adam Møller (KF):

Ministeren siger, at ministeren ikke vil lave særregler. Vi beder såmænd bare om, at den regel, der har eksisteret under skiftende skatteministre gennem mange år, fortsætter.

Og så kun et enkelt spørgsmål yderligere: Hvis ordningen nu ikke ændres, og det lægger ministeren jo ikke op til – ministeren vil have ret, og det har ministeren også lov til at få – så er der jo tegn i sol og måne på, at et antal, måske endda et meget stort antal, af politiets hundeførere siger, at nu bliver besværet alt for urimelig stort og de økonomiske vilkår alt for dårlige ved at have den belastning at have en polititjenestehund, og derfor opsiges de deres kontrakt og holder op med at være hundeførere.

Vil det ikke kun være til gavn for en eneste gruppe i samfundet, hr. skatteminister, nemlig de kriminelle?

Jeg kan oplyse, at i Aalborg er der lidt over 200 betjente, hvoraf 10 pct. er hundeførere. Disse 10 pct. foretager 40 pct. af samtlige anholdelser: 1.200 anholdelser sidste år. Det vil altså sige, at mand og hund i en række tilfælde er langt mere effektive end andre.

Hvis de holder op, er det altså de kriminelle, der får bedre forhold. Er det det, skatteministeren ønsker?

Skatteministeren (Carsten Koch):

Lad mig slå fast, at der ikke er tale om, at jeg nu har indført en særregel. Der er tale om, at der har været praktiseret en regel, som har været en

særregel, og at der nu er blevet strammet op på den, så den er i overensstemmelse med den gældende skattelovgivning. Det er kendsgerningen. Jeg har ikke lavet en anden regel. Det er ikke tilfældet.

Og så vil jeg igen sige, at jeg er meget imponeret af det arbejde, der udføres af politiets hundeførere, men jeg må igen understrege, at anerkendelse af et godt udført arbejde bør give sig udtryk i en høj løn og ikke i en særlig skatteregel. Det er mit grundsynspunkt, og det synes jeg ikke der er grundlag for at anfægte, at vige bort fra. Der skal tungtvejende grunde til at begynde at lave særregler i skattelovgivningen for at anerkende et i øvrigt anerkendelsesværdigt arbejde. Det må være et spørgsmål om arbejdsgiverens betaling for et godt og veludført arbejde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1137

Til trafikministeren af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren oplyse, om der foreligger grundige analyser af de miljømæssige og trafikale konsekvenser for Københavnsregionen og specielt for city – samt for nedgangen i passager-tallet i den kollektive trafik, herunder specielt for Kystbanen – af en eventuel udvidelse af Helsingørmotorvejen?«

Skriftlig begrundelse

Vejdirektoratet har i 1993 lavet nogle analyser af miljøkonsekvenserne af en udvidelse af Helsingørmotorvejen, men spørgeren har ikke kendskab til, at der er lavet analyser, der også omfatter de totale miljømæssige og trafikale konsekvenser for bysystemet København og for de problemer, en øget trafik på Helsingørmotorvejen kan foranledige andre steder i byen. Spørgeren har heller ikke kendskab til grundige konsekvensberegninger for den kollektive trafik af en udvidelse eller analyser, der undersøger, om pengene kan anvendes bedre andre steder ud fra en bæredygtig mobilitetsbetragtning.

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Det er korrekt, at regeringen har planer om at udbygge Helsingørmotorvejen på strækningen fra Øverødvej til Jægersborg. Hensigten er at forbedre fremkommeligheden for såvel den individuelle trafik som den kollektive trafik.

Udbygningen vil være til fordel for såvel trafik rettet mod København som trafik, der fortsætter ad motorringvejen uden om København. Andelen af den trafik, der fortsætter ad motorringvejen, er større end andelen af trafik mod København.

På motorringvejen vil der i øvrigt, kan jeg oplyse, blive afsat penge i et kommende lovfor-slag, endda betydelige midler, til en bedre trafikinformation, der på motorringvejen samt på en række andre strækninger i hovedstads-området skal medvirke til en bedre afvikling med mere trafik på de allerede eksisterende vejstrækninger.

I forbindelse med arbejdet i udvalget om hovedstadsområdet og trafikinvesteringer blev der i 1990 udviklet en trafikmodel for hovedstadsområdet. Modellen sigter primært på at beskrive de overordnede trafikstrømme i regionen. Den er i sin oprindelige udformning mindre velegnet, må man sige, til at komme med præcise udsagn om trafikken på specifikke vej- og banestrækninger eller for den sags skyld om overflytning af trafik mellem vej og bane på sådanne vejstrækninger.

Vejdirektoratet har derfor udviklet modellen og tilpasset den i forhold til det omliggende vej-net. Der er således foretaget beregninger af ændringerne i biltrafikken og dennes fordeling på vejnettet i hele hovedstadsområdet.

Beregningerne viser, at en udbygning ikke blot tilgodeser de bilister, der i dag benytter vejen. Nok så væsentlig er effekten af en udbygning af Helsingørmotorvejen i de lokalområder, der i dag belastes af uvedkommende trafik, fordi Helsingørmotorvejen er overbelastet.

Udbygningen af Helsingørmotorvejen vil ifølge beregningerne ikke medføre øget trafik til Københavns city. Trafikken på Helsingørmotorvejen inderste strækning i Københavns Kommune vil som bekendt fortsat være begrænset af kapaciteten i det signalregulerede kryds på Hans Knudsens Plads.

Margrete Auken (SF):

Når man beskæftiger sig med miljøpolitik, er man i regel et forholdsvis mismodigt menneske, og hvis man oven i købet kobler trafikpolitikken på, så bliver det en meget sørgelig sag.

Og det går oven i købet tilbage. Jeg kan fortælle ministeren, at Vejdirektoratet under Schlüter-regeringen åbenbart havde et noget mere positivt syn på kollektiv trafik, end det er tilfældet nu.

Den rapport, der er lavet i 1987 om præcis den vejstrækning, fastslår for det første, uden at det senere er dementeret, at man på kort sigt kan opnå nogle fordele, men på længere sigt må kapacitetsudvidelsen forventes opbrugt af den stigning, som muliggøres ved kapacitetsudvidelsen. Det ser man over hele verden, og det har Vejdirektoratet da også vidst indtil for nylig.

I den samme rapport viser man også, at hvis man udvider »varme« spor, ja, så overfører man, om jeg så må sige, adskillige passagerer fra den kollektive trafik til privatbilismen.

Ministeren siger: Men de skal jo køre uden om alle sammen. Det kunne jeg høre i svaret nu. Det er slet ikke meningen, at de skal ind, siger ministeren – og det står også i 1987-rapporten – for ved Hans Knudsens Plads er der altså en prop, og den prop bliver jo ved at være der. Med de planer, jeg indtil videre har hørt om, kan jeg ikke se rettere, end at det, man gør nu, bare forstærker den prop.

Så synes jeg, det er fint at lave noget trafik-information, men vi behøver bare ikke at sætte et stort system op. Man kan faktisk forudsætte, at nogle af de mennesker, der kører ind, er lidt mere intelligente og kører bare 10 minutter senere. De mest begavede af dem vil selvfølgelig tage den kollektive trafik, men jeg er klar over, at vi ikke – når vi i øvrigt privilegerer privatbilismen meget – kan regne med det.

Jeg vil godt spørge ministeren, om de beregninger, der ligger fra 1987-rapporten, er blevet dementeret siden hen. Når man tager 1993-rapporten, som jeg jo også har studeret til denne lejlighed, kan man se, at det ikke af den fremgår, at tallene er blevet bedre. Her står der bare underlige påstande om, at det ikke vil hjælpe ret meget med den ekstra busbane, som man kunne lave – og det er jo ikke rigtigt, for selvfølgelig vil 7 km busbane på en presset strækning hjælpe enormt, hvis det var det, man ville.

Jeg kan slet ikke se, hvad det er man vil i denne her sag.

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg beklager, men forretningsordenens bestemmelser tillader ikke et langt og omfattende svar.

Jeg tror, fru Margrete Aukens opfattelse i al fald delvis bygger på den fejlantagelse, at hvis

vi blot i trafikpolitikken benytter de begrænsninger, der består i, at vejenes kapacitet er så begrænset, at der bliver lange køer, ja, så får vi heller ikke mere trafik. Jeg tror, at det – i hvert fald for en stor del – er en fejlantagelse.

Det, vi kan se, når vi taler om Helsingørmotorvejen, er jo, at den trafik, der så at sige presses væk fra Helsingørmotorvejen i dag, ledes ad de mindre veje. Og det, man kan regne sig frem til – også ved at tage den model, som vi anvender i øjeblikket til at estimere trafikstrømmene, i betragtning – er, at vi aflaster meget trafik i lokalområderne ved en beskeden udbygning af Helsingørmotorvejen.

Yderligere vil jeg da gerne sige én ting til rapporten fra 1987, som jeg i øvrigt ikke vil kommentere, og det er, at noget vil der ske i de kommende år, også med trafikstrømmene på den strækning. Det bliver jo givetvis en konsekvens af, at Øresundsforbindelsen bliver en realitet.

Imidlertid er det jo sådan, at vi må bygge vejene, og vi må prognosticere trafikstrømmene ud fra det materiale, vi er i besiddelse af i dag, og de modeller, vi er i besiddelse af i dag. Og disse modeller tilsiger altså, at vi, hvis vi udbygger Helsingørmotorvejen på den pågældende strækning, får bedre vilkår for den kollektive trafik, og vi får ikke øget individuel trafik i Københavns city; og dermed da mener jeg, at vi har fundet en fornuftig løsning.

Jeg tror, at vi må erkende, at bilen er kommet for at blive, og derfor er der altså også behov for udbygning af visse motorvejsstrækninger, også i hovedstadsområdet.

Margrete Auken (SF):

Hvis vi bruger tid på at diskutere, hvorvidt bilen er kommet for at blive, spilder vi vores tid. Det er jo ikke det, vi snakker om.

Hvis ministeren siger, at udbygningspolitikken vil gå efter, at hvis der kommer flere biler, så bygger vi vejene større, kan jeg fortælle, at i Los Angeles lægger man motorveje oven på motorveje, og 5 dage efter, at man har gjort det, er vejen fuld igen, fordi man ikke har en mere langsigtet strategi, som man har i f.eks. San Francisco. Men altså, dér har man åbenbart fået ansat vores bedste genier fra Vejdirektoratet.

Vi har overført dem fra Los Angeles, kan jeg se, og så er de koblet ind i en socialdemokratisk-radikal regering, en socialdemokratisk-radikal regering, hvor vi jo under Schlüter-regeringen åbenbart havde betydelig bedre folk, der sad derovre og gjorde opmærksom på, at de trafik-

strømme faktisk kan flyttes over. Der er en række beregninger, der viser, at de kan flyttes over med ekspressbusser og forbedring af Kystbanen.

Men det er klart, at hvis man ikke vil tænke sådan nogle tanker, men bare går ud og ser fortabt på motorvejen derude og siger: Bilerne kører åbenbart ud over de smalle veje, og så må vi udvide den her, så kan jeg fortælle ministeren, at det, der med sikkerhed sker, er, at der kommer flere biler. Der kommer flere biler; det viser alt i hele systemet, at sådan vil det foregå.

Og så kan ministeren godt sige: Jamen de bliver stoppet inde ved Hans Knudsens Plads – det har ministeren ret i; det fremgår af alle rapporter indtil nu, at kapaciteten er totalt udnyttet dér – men hvornår kommer ministeren så og siger: Søringen? Jamen, det er jo bare det, jeg mener. Det kan jo ikke nytte noget at presse flere – jo, hvis man har kunnet gå sådan i knæ for så dårlige argumenter, som man har her, til så mange penge, og man får så lidt ud af det.

Og påstanden om, at den kollektive trafik også får bedre vilkår, den er jo for så vidt rigtig, som man kan sige, at hvis alle får mere plads, så får busserne selvfølgelig også mere plads, men i samme øjeblik man fylder op igen, så er det altså for ringe for den kollektive trafik.

Hvis det var det, man ville – og igen henviser jeg til 1987-rapporten – hvis det var det, man ville, så lavede man da en ekstra busbane på den strækning. Så kunne man få noget rigtigt ud af det. Så kunne man koble med de andre tværbusser og ringbusser også, hvis det var det, man ville.

Der er intet i den nuværende regerings oplæg til kollektiv trafik i København, der handler om nogen som helst form for sammenhæng, og slet ikke noget, der har med miljøpolitik at gøre. Og så kan det godt være, at ministeren siger trafikinformatik og siger metro på Amager – et sted, hvor der ingen bor – men det vil jeg selvfølgelig ikke være så imponeret af i denne her sammenhæng.

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Det er formentlig meget vanskeligt at imponere fru Margrete Auken; imidlertid vil jeg da gerne gøre et forsøg på det. Og forsøget er at fortælle en lille smule om, hvad der sker i den kollektive trafik i København.

For det første er det korrekt, at hvis man laver veje med bedre kapacitet, så bilerne i stedet for at holde i kø kan køre nogenlunde jævnt, er det også således, at busserne kan gøre det. Og sådan

vil det være med udbygningen af Helsingørsmotorvejen, der jo primært er en udbygning og en renovering af de eksisterende broer. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at regeringen jo netop har indgået en aftale – hvori SF desværre ikke deltog – omkring DSB's investeringer i de kommende fire år. Her kan man se, at det, vi har sat i gang nu, er investeringer i S-tog for 9 mia. kr. i hovedstadsområdet.

Dertil kommer, at man bygger for flere milliarder kroner jernbanestrækning mellem Københavns Hovedbanegård og Kastrup, også en betragtelig forbedring af den kollektive trafik i hovedstadsområdet.

Dertil kommer, at vi udvider jernbanen til Frederikssund med dobbeltspor og bygger nye stationer. Så der gøres altså temmelig meget for den kollektive trafik i hovedstadsområdet.

Så vil jeg gerne sige omkring Kystbanen: Jeg tror ikke på, at mange, der potentielt kan benytte Kystbanen, vil blive nye trafikanter på Helsingørsmotorvejen, og jeg tror på, at vi har alle tiders muligheder for at forbedre den kollektive trafik på Kystbanen. Det sker primært ved, at de nye elektriske regionaltoget, efterhånden som de nu bliver indsat, også kommer til at trafikbetjene Kystbanen.

Margrete Auken (SF):

Jeg er ked af, at jeg helst tyr tilbage til den gamle rapport fra 1987, da jeg kan forstå, at ministeren har stoppet al fornuftig udvikling. Nu snakker vi om den østlige del af det her område. Vi snakker ikke om Frederikssunds S-bane; vi snakker om den østlige del af området, hvor der er alle disse biler.

Jeg kan sige, hvis man går tilbage til den rapport, der blev udarbejdet under Schlüter-regeringen, ligger der altså nogle hensigter om at udbygge med ekspresbusser. Der ligger faktisk nogle modeller for, hvor meget trafik man vil overføre. Der er nogle meget fine tegninger, som jeg vil henvise til, på side 28, hvor der står, hvad der sker, hvis man laver en ekstra busbane og får ekspresbus, og hvordan man overfører trafikken, og hvad der sker, hvis man laver et spor ekstra.

Det er altså meget fine og klare tal, og jeg kan ikke se, at ministeren har argumenteret for, at det skulle hjælpe gevaldigt på de her tal, ved at sige, at vi får en Øresundsbro. Det er jo ikke Sverigestrafikken, der kommer i de to myldretider, som vi har om morgenen og om eftermiddagen.

Det er jo to ganske korte tider; det er ikke den store, lange trafik, der er der jo ikke nogen problemer derude.

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg vil gerne bekræfte det sidste, at det ikke er Sverigestrafikken, der belaster de to gange to timer om dagen, hvor faktisk 25 pct. af den trafik, der kører på Helsingørsmotorvejen, er belastet af kødannelser. Så det er faktisk, hvis vi taler motorvejsinvesteringer i Danmark, en strækning, hvor man må sige, at forrentningsmæssigt set, altså ud fra, hvad man får af trafikafvikling for pengene, er det fornuftigt at udbygge dér.

Nu tør jeg ikke sige, hvilket projekt fru Margrete Auken henviser til, men det kunne jo meget vel være, hvad skal vi sige, det store, forkromede projekt om Helsingørsmotorvejen, hvor motorringvejen osv. udbygges, og hvor vi udnytter de muligheder, der er for at udvide broerne, så vi kan få en stor, forkromet motorvejsløsning.

Det, regeringen satser på, er at bruge pengene så hensigtsmæssigt som muligt. Vi løser de trafikale problemer, der er. Vi investerer faktisk kun 100 mio. kr. i udvidelser af selve vejen. Resten går til renovering af selve vejstrækningen, udgifter, som vi under alle omstændigheder skulle afholde.

Når lovforslaget kommer frem her i Folketinget, og vi får mulighed for at debattere det, stille spørgsmål og forsvare osv., vil jeg vil meget gerne gå ind i en diskussion omkring busbanen; men jeg vil gerne gøre opmærksom på allerede nu, at det efter min opfattelse ikke kan lade sig gøre, primært fordi der er så mange til- og frakørsler, at det er vanskeligt at forestille sig, at man med nogen rimelighed kan opretholde regler, hvor man friholder et spor, der også er til- og frakørselsspor for almindelige personbiler, for trafik på en fornuftig måde, således at der bliver en decideret busbane på strækningen.

Margrete Auken (SF):

Jamen så må jeg da fortælle ministeren, at det kan eller kunne Vejdirektoratet godt finde ud af. Der er jo ikke tale om, at man siger, at man ikke kan lave busbaner, fordi der er til- og frakørsler; det er altså for tosset.

Jeg mener, det her det handler om trafik, der går fra det nordlige København og ind til byens midte. Det er det, vi snakker om her, og som ligger i den rapport – som ikke er en stor forkro-

met én, men som hedder »Helsingørmotorvejen M 14 Jægersborg-Isterød«. Og den er fra november 1987, altså under den forrige regerings tid, hvor man åbenbart havde en bedre opposition. Det tror jeg sådan set nok er det, der er tilfældet. Da sad Socialdemokratiet og De Radikale i den situation, at de prioriterede miljø, kollektiv trafik og hvad ved jeg, og det syntes regeringen var rimelige tiltag, det syntes Vejdirektoratet var rimelige tiltag.

Må jeg godt lige sige til ministeren: Tag lige og inddrag de her rapporter, især den fra Schlüter-regeringens tid, i fremlæggelsen, sådan at vi kan snakke om, hvad det drejer sig om, for det er de mest tåbelige penge, vi har hørt om, bortset fra de nordjyske motorveje. Det er jo en gammel beslutning, der i øvrigt også blev taget under Schlüter-regeringen.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Ahlmann-Ohlsen, Niels (KF): spm. nr. S 1002 og 1003

Albrechtsen, Keld (EL): spm. nr. S 982

Andersen, Else Winther (V): spm. nr. S 983-985 og 1049

Antonsen, Charlotte (V): spm. nr. S 978 og 979

Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 851, 852, 948, 955, 956, 962 og 991

Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 999, 1000 og 1024

Christensen, Jan Kørpke (FP): spm. nr. S 1041

Dahl, Kristian Thulesen (FP): spm. nr. S 1004

Dinesen, Tommy (SF): spm. nr. S 990

Donner, Ole (FP): spm. nr. S 1025 og 1026

Duetoft, Peter (CD): spm. nr. S 1040

Espersen, Lene (KF): spm. nr. S 971 og 972

Gade, Steen (SF): spm. nr. S 963

Grove, Henning (KF): spm. nr. S 996

Hansen, Ivar (V): spm. nr. S 1067

Hornbech, Birthe Rønn (V): spm. nr. S 946, 989 og 1022

Jacobsen, Kirsten (FP): spm. nr. S 867-870 og 906

Just, Annette (FP): spm. nr. S 966

Jørgensen, Lars (KF): spm. nr. S 1028-1036

Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 1011 og 1015

Langkilde, Niels J. (KF): spm. nr. S 1012-1014

Larsen, Erik (V): spm. nr. S 995

Madsen, Jens Løgstrup (V): spm. nr. S 1081 og 1082

Mikkelsen, Brian (KF): spm. nr. S 1016-1021

Pedersen, Thor (V): spm. nr. S 998 og 1042

Rasmussen, Lars Løkke (V): spm. nr. S 930, 932, 933, 938, 939 (suppl. besv.) og 941

Rasmussen, Stefan G. (KF): spm. nr. S 1010

Sams, Pernille (KF): spm. nr. S 997 og 1045

Schmidt, Hans Christian (V): spm. nr. S 1051-1055

Søndergaard, Søren (EL): spm. nr. S 884, 964, 965, 987, 988 og 1027

Søvndal, Villy (SF): spm. nr. S 819 (suppl. besv.), 1039, 1043, 1044, 1047, 1048, 1065 og 1066

Thrane, Bodil (V): spm. nr. S 912

Aaen, Frank (EL): spm. nr. S 1037 og 1038

Spm. nr. S 1002

Til finansministeren (22/2 95) af:

Niels Ahlmann-Ohlsen (KF):

»Vil ministeren begrunde sine udtalelser refereret i Aalborg Stiftstidende den 17. december 1994, hvoraf det fremgår, at man på virksomheden Aalborg Portland er »hysterisk«, når der tales om de mulige konsekvenser for virksomheden af grønne afgifter?«

Begrundelse

Når en virksomhed som Aalborg Portland A/S, der har investeret i miljøforbedringer og derved er blevet tildelt Nordjyllands Amts Miljøpris 1994, deltager i debatten om de forudselige virkninger af de grønne afgifter, som et regeringsudvalg er fremkommet med forslag til, bør en ansvarlig minister deltage i debatten med samme seriøsitet.

Svar (6/3 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Regeringens overvejelser om indførelse af grønne afgifter sker med udgangspunkt i de præmisser, som Embedsmandsudvalget om grønne afgifter og erhvervene allerede opstillede i midtvejsrapporten fra april 1994.

Heri indgår, at indførelse af afgifterne må ske efter grundig analyse af deres virkninger, herunder behovet for tilbageføring af provenuet.

Grønne afgifter bør endvidere kun bringes i anvendelse over for erhvervene, hvor de virker bedre end andre instrumenter, og hvor de samfundsøkonomisk må foretrækkes frem for øgede afgifter på husholdningerne.

Endelig fastslås, at afgifterne må indføres gradvis og forudsigeligt. Indfasningen må afpasses efter fremskridtene i den internationale koordinering og efter forholdene hos vores vigtigste samhandelspartnere.

De fleste energiintensive virksomheder i Danmark er miljøbevidste og gør allerede i dag en indsats for at reducere deres ressourceforbrug. Formålet med de grønne afgifter er at styrke denne udvikling på en måde, der er forenelig med beskæftigelses hensynet.

Erhvervslivets organisationer er løbende blevet hørt i forbindelse med overvejelserne om grønne afgifter på erhvervene.

Med den åbne dialog og de præmisser, som regeringen vil følge, er udtalelserne fra Aalborg Portland ikke velbegrundede.

Spm. nr. S 1003

Til forskningsministeren (22/2 95) af:
Niels Ahlmann-Ohlsen (KF):

»Vil ministeren udrede de økonomiske sammenhænge mellem Tele Danmarks drift af hybridnettet og driften af telefonnettet og herunder fremlægge dokumentation for, at Tele Danmarks køb af firmaet Scansatel A/S i Aalborg ikke er finansieret af telefonkunderne i Tele Danmark?«

Svar (2/3 95)

Forskningsministeren (Birte Weiss, fg.):

I anledning af det stillede spørgsmål er der indhentet vedlagte udtalelser fra Tele Danmark A/S af 27. og 28. februar 1995, som jeg skal henholde mig til.

Det fremgår af Tele Danmarks svar, at selskabet Scansatel A/S er købt af Jydsk Telefon A/S. Det fremgår endvidere, at købesummen er henført til ikke-reserverede forretningsområder, og at den indgår som beslaglagt kapital, der forren-

tes med markedsrenten, hvilket er i overensstemmelse med regnskabsreglementet for Tele Danmark.

Ifølge vedlagte godkendte regnskabsreglement for Tele Danmark A/S af 21. februar 1994 (ikke optrykt her) skal der for hvert entydigt forretningsområde udarbejdes internt delregnskab indeholdende såvel resultatopgørelse som balance.

I et dertil hørende notat om principperne for intern afregning og omkostningskalkuler fastlægges et antal forretningsområder, herunder bl.a. monopoldelen af hybridnettet, telefoni og ikke-reserverede forretningsområder. Notatet, der ligeledes vedlægges (ikke optrykt her), er godkendt af den daværende minister for kommunikation og turisme.

Bilag 1

Tele Danmark
27. februar 1995

Forskningsministeriet

Folketingssspørgsmål nr. S 1003 stillet den 22. februar 1995 af Niels Ahlmann-Ohlsen (KF)

Under henvisning til Forskningsministeriets fremsendelse den 23. februar 1995 pr. telefax af ovennævnte folketingssspørgsmål vedrørende Tele Danmarks køb af Scansatel A/S skal Tele Danmark fremkomme med følgende udtalelse.

Jydsk Telefon A/S har i december 1994 erhvervet samtlige aktier i Scansatel A/S, der har en nominel aktiekapital på 2.200.000 kr. Selskabet driver virksomhed på den ikke-reserverede del af hybridnetsområdet, primært vedrørende installations- og programforsyningsopgaver.

Med hensyn til de økonomiske sammenhænge mellem Tele Danmarks drift af hybridnettet og driften af telefonnettet skal henvises til det for Tele Danmark gældende regnskabsreglement.

Bilag 2

Tele Danmark
28. februar 1995

Forskningsministeriet

Folketingsspørgsmål nr. S 1003 fremsat 22. februar 1995

I fortsættelse af vort brev af g.d. skal Tele Danmark herved fremkomme med følgende uddybende udtalelse.

I henhold til Tele Danmarks regnskabsreglement skal der for hvert entydigt forretningsområde udarbejdes internt delregnskab indeholdende såvel resultatopgørelse som balance.

I det af ministeren for kommunikation og turisme godkendte notat om principper for intern afregning og omkostningskalkuler fastlægges et antal forretningsområder, herunder bl.a. monopoldelen af hybridnettet, telefoni og ikke-reserverede forretningsområder.

Intern afregning af ydelser, der udføres mellem forretningsområderne, sker ud fra forretningsmæssige principper. Afregningspriserne må ikke være mindre end samtlige omkostninger pr. ydelse.

Ydelser, der er omfattet af ene- eller særrettigheder, skal leveres på samme vilkår og til samme pris, som gælder i forhold til tredje-mand. Intern afregning sker til priser og takster, som skal være i overensstemmelse med ministerens godkendelse i henhold til koncession eller særrettighed.

Afregning af ydelser mellem telefoni og hybridnettet kan derfor ikke ske til priser, der er mindre end samtlige omkostninger.

I henhold til notat om principper for intern afregning og omkostningskalkuler henføres kapital til de enkelte forretningsområder.

Beslaglagt kapital forrentes med markedsrenten.

Ved Jydsk Telefons køb af Scansatel er købesummen henført til ikke-reserverede områder og indgår derfor som beslaglagt kapital, der renteberegnes med markedsrenten. De ikke-reserverede områders økonomi belastes derfor med rente af købesummen.

Det bemærkes, at rentebelastningen af de ikke-reserverede forretningsområder sker uafhængigt af, hvordan købesummen fremskaffes.

Endelig bemærkes, at ministeren for kommunikation og turisme i forbindelse med fastlæggelse af retningslinjer for samspillet mellem Tele Danmarks aktiviteter på det reserverede områ-

de og konkurrenceområdet i et brev af 14. juni 1993 anførte, at Tele Danmark ikke vil være afskåret fra at overføre midler fra det reserverede område til konkurrenceområdet, når dette sker efter forretningsmæssige principper. Ministeren anførte endvidere, at begrebet »forretningsmæssige principper« også dækker over situationer, hvor det ud fra strategiske overvejelser besluttes at iværksætte konkurrenceaktiviteter, som først på længere sigt kan forventes at blive overskudsgivende.

Spm. nr. S 982

Til udenrigsministeren (17/2 95) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil udenrigsministeren oplyse, om Danmark kan bruge miljøgarantien i forbindelse med EU-kommissionsdirektiver, som vedtages efter den såkaldte komitéprocedure?«

Begrundelse

Enhedslisten har i dag opfordret regeringen til at bruge miljøgarantien i forbindelse med en eventuel vedtagelse af forslagene til EU-kommissionsdirektiver om mad til spædbørn og småbørn (babymad).

Regeringen har desværre meddelt, at den ikke vil bruge miljøgarantien i denne sag, hvilket Enhedslisten dybt beklager. Men derudover rejser sagen et principielt problem: Kan miljøgarantien overhovedet bruges i forbindelse med kommissionsdirektiver, som vedtages efter komitéproceduren?

Dette spørgsmål rejste Enhedslistens medlem af Europaudvalget den 17. februar over for sundhedsministeren, men fik ikke svar. Derfor stilles spørgsmålet nu til udenrigsministeren, idet problemet jo kan opstå igen.

Enhedslisten er imod, at der overhovedet laves kommissionsdirektiver efter komitéproceduren. Det er forkert, at embedsmænd kan sidde i administrative komiteer og lave love. Men hvis hertil kommer, at vi så heller ikke kan bruge miljøgarantien, så er målet mere end fuldt.

Enhedslisten har rejst en forespørgselsdebat om forholdet mellem EU-lovgivning og danske miljø- og sundhedsstandarder, som forventes at finde sted den 23. marts. Under denne fore-

spørgselsdebat vil det være muligt at vedtage en dagsorden, som også kan handle om brugen af miljøgarantien i forbindelse med komitéproceduren. Også derfor vil det være godt, om vi forinden debatten ved, hvor vi står.

Svar (28/2 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Et medlemsland, som ønsker at anvende nationale bestemmelser under henvisning til Traktatens artikel 100 A, stk. 4, må, i forbindelse med at det giver Kommissionen meddelelse herom, klart angive og begrunde, at der er tale om vigtige behov i stk. 4's forstand, og dermed fjerne enhver mistanke om protektionisme eller misbrug for at forvrilde konkurrencevilkårene til egen fordel. Heri ligger, at det er afgørende, om der i det konkrete tilfælde kan redegøres tilstrækkelig overbevisende for, at der foreligger vigtige behov i artikel 100 A, stk. 4's forstand. De nationale bestemmelser vil herefter i givet fald skulle bekræftes af Kommissionen.

Det er fortsat den danske regerings opfattelse, at hverken Traktatens formulering eller Domstolens praksis udelukker anvendelse af artikel 100 A, stk. 4, ved kommissionsdirektiver, som det er nævnt i spørgsmålet. Der er imidlertid, blandt medlemslandene og Kommissionen, forskellige opfattelser af mulighederne for at anvende artikel 100 A, stk. 4, i disse tilfælde. Som der har været eksempel på er det EF-Domstolen, som i sidste instans tager stilling til spørgsmål, hvorom der er uenighed, idet den endelige fortolkning af EF-Traktaten, herunder af bestemmelsen i artikel 100 A, stk. 4, som bekendt henhører under EF-Domstolen, jf. EF-Traktatens artikel 164.

Spm. nr. S 983

Til finansministeren (17/2 95) af:

Else Winther Andersen (V):

»Vil ministeren oplyse, om mangelen på en fast bagatelgrænse for udbud i cirkulæret om udbud og udlicitering er til hinder for en effektiv udnyttelse af ressourcerne i staten?«

Svar (24/2 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft): Finansministeriets cirkulære af 21. januar 1992 om udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver blev moderniseret pr. 1. marts 1994. Som almindelig bevillingsregel gælder fortsat, at opgaver, der vil kunne udføres af eksterne leverandører, skal underkastes en udbudsrunde med passende mellemrum.

I det nye cirkulære blev der indføjet en fleksibel bagatelgrænse, hvorefter opgaver ikke skal udbydes, hvis statsinstitutionen godtgør, at det ikke er muligt at udbyde opgaven eller nogen del heraf i konkurrence, eller hvis den godtgør, at udbuddet af opgaven medfører uforholdsmæssig store omkostninger eller administration. Baggrunden for ændringen var, at det gamle cirkulære var usmidigt og lagde op til en meget firkantet tolkning af bestemmelserne.

Ved en udbudsforretning vil der altid være en række følgeomkostninger. Det gælder dels direkte omkostninger som f.eks. annoncering og dels indirekte omkostninger i form af arbejdstid, der medgår til at sikre en sagsbehandling, som giver alle tilbudsgivere en fair behandling. Afgørelsen af, hvad der er en administrativ og økonomisk forsvarlig gennemførelse af udbud og udlicitering, afhænger derfor i høj grad af den konkrete sammenhæng, og den kan der ikke tages højde for med en fast bagatelgrænse; det er den enkelte institution selv bedst til at skønne.

Spm. nr. S 984

Til finansministeren (17/2 95) af:

Else Winther Andersen (V):

»Vil ministeren oplyse, om formålet med cirkulæret om udbud og udlicitering er at sikre fornuftig ressourceudnyttelse i staten?«

Svar (24/2 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver er ét af flere midler til at sikre en fornuftig ressourceudnyttelse i staten.

Fornuftig ressourceudnyttelse i staten er imidlertid ikke kun et spørgsmål om udbud og udlicitering. Det er nok så meget et spørgsmål om, at ministerierne og de underliggende styrelser og institutioner løbende tilpasser opgaveløsningen til ændrede vilkår gennem udvikling af medarbejdernes personlige og faglige kompetencer, organisationsændringer samt indførelse af ny teknologi.

Spm. nr. S 985

Til finansministeren (17/2 95) af:

Else Winther Andersen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilken størrelse typiske opgaver udbudt i henhold til cirkulæret om udbud og udlicitering har?«

Svar (24/2 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Opgaver udbudt i 1993 lå gennemsnitligt på ca. 2,4 mio. kr., idet ministerierne udbød 888 opgaver til en samlet værdi af ca. 2,1 mia. kr. For 1992 var prisen gennemsnitligt på ca. 2,0 mio. kr. pr. opgave, idet ministerierne udbød 1.158 opgaver til en samlet værdi af ca. 2,4 mia. kr.

Disse gennemsnitstal dækker imidlertid over meget store variationer. Generelt er det gennemsnitlige beløb pr. anlægsopgave betydeligt højere end det gennemsnitlige beløb pr. driftsopgave. Den gennemsnitlige kontraktsum pr. driftsopgave i 1992 var på 620.000 kr. Den gennemsnitlige kontraktsum pr. anlægsopgave i 1992 var på 13.500.000 kr.

Spm. nr. S 1049

Til indenrigsministeren (24/2 95) af:

Else Winther Andersen (V):

»Kan et byrådsmedlem nægtes adgang til at få sin afvigende mening kort tilført et udvalgs-mødes beslutningsprotokol, såfremt det pågældende byrådsmedlem undlader at stemme?«

Svar (8/3 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

I henhold til § 20, stk. 2, 4. pkt., i den kommunale styrelseslov (lovbekendtgørelse nr. 526 af 22. juni 1993) kan ethvert udvalgsmedlem forlange sin afvigende mening kort tilført beslutningsprotokollen.

Et medlem, der har stemt imod en beslutning eller undladt at stemme, har således krav på, at den afvigende mening, medlemmet ved stemmeafgivningen har tilkendegivet, bliver tilført beslutningsprotokollen. Herudover har medlemmet krav på, at medlemmets afvigende mening om, hvad udvalget burde have besluttet, kort tilføres beslutningsprotokollen.

Det antages endvidere, at et medlem, der har stemt imod eller undladt at stemme, har ret til at få tilført beslutningsprotokollen en ganske kort angivelse af begrundelsen for den afvigende mening, idet der kan være en sådan sammenhæng mellem den afvigende mening og begrundelsen herfor, at det ikke er muligt eller rimeligt at skille den afvigende mening fra dens begrundelse.

Spm. nr. S 978

Til miljø- og energiministeren (17/2 95) af:

Charlotte Antonsen (V):

»Hvad er årsagen til, at 33,3 pct. af cheferne på kontorchefniveau og derover har forladt deres stilling i Miljø- og Energiministeriet i 1993-94?«

Svar (28/2 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det er ikke korrekt, at 33,3 pct. af cheferne i perioden 1. juni 1993 til 31. maj 1994 har forladt deres stilling i det daværende Miljøministerium.

Kun én chef har i perioden helt forladt ministeriet. Den pågældende blev kontorchef i Trafikministeriet og er siden blevet udnævnt til afdelingschef.

Tre chefer flyttede pr. 1. marts 1994 fra departementet til styrelserne som følge af en omlægning af strukturen i Miljøministeriet. Omlægningen indebar – bortset fra Landsplanafdelingen og økonomi- og personalespørgsmål – en decentralisering af næsten alle opgaver. Dette

betød, at f.eks. forberedelse af lovgivning, betjening af ministre og Folketing blev flyttet fra departementet til ministeriets styrelser.

Strukturændringen medførte således, at i alt 17 medarbejdere, heraf tre kontorchefer, flyttede med opgaverne til styrelserne.

En kontorchef blev flyttet til Skov- og Naturstyrelsen og er netop udpeget til vicedirektør. To kontorchefer blev på tilsvarende måde overført til Miljøstyrelsen. Den ene er kontorchef på et højt prioriteret indsatsområde – renere teknologi og produkter. Den anden er med orlov fra ministeriet udstationeret som projectmanager på et systemeksportprojekt om opbygning af en miljøadministration i Egypten.

Endelig er en kontorchef, der siden juni 1992 havde varetaget særlige økonomiske opgaver, vendt tilbage til en stilling som kontorchef i Miljøstyrelsen i kontoret for miljøeksport.

Jeg må derfor afvise enhver tale om politiske afskedigelser i Miljø- og Energiministeriet. Men jeg vil gerne tilføje, at Miljø- og Energiministeriet lægger stor vægt på mobilitet blandt såvel chefer som medarbejdere i øvrigt. Dette kommer bl.a. til udtryk ved, at ministeriet fortrinsvis ansætter chefer på åremålsvilkår. At chefer således efter en periode overgår til andre funktioner, vil heller ikke i fremtiden være udtryk for politisk forfølgelse, men er derimod udtryk for en moderne personalepolitik.

Spm. nr. S 979

Til landbrugs- og fiskeriministeren (17/2 95) af: **Charlotte Antonsen (V):**

»Hvad er årsagen til, at 61,8 pct. af cheferne på kontorchefniveau eller derover har forladt deres stilling i Landbrugs- og Fiskeriministeriet fra 1992 til 1994?«

Svar (27/2 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg kan oplyse, at den anførte procent ikke er et udtryk for den reelle afgang blandt chefer på kontorchefniveau eller derover i Landbrugs- og Fiskeriministeriet, idet den ikke belyser rokeringer i chefgruppen mellem ministeriets ude- og hjemmeposter eller mellem departementet og de tilhørende styrelser/direktorater.

Jeg kan yderligere oplyse, at i perioden fra 1992 til 1994 er en række advancementsstillinger i Plantedirektoratet og EF-direktoratet blevet besat med ansøgere fra departementet på kontorchefniveau eller derover.

Af chefer, der har forladt Landbrugs- og Fiskeriministeriet i ovennævnte periode, har 1 statskonsulent efter ansøgning fratrukket sin stilling med pension, og 2 medarbejdere i lønramme 37 har i samme periode fået bevilget tjenestefrihed uden løn (orlov).

Generelt er det en del af ministeriets personalepolitik, at også chefer rokerer efter en vis periode i en stilling.

Spm. nr. S 851

Til landbrugs- og fiskeriministeren (3/2 95) af: **Kim Behnke (FP):**

»Vil ministeren på baggrund af Verdensbankens kritik af EU's bananpolitik tage initiativ i EU til at få denne politik ændret?«

Begrundelse

Det var under et dansk formandskab og med den danske ministers stemme som den afgørende, at EU fik indført den bananpolitik, som Verdensbanken i en rapport har kritiseret sønder og sammen.

Der må derfor påhvile ministeren et moralsk ansvar for at rejse sagen i EU og tage initiativ til, at den mislykkede bananpolitik bliver afløst af fri handel til gavn for forbrugerne og alle producenter.

Svar (13/2 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Markedetsordenen for bananer har nu fungeret i godt halvandet år og bestemt ikke uden problemer. Den danske delegation undlader ikke ved enhver given lejlighed at gøre opmærksom på de urimeligheder, der findes i ordningen. På kort sigt er det imidlertid ikke sandsynligt, at ordningen vil kunne ændres, endsigse bortfalde. Regeringen vil naturligvis til stadighed følge udviklingen og fortsat arbejde på at få ændret

ordningen i retning af mere fri handel, så vidt det overhovedet er muligt.

Spm. nr. S 852

Til landbrugs- og fiskeriministeren (3/2 95) af:
Kim Behnke (FP):

»Hvad er ministerens kommentarer til den kritik, Verdensbanken har rejst mod den bananpolitik, EU fører?«

Begrundelse

Ifølge Berlingske Tidende den 22. januar 1995 har Verdensbanken rejst en sønderlemmende kritik af den bananpolitik, der blev gennemført i EU med den daværende danske ministers stemme som den afgørende.

Spørgeren ønsker at få oplyst, hvilket indtryk Verdensbankens kritik gør.

Svar (13/2 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Verdensbanken har i sin serie af Policy Research Working Papers udgivet et dokument benævnt EU Bananarama III. Dokumentet er forfattet af Brent Borrell, som er økonom i Centre for International Economics, Canberra, Australien.

Det fremgår af dokumentet, at konstateringer, fortolkninger og konklusioner i papiret er forfatterens egne og ikke kan tillægges Verdensbanken.

På grund af de meget forskellige nationale – overvejende restriktive – importordninger, som gjaldt, før markedsordningen for bananer blev etableret i 1993, var det nødvendigt med en fælles importordning for bananer i EU, for at det indre marked overhovedet kunne gennemføres.

Ét af formålene med den fælles markedsordning for bananer er, at bananproducenterne i EU og i AVS-staterne fortsat skal kunne producere og eksportere bananer til Unionen og ikke blive udkonkurreret af de latinamerikanske producenter. EU har i Lomékonventionen forpligtet sig over for AVS-producenterne. Det fremgår af den 4. AVS-EØF-konvention fra 1989 af protokol nr. 5 om bananer, at »ingen AVS-stat stilles

med hensyn til sin udførsel af bananer til Fællesskabets markeder ringere end tidligere eller i øjeblikket, for så vidt angår den pågældende stats adgang til de traditionelle markeder og dens fordele på disse markeder«.

Kritikken i rapporten kan naturligvis ikke undgå at gøre indtryk, også fordi det blandt andet anføres, at forbrugerne betaler for meget for bananer, og at denne overbetaling i utilsigtet omfang går til mellemhandlere i stedet for til producenterne. Det er imidlertid vanskeligt at gennemskue rapportens beregninger, idet der ikke redegøres nærmere for de forudsætninger, som er lagt til grund for udregningen af meromkostningerne for forbrugerne. Endvidere konstaterer rapporten, at det er særdeles vanskeligt dels at vurdere, hvorledes EU-bananmarkedet vil fungere på længere sigt, dels at skønne over den fremtidige prisudvikling. Det skal desuden bemærkes, at rapporten er udarbejdet i sommeren 1994 og publiceret i december 1994, hvorfor den er ikke ført ajour med den sidste udvikling. Den tager således ikke højde for de ændringer, som er gennemført pr. 1. januar 1995 som følge af implementeringen af rammeaftalen mellem EU og fire latinamerikanske lande. Disse ændringer indebærer en forøgelse af toldkontingenter fra 2,0 mio. t til 2,2 mio. t samt en toldnedsættelse inden for kontingenteret fra 100 ecu/t til 75 ecu/t.

Det anføres i rapporten, at hovedproblemet med den nye bananpolitik er, at beskyttelsen af bananmarkedet i EU udstrækkes til lande, der tidligere har haft fri import. Årsagen hertil var som anført etableringen af det indre marked og nødvendigheden af at finde en løsning, der muliggjorde opretholdelse af de hidtidige handelsstrømme fra såvel Latinamerika som AVS-landene. Rapporten fremhæver videre, at en eventuel afskaffelse af den nuværende præferenceadgang til EU for bananproducenter i Afrika og de små caribiske øer vil skabe væsentlige økonomiske problemer for disse områder.

Rapporten foreslår, at det ville være mere effektivt at operere med en frihandelspolitik (eventuelt med en meget beskeden toldsats) samt at bruge bananordningens budget på direkte målrettet ulandsbistand i stedet for en egentlig markedsordning. En sådan ændring af politikken ville imidlertid være i modstrid med EU's forpligtelser over for AVS-landene.

Rapportens konklusioner vedrører bananmarkedet i hele EU og er næppe helt forfejlede, selv om kritikken ikke er fuldstændig under-

bygget og de grundlæggende beregninger ikke er fuldt ud gennemskuelige. For markedet i Danmark gælder imidlertid, at prisen fra importør til grossist, siden ordningen blev indført, udviser mindre stigninger end de stigninger i forbrugerpriserne, som anføres i rapporten. Prisstigninger efter importleddet kan ikke tilskrives markedsordningen og må skyldes andre forhold.

Spm. nr. S 948

Til justitsministeren (14/2 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvor længe endnu agter den danske anklagemyndighed at opretholde en anholdelsesbeslutning på Jan Bonde Nielsen, hvorved han forhindres i at opholde sig i Danmark?«

Begrundelse

Det er nu 9 år siden, at Jan Bonde Nielsen blev frifundet ved Københavns Byret. Bagmandspolitiet havde anlagt Jan Bonde Nielsen for mandatsvig, men tabte sagen. Bagmandspolitiet ankede byrettens afgørelse til Østre Landsret og fik samtidig gennemført en anholdelsesbeslutning mod Jan Bonde Nielsen.

Det er af dagspressen fremgået, at Jan Bonde Nielsen inden for det seneste år har haft tilladelse til at besøge Danmark i forbindelse med moderens begravelse. Spørgeren vil nu gerne vide, hvorfor anholdelsesbeslutningen mod Jan Bonde Nielsen opretholdes, og hvor længe endnu anklagemyndigheden agter at opretholde den.

Foreløbigt svar (22/2 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeren har til brug for besvarelsen anmodet Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet og Rigsadvokaten om en udtalelse.

Når udtalelserne foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 955

Til skatteministeren (15/2 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren bekræfte, at den finansielle sektor i Danmark giver et meget betydeligt bidrag til statskassen i form af selskabsskatter, lønsumsbidrag m.v.?«

Begrundelse

I Dagbladet Børsen fra den 10. februar 1995 tilkendegiver ministeren, at han helst ser, at virksomheder inden for den finansielle sektor fravælger etablering i Danmark. Hvis ministeren skulle få held med sit forehavende, nemlig at skræmme virksomhederne fra at etablere sig, og at eksisterende virksomheder flytter fra Danmark, da vil statskassen jo mangle en væsentlig indtægtskilde.

Til belysning af dette forhold bedes ministeren bekræfte eksistensen og oplyse størrelsen af det bidrag til statskassen, den finansielle sektor giver.

Svar (22/2 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Kim Behnke har på baggrund af en artikel i Børsen den 10. februar 1995 fået den opfattelse, at jeg helst så, at virksomheder inden for den finansielle sektor fravælger etablering i Danmark. Hvis de finansielle virksomheder skræmmes væk, vil statskassen ifølge Kim Behnke mangle en væsentlig indtægtskilde.

I den forbindelse vil jeg bemærke, at lovfor-slag nr. L 35 netop er fremsat for at imødegå virksomhedsflugt inden for den finansielle sektor. Selskaber her i landet har som følge af særlige skatteordninger i andre lande et incitament til helt eller delvis at flytte deres finansielle aktiviteter til disse lande for at undgå skattebetaling her i landet. Herved mister Danmark endvidere arbejdspladser.

De seneste tal for den finansielle sektors betaling af selskabsskat er for indkomståret 1992, hvor provenuet udgjorde 1.751 mio. kr. Lønsumsafgiften for samme periode udgjorde ca. 2.100 mio. kr. (skøn).

Ultimo 1992 udgjorde det samlede udlån fra danske pengeinstitutters indenlandske enheder 367 mia. kr., mens det samlede udlån fra danske

pengeinstitutters udenlandske enheder udgjorde 183 mia. kr. – heraf 113 mia. kr. til personer og selskaber hjemmehørende i Danmark. Det foreligger ikke oplyst, hvor stor en del af disse udlån der er foretaget fra enheder beliggende i lavskatteområder som f.eks. Irland eller Singapore.

Den danske selskabsbeskatning er i sammenligning med både EU-landene og OECD-landene lidt lempeligere end gennemsnittet. Selskabsbeskatningen virker derfor ikke afskrækkende hverken på danske eller udenlandske selskaber, uanset hvilken type selskaber der er tale om.

Spm. nr. S 956

Til skatteministeren (15/2 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren definere begrebet produktionsselskab, som ministeren har anvendt i en udtalelse i Børsen den 10. februar 1995?«

Begrundelse

Ministeren har i Dagbladet Børsen den 10. februar 1995 tilkendegivet, at Danmark ikke skal tiltrække finansielle virksomheder og internationale holdingselskaber. Til gengæld ønsker ministeren at tiltrække produktionsselskaber. Finder ministeren ikke, at f.eks. den finansielle sektor udøver nogen produktion? I givet fald skal opgørelsen af BNP, BNI osv. jo ændres markant. Rent faktisk regnes ministerens egne embedsmænds virke også som en art produktion! Til forståelse af ministerens synspunkt vil det være nyttigt at få begrebet produktionsselskaber defineret set i forhold til de synspunkter, ministeren i øvrigt tilkendegiver i nævnte artikel.

Svar (22/2 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Af motiveringen for spørgsmålet fremgår det, at spørgsmålsstilleren på baggrund af nævnte artikel i Børsen har fået den opfattelse, at jeg mener, at Danmark ikke bør tiltrække internationale holdingselskaber.

Der skal ikke herske tvivl om, at det er min og hele regeringens politik at skabe bedst mulige vilkår for dansk erhvervsliv. Jeg mener, at der skal skabes bedst mulige vilkår både for produktionsselskaber og for f.eks. internationale holdingselskaber.

Det synspunkt, som jeg har fremført over for Børsen – og som i øvrigt fremgår af artiklen – er, at den effektive beskatning skal være den samme, uafhængig af om selskabet er et internationalt holdingselskab, eller om det f.eks. er et produktionsselskab. Internationale holdingselskaber skal i lighed med andre internationalt arbejdende selskaber ikke tiltrækkes Danmark via en særskilt skatterabat. De skal derimod tiltrækkes Danmark på baggrund af veluddannet arbejdskraft, en veludbygget infrastruktur og generelt hensigtsmæssige skatteregler. Danmark bør ikke indgå i en ødelæggende skattekonkurrence, hvor både Danmarks og andre landes skattegrundlag undermineres.

Når f.eks. Irland gennemfører såkaldte særlige skattemæssige støtteordninger for at tiltrække udenlandske finansielle virksomheder, er virkningen, at finansielle virksomheder flytter fra de lande, som ikke har sådanne støtteordninger. Den særlige støtte betales i realiteten af de lande, hvorfra virksomheden flyttes. Det skyldes, at det typisk er en betingelse for opnåelse af den særlig gunstige skattemæssige behandling, at selskabet ikke handler med borgerne i det pågældende land.

Andre landes særlige skatteordninger har sammen med svagheder i dansk skattelovgivning haft den virkning, at danske selskaber allerede er begyndt på at flytte deres finansielle aktiviteter fra Danmark til de pågældende lande.

De foreslåede regler er netop vendt mod virksomhedsflugt i form af, at danske eller udenlandske selskaber etableret her i landet flytter deres finansielle aktiviteter til lande med sådanne særlige skatteordninger.

Spm. nr. S 962

Til miljø- og energiministeren (15/2 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Er ministeren enig med skatteministeren i, at Danmark hellere skal tiltrække produktionsselskaber frem for internationale holdingselskaber og finansielle virksomheder?«

Begrundelse

Ud fra en miljøvurdering må det vel være bedre for Danmark, om vi tiltrækker virksomheder med meget lille miljøbelastning. Internationale holdingselskaber og finansielle virksomheder er kendetegnet ved at være meget miljørene. Produktionsvirksomheder kan meget let medbringe en miljøbelastning i bagagen.

Skatteminister Carsten Koch har i Dagbladet Børsen den 10. februar 1995 tilkendegivet, at der efter hans opfattelse skal ske opstramning af skattelovgivningen, hvorved virksomheder inden for »kontorsektoren« fravælger Danmark som domicil. Han tilkendegiver desuden, at han klart foretrækker produktionsvirksomheder. Nu ønsker spørgeren at få ministerens vurdering af, hvilken strategi Danmark skal vælge over for udenlandske virksomheder, der ønsker at bosætte sig i Danmark.

Svar (28/2 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Baggrunden for spørgsmålet er en artikel i Børsen, hvor skatteministeren ifølge Kim Behnke tilkendegiver, at han klart foretrækker produktionsvirksomheder, og at han ønsker en opstramning af skattelovgivningen, så virksomheder inden for »kontorbranchen« fravælger Danmark.

Jeg læser ikke skatteministerens udtalelser på samme måde som hr. Kim Behnke. Jeg kan ikke se, at skatteministeren giver udtryk for, at Danmark skal tiltrække produktionsvirksomheder frem for holdingselskaber og finansielle virksomheder. Det svarer til, at jeg skulle læse begrundelsen for hr. Kim Behnkes spørgsmål som et udtryk for, at han ikke vil have produktionsvirksomheder i Danmark.

Jeg er enig med skatteministeren i, at udgangspunktet er ens beskatning af ens indkomster. Han vil ikke indføre skattebegunstigelsesordninger, der alene har til formål at trække udenlandske virksomheder til landet. Jeg vil heller ikke trække virksomheder til Danmark ved at stille lempeligere miljøkrav.

Kim Behnke begrundet sit spørgsmål med, at det er bedre, at Danmark tiltrækker virksomheder med en meget lille miljøbelastning. Kim Behnke mener, det er et argument for at foretrække »kontorbranchen« frem for produktionsvirksomheder. Dertil kan jeg kun sige, at virk-

somheder i Danmark er underlagt miljøbeskyttelsesloven. Det betyder, at virksomhedernes belastning af miljøet – uanset hvilken branche der er tale om – er reguleret og begrænset.

Der er således ikke nogen miljømæssig begrundelse for en strategi, der prioriterer at tiltrække internationale holdingselskaber og finansielle virksomheder frem for produktionsvirksomheder.

Der er tværtimod miljømæssige argumenter for at trække produktionsvirksomheder til landet. Vi har et ansvar for at medvirke til, at der produceres på en miljømæssigt forsvarlig måde, da vi forbruger de fremstillede produkter. Sammenlignet med en tilsvarende produktion i de fleste andre lande produceres der i Danmark med en mindre belastning af miljøet. Det er derfor ud fra en global synsvinkel at foretrække, at produktionsvirksomheder lokaliserer sig i Danmark.

Spm. nr. S 991

Til skatteministeren (20/2 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, med hvilken begrundelse grammofonpladeafgiften og dermed afgiften på cd'er, mini-disks og vinylplader hører under loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger?«

Begrundelse

I en meddelelse fra Ritzau den 15. februar 1995 oplyses, at omtalte afgift er under loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Spørgeren kan ikke se nogen mening i at lave forbrugsbegrænsende foranstaltninger på et område, der er med til at forsøde befolkningens hverdag.

Svar (2/3 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Afgiften på grammofonplader blev sammen med afgift på bl.a. grammofoner oprindeligt indført i 1950 med lov om omsætningsafgift af forskellige varer m.v. og videreført i 1955 i lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger.

Siden da er det afgiftspligtige vareområde i denne lov blevet ændret flere gange.

Når compact discs og indspillede mini-disks ligeledes er omfattet af afgiften i dag, skyldes det, at disse produkter på samme måde som grammofonplader er rene lydbærende medier og derfor også behandles som grammofonplader i afgiftsmæssig henseende.

Spm. nr. S 999

Til indenrigsministeren (22/2 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Med hvilken begrundelse har ministeren udfærdiget bekendtgørelse nr. 343 af 5. maj 1994, og hvilke økonomiske konsekvenser får det for kommunerne?«

Begrundelse

Det er helt urimeligt, at kommunerne kan bruge de penge, som er tvangsopkrævet til f.eks. kloakfonde, til helt andre formål, f.eks. lade dem indgå i kassebeholdningen. Pengene er opkrævet for at imødegå fremtidige store udgifter og ikke for at finansiere kommunernes daglige drift af helt andre ting.

Med bekendtgørelsen gives der mulighed for, at kommunerne kan låne penge til at dække de misbrugte penge, samtidig med at det tidligere krav om, at gælden til fondene skulle være ude af verden senest i år 2001, afskaffes.

Bekendtgørelsen er en direkte opfordring til kommunerne om at frådse løs af borgernes tvangsopkrævede penge.

Svar (2/3 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at der sigtes til ophævelsen i bekendtgørelse nr. 343 af 5. maj 1994 af de særlige regler om gældsafvikling på området for de kommunale forsyningsvirksomheder.

Der skal på denne baggrund indledningsvis redegøres for de almindelige regler, som gælder for de kommunale forsyningsvirksomheder. Kommunale forsyningsvirksomheder, hvortil bl.a. spildevandsområdet – eller de såkaldte kloakfonde – henhører, adskiller sig fra de øvrige kommunale områder ved, at forsyningsvirk-

somhedernes udgifter skal finansieres over taksterne på en sådan måde, at udgifter og indtægter over en årrække balancerer. Man taler om, at der på disse områder gælder et hvile i sig selv-princip.

Der foreligger imidlertid ikke noget krav om, at forsyningsvirksomhedernes udgifter og indtægter skal balancere i det enkelte år. Der kan således i det enkelte år være tale om et mellemværende mellem kommunen og forsyningsvirksomheden.

Sådanne mellemværender kan f.eks. opstå ved, at beløb til et senere anlægsarbejde vedrørende forsyningsvirksomheden er opkrævet forlods over taksterne. De opkrævede beløb vil da indgå i kommunens kassebeholdning, indtil anlægsudgifterne afholdes. Der vil omvendt kunne være tale om, at kommunen afholder udgifter vedrørende forsyningsvirksomheden, som først efterfølgende finansieres over forsyningsvirksomhedens takster. Forsyningsvirksomheden vil da i den mellemliggende periode have en gæld til kommunen.

Ved en ændring af de kommunale styrelseslove i 1991 fik indenrigsministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om mellemværenderne mellem kommunerne og forsyningsvirksomhederne. Reglerne er udmøntet i bekendtgørelse nr. 621 af 23. august 1991.

Reglerne tilsiger, at en kommunes samlede gæld til forsyningsvirksomhederne opgjort ud fra kommunens regnskab ikke må overstige kommunens likvide beholdninger tillagt ledigt kassekredittræk ved regnskabsårets udgang. Kommunens kasse skal således efter disse regler være i stand til med kort varsel at udrede et beløb svarende til gælden til forsyningsvirksomheden. Gælden opgøres som summen af de negative mellemværender med de enkelte forsyningsområder.

For at undgå lovgivning med karakter af tilbagevirkende kraft indeholder bekendtgørelsen en overgangsregel, hvorefter kommunerne ved opgørelsen af mellemværenderne på hvert enkelt forsyningsområde til og med år 2001 kan fratække et beløb svarende til et i regnskabet for 1991 registreret negativt mellemværende på det pågældende forsyningsområde.

Herudover indeholder bekendtgørelsen en bestemmelse om, at kommunernes gæld til og tilgodehavender hos de kommunale forsyningsvirksomheder skal forrentes med en årlig rente svarende til markedsrenten. Bestemmelsen sikrer, at der ikke over forsyningsvirksomhedens

takster rentefrit vil kunne skaffes dækning for andre kommunale aktiviteter eller omvendt.

Parallelt med reglerne i bekendtgørelse nr. 621 af 23. august 1991 har der tidligere i den kommunale lånebekendtgørelse eksisteret en særregel om lånoptagelse for de kommuner, der havde gæld til forsyningsvirksomheden. Hvis disse kommuner udnyttede deres låneadgang til anlægsudgifter på forsyningsområdet, skulle gælden til forsyningsvirksomheden være afviklet senest ved udgangen af år 2001.

I forbindelse med en større revision og forenkling af den kommunale lånebekendtgørelse i foråret 1994 blev det vurderet, at der ikke var behov for denne særregel på låneområdet. Vurderingen var, at det almindelige regelsæt, som gælder for de kommunale forsyningsvirksomheder, jf. ovenfor, måtte anses for tilstrækkeligt til at sikre balancen mellem de skattefinansierede og de takstfinansierede områder af den kommunale virksomhed. Uanset at den hidtidige særregel på låneområdet er ophævet med bekendtgørelse nr. 343 af 5. maj 1994, er 2001-reglen m.v. i bekendtgørelse nr. 621 af 23. august 1991 således fortsat gældende.

Spm. nr. S 1000

Til indenrigsministeren (22/2 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange penge der står i kommunernes forskellige forsyningsvirksomheder og fonde, og hvor mange penge der burde stå, hvis det ikke var, fordi kommunerne har brugt pengene til helt andre ting?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 999.

Svar (2/3 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

I nedenstående tabel er på grundlag af 1993-regnskabet vist kommunernes samlede mellemværender med de kommunale forsyningsvirksomheder opdelt på forsyningsområder.

1.000 kr.	Spildevandsanlæg	Gasforsyning	El-forsyning	Varme-forsyning	Vand-forsyning	Andre forsyningsvirksomheder	Total
Nettoudlæg	-869.484	10.221	856.198	5.317.194	-174.854	413.867	5.553.142
Tilgodehavende	1.828.586	27.513	1.332.459	5.559.821	538.588	795.881	10.082.848
Gæld	-2.698.070	-17.292	-476.261	-242.627	-713.442	-382.014	-4.529.706

I tabellens 1. række er vist kommunernes samlede nettoudlæg til de kommunale forsyningsvirksomheder, dvs. de samlede tilgodehavender hos forsyningsvirksomhederne fratrukket den samlede gæld. Et negativt nettoudlæg betyder, at kommunerne under ét har en gæld til det pågældende forsyningsområde, mens et positivt nettoudlæg betyder, at kommunerne under ét har et tilgodehavende.

Til belysning af nettoudlæggets sammensætning er i 2. række vist kommunernes samlede tilgodehavender på de respektive forsyningsområder. Beløbet er opgjort som summen af

beløbene for de kommuner, som har et positivt mellemværende vedrørende det pågældende forsyningsområde.

Herefter er i 3. række vist kommunernes samlede gæld på de respektive forsyningsområder. Beløbet er opgjort som summen af beløbene for de kommuner, som har et negativt mellemværende vedrørende det pågældende forsyningsområde.

Det fremgår af tabellens sidste kolonne, at kommunerne under ét har et nettoudlæg til de kommunale forsyningsvirksomheder på 5,6 mia. kr.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål nr. S 999.

Spm. nr. S 1024

Til indenrigsministeren (23/2 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes planerne om et nyt EU-kørekort hænger sammen med planerne om at indføre et borgerkort, der bl.a. skal kunne gøre det ud for kørekort?«

Begrundelse

I 1989 startede en større ombytning af kørekort, fordi danskerne nu skulle have EU-kørekort. I 1994 offentliggjordes planer om at indføre et borgerkort, der blandt mange andre funktioner også skal kunne fungere som kørekort.

Nu ca. 2 måneder efter hører vi så, at et EU-kørekort er lige på trapperne.

Spørgeren og sikkert mange andre danskere er en del forvirret over, hvad der egentlig sker, og om vi efter at have betalt for et EU-kørekort nu skal betale for endnu et EU-kørekort og måske om få år skal betale for et borgerkort-kørekort.

Svar (8/3 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Trafikministeriet, der har oplyst følgende:

»Efter Rådets 2. direktiv om kørekort (91/439/EØF) harmoniseres EU-medlemsstaternes kørekort fra den 1. juli 1996. Fra denne dato skal alle medlemsstater udstede trefløjede kørekort med format og indhold som nærmere fastsat i direktivet.

For at sikre den fri bevægelighed inden for EU skal medlemsstaterne fra samme dato gensidigt anerkende kørekort udstedt i de øvrige EU-medlemsstater. Dette får især betydning ved længerevarende bosætning i en anden medlemsstat, idet kørekortet derefter ikke længere inden en given frist vil skulle ombyttes til den pågældende medlemsstats nationale kørekort.

Det skal understreges, at 2. kørekortdirektiv ikke indeholder bestemmelser om ombytningspligt, for så vidt angår allerede udstedte kørekort. Disse bevarer deres gyldighed efter direktivets ikrafttræden såvel i Danmark som i de andre EU-medlemsstater.

Direktivets ikrafttræden fordrer således ikke, at der i Danmark skal fastsættes bestemmelser om ombytning af allerede udstedte kørekort.

Siden vedtagelsen af 2. kørekortdirektiv i 1991 har EU-Kommissionen i lyset af den tekniske udvikling arbejdet på, at medlemsstaterne – som et alternativ til den i direktivet fastsatte kørekortmodel – får mulighed for at udstede kørekort af kredittkort-typen (plastkørekort) med format som betalings- eller kredittkort, men i øvrigt med nogenlunde samme indhold som den kørekortmodel, som er nærmere specificeret i 2. kørekortdirektiv.

Der lægges efter de senest foreliggende oplysninger op til, at et sådant plastkørekort vil skulle være forberedt til eventuelt på længere sigt at blive udstyret med en microchip til registrering af yderligere relevante oplysninger, men at indsættelsen af microchip indtil videre vil være valgfrit for medlemsstaterne.

EU-Kommissionen har endnu ikke fremlagt forslaget om plastkørekort, og Trafikministeriet er på indeværende tidspunkt af den opfattelse, at der ikke umiddelbart vil være behov for i forbindelse med udstedelse af et eventuelt dansk plastkørekort fra den 1. juli 1996 at forsyne dette med en microchip, idet indehaverens personnummer i kombination med kortets øvrige oplysninger vil give politiet et tilstrækkeligt identifikationsgrundlag.

Trafikministeriet vil arbejde for, at EU-plastkørekortet vil være forberedt til senere at kunne udstyres således, at det ud over dets primære funktion som kørekort endvidere vil kunne anvendes (i Danmark) som et elektronisk borgerkort af den type, som der lægges op til i det offentliggjorte projekt om eventuel indførelse af et elektronisk borgerkort. Denne anvendelse skal dog forinden være afhandlet med EU-Kommissionen.

Afslutningsvis skal Trafikministeriet gentage, at såvel spørgeren som alle andre danskere med kørekort vil kunne beholde deres nuværende kørekort, når 2. kørekortdirektiv træder i kraft den 1. juli 1996.«

Indenrigsministeriet kan henholde sig til det af Trafikministeriet anførte, idet der i øvrigt henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 885.

Spm. nr. S 1041

Til undervisningsministeren (24/2 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Hvilken begrundelse har ministeren for, at det skal være frivilligt, om en kommune vil yde tilskud til ophold på de såkaldte colleges, modsat de kommunale tilskud, der skal tilgå efterskoleophold?«

Begrundelse

Spørgeren er af den opfattelse, at man bør have færrest mulige tilskud. Spørgsmålet drejer sig om de økonomiske skævheder, der kan opstå ved, at man til den ene form for skoleophold er tvunget til at give tilskud, medens det ved den anden form er frivilligt for det offentlige. Spørgeren er af den mening, at de såkaldte colleges, her tænker jeg f.eks. på Danish Badminton College og Grenå Håndbold Colleges, kan sammenlignes med et efterskoleophold, idet eleverne bor og opholder sig på college.

Svar (7/3 95)

Undervisningsministeren (Olé Vig Jensen):

Danish Badminton College og Grenå Håndbold Colleges er ikke undervisningsinstitutioner, som er godkendt af ministeriet, og eleverne kan derfor ikke modtage obligatorisk kommunal elevstøtte i henhold til Undervisningsministeriets bekendtgørelse nr. 1191 af 23. december 1995 af lov om folkehøjskoler m.v., § 42.

Det er derfor frivilligt for kommunerne, hvorvidt de vil yde tilskud til ophold på colleges.

Spm. nr. S 1004

Til skatteministeren (22/2 95) af:

Kristian Thulesen Dahl (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvad ministerens aktuelle holdning er til en mulig afskaffelse af forsørgelseskontrakterne?«

Begrundelse

I den seneste tid er der fremkommet tvetydige signaler om regeringens holdning til forsørgelseskontrakter. På et tidspunkt umiddelbart efter et møde i Folketingets Skatteudvalg så det ud til, at ministeren mest var stemt for at afskaffe skattefradraget på grund af det store misbrug af ordningen.

Ifølge dagbladet B.T. onsdag den 15. februar 1995 siger næstformanden for Rådet for Etniske Minoriteter, Bashy Quraishy, at det er lykkedes Rådet at få skatteministeren til igen at overveje forslaget om at fjerne skattefradraget for penge, der sendes hjem til familien i andre lande.

Svar (3/3 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg kan oplyse, at efter reglerne i ligningslovens § 12, stk. 1 og stk. 4, er udgifter til løbende ydelser til personer eller dødsboer fradragsberettigede ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, hvis ydelserne udredes i henhold til en ensidig forpligtelse.

Udgifter til sådanne ydelser er fradragsberettigede med højst 10.000 kr. årligt, uanset om modtageren er skattepligtig her til landet eller ej.

Told- og Skattestyrelsen har i efteråret 1994 iværksat en undersøgelse i visse kommuner af, om der sker misbrug af fradragsretten. Undersøgelsen skal også klarlægge, hvilke persongrupper der benytter fradragsretten.

Styrelsen har således anmodet en række kommuner om at registrere, hvor mange skatteydere der for indkomståret 1993 har selvangivet fradrag efter ligningslovens § 12, stk. 4.

Styrelsen har også bedt om oplysninger om forskudsregistreringer vedrørende indkomståret 1994.

Da de forespurgte kommuner endnu ikke har afsluttet ligningen af selvangivelser for indkomståret 1993, vil denne undersøgelse ikke på nuværende tidspunkt kunne afsløre et evt. misbrug af reglen.

Flere af de berørte kommuner har dog forud for styrelsens undersøgelse iværksat kontrolaktioner i forbindelse med fradraget bl.a. på baggrund af tidligere konstaterede misbrug af fradragsreglen, hvor fradraget formelt kan dokumenteres, men hvor en dybdegående undersøgelse har vist, at stort set kun det formelle er i orden.

De foreløbige undersøgelser virker efter min opfattelse bekymrende, idet »fejlprocenten« er uacceptabelt høj.

Jeg har derfor nu bedt Told- og Skattestyrelsen om at udvide undersøgelsen til at omfatte alle landets kommuner.

Når det endelige resultat af Told- og Skattestyrelsens undersøgelse foreligger – og først på dette tidspunkt – vil jeg tage endelig stilling til, om der er behov for en justering af lovgivningen eller af kontrolprocedurer, og hvorledes denne justering i givet fald skal se ud.

Det er således væsentligt for mig, at initiativer på området hviler på et så velunderbygget grundlag som overhovedet muligt. Derfor lytter jeg naturligvis også til de synspunkter, som fremføres af repræsentanter for de persongrupper, som forsørgelsesfradragsreglerne har betydning for.

Jeg kan derfor bekræfte, at jeg har haft lejlighed til at drøfte sagen med repræsentanter for Rådet for Etniske Minoriteter.

Drøftelserne er alene udtryk for det nævnte ønske om at få et så godt beslutningsgrundlag som muligt.

Spm. nr. S 990

Til forskningsministeren (20/2 95) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for at afskaffe de helt urimelige gebyrer, Telestyrelsen har tænkt sig at opkræve af elever på navigationsskolerne, når de pågældende skal have det påkrævede GMDSS-certifikat (Global Maritime Distress and Safety System)?«

Begrundelse

Telestyrelsen har bebudet gebyrstigninger for navigationselever fra 800 kr. til ikke mindre end 2.280 kr. på det såkaldte GMDSS-certifikat, et certifikat, som er en obligatorisk del af elevernes eksamen.

Det må anses for uhørt at pålægge elever en sådan afgift, oven i købet på et af de fag, som giver en af Danmarks største indtægter i udenlandsk valuta.

Spørgsmålet er, om dette ikke er stærkt diskriminerende over for søfolk, der videreuddanner sig til navigatører.

Der findes ikke lignende afgifter for folk i land, der søger uddannelse, hvor en sådan afgift pålægges de pågældendes eksamen.

Svar (28/2 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Jeg er helt enig i, at det er urimeligt at pålægge de studerende en sådan gebyrstigning.

Jeg agter derfor den 8. marts at forelægge et aktstykke for Folketingets Finansudvalg med anmodning om udvalgets tilslutning til, at området kan blive fritaget for gebyrer, således at uddannelsen kan stilles vederlagsfrit til rådighed.

Jeg kan endvidere oplyse, at jeg arbejder på at overføre censorvirksomheden og certifikat-udstedelsen til Søfartsstyrelsen, hvorved denne del af erhvervsuddannelsen samles med de andre dele af uddannelsen.

Spm. nr. S 1025

Til kulturministeren (23/2 95) af:

Ole Donner (FP):

»Vil ministeren stoppe statens støtte til den fundamentalistiske islamiske bevægelse Minhaj-ul Qurans lokalradioaktiviteter?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er, at den muslimske præst Ulana Sayed Asmat Shah Gilani i en lokalradioudsendelse i Radio Vesterbro i København søndag den 19. februar 1995 har skamrost dødsdomme i Pakistan til to kristne, der havde udtalt sig kritisk over for profeten Muhammed.

Selv om vi har ytringsfrihed her i landet, ser spørgeren bestemt ingen grund til, at det offentlige, eventuelt via Radio Vesterbro, ligefrem giver økonomisk støtte til aktiviteter, hvor der opfordres til direkte menneskefjendske handlinger, som for danskere må virke fuldstændig meningsløse.

Svar (3/3 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg tillader mig at henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1026, hvoraf det fremgår, at Kulturministeriet ikke yder støtte til bevægelsen Minhaj-ul Qurans lokalradioaktiviteter.

Spm. nr. S 1026

Til kulturministeren (23/2 95) af:

Ole Donner (FP):

»Hvor meget støtte har staten igennem de seneste 5 år ydet til den fundamentalistiske islamske bevægelse Minhaj-ul Qurans lokalradioaktiviteter, eventuelt via Radio Vesterbro?«

Svar (3/3 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Kulturministeriet har ikke ydet støtte til bevægelsen Minhaj-ul Qurans lokalradioaktiviteter. Ministeriet er ikke bekendt med, i hvilket omfang der fra andre ministerier er ydet støtte til bevægelsen eller til Radio Vesterbro.

I de seneste 5 år har Kulturministeriet ydet økonomisk støtte til Radio Vesterbro fra Lokalradiofonden i 1990 og 1991 og fra tipspuljen til lokalradioer i 1994.

I 1990 beløb støtten sig til i alt kr. 26.375, og i 1991, hvor Lokalradiofonden blev ophævet og der kun blev udbetalt tilskud i 1. kvartal, var støtten på kr. 6.195. I 1994 modtog Radio Vesterbro kr. 58.090,50 i driftsstøtte fra tipspuljen til lokalradioer.

Radio Vesterbro oplyser i den forbindelse: »Der er ikke udbetalt nogen penge til nogen foreninger, bevægelser etc. Der er heller ikke udbetalt penge til nogen redaktion, alle penge er brugt til hele Radio Vesterbro, altså til drift og materiel.«

Spm. nr. S 1040

Til indenrigsministeren (23/2 95) af:

Peter Duetoft (CD):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre, at Københavns Kommune ikke fortsat overtræder kommunalfuldmagten ved at lade Københavns Brandvæsens radioværksted reparere radio- og mobiltelefoner for private, andre kommuner og andre amtskommuner og derved konkurrere direkte med private firmaer?«

Begrundelse

I en skrivelse fra Indenrigsministeriet (1992/1124/101-1) af 17. november 1992 til Københavns Magistrat skriver ministeriet bl.a.: »Ministeriet finder heller ikke, at Københavns Brandvæsens radioværksteds servicevirksomhed over for andre amtskommuner, kommuner og private er lovlig ud fra et overkapacitetssynspunkt.«

I en skrivelse fra Indenrigsministeriet af 7. juni 1994 i samme sag fastholder ministeriet over for Københavns Magistrat, at Københavns Brandvæsens servicevirksomhed over for private, andre kommuner og andre amtskommuner er ulovlig accessorisk virksomhed.

I et svar foranlediget af spørgsmål nr. S 1283 og S 1284 (begge fra 1994) fra Københavns Brandvæsen til Indenrigsministeriet vedgås det, at der i 1993 blev brugt 1.100 timer til servicering af private, andre kommuner og andre amtskommuner, hvilket som nævnt ovenfor ikke er lovligt. Uagtet denne ikkelovlige accessoriske virksomhed har Københavns Brandvæsen i de 6 første måneder af 1994 brugt 443 timer til servicering af private og kommuner i strid med kommunalfuldmagten.

Afslutningsvis bemærkes, at indenrigsministeren tidligere forgæves har anmodet Borgerrepræsentationen om at foranledige, at aktiviteterne på Københavns Brandvæsens radioværksted bringes i overensstemmelse med reglerne for kommunernes opgavevaretagelse.

Svar (3/3 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har ved brev af 17. november 1992 bl.a. udtalt, at Københavns Kommunes Brandvæsen som accessorisk virksomhed kunne

indkøbe materiel til og udføre reparationsvirksomhed på lokale alarmeringscentraler i de kommuner, som var tilsluttet den fælles alarmeringscentral.

Ministeriet udtalte videre, at en sådan opgavevaretagelse i forbindelse med det mobile radioudstyr i de amtskommuner og kommuner, der var tilknyttet den fælles alarmeringscentral, ikke kunne anses for lovlig som accessorisk virksomhed.

Endelig fandt ministeriet ikke, at Københavns Brandvæsens radioværkstedes servicevirksomhed over for andre amtskommuner, kommuner og private var lovlig ud fra et overkapacitetssynspunkt.

På den baggrund anmodede ministeriet Københavns Kommune om at foranledige, at aktiviteterne på Københavns Brandvæsens radioværksted blev bragt i overensstemmelse med reglerne for kommunernes opgavevaretagelse.

Københavns Kommune har ved brev af 17. marts 1993 fremsendt yderligere oplysninger til ministeriet med en anmodning om, at ministeriet på den baggrund tager sagen op til ny vurdering især med henblik på bedømmelse af, om kommunen lovligt vil kunne udføre reparationer af mobile radioer efter de uskrevne regler om salg af overkapacitet.

Indenrigsministeriet fastholdt ved brev af 7. juni 1994, at kommunens købs- og reparationsvirksomhed i forbindelse med det mobile radioudstyr i andre kommuner og amtskommuner ikke kan anses for lovlig efter de uskrevne regler om accessorisk virksomhed. Samtidig anmodede ministeriet kommunen om en række nærmere oplysninger til brug ved ministeriets vurdering af, om kommunens købs- og reparationsvirksomhed vedrørende mobilt radioudstyr kan anses for lovlig efter de uskrevne regler om salg af overkapacitet.

Københavns Kommune har ved brev af 13. september 1994 fremsendt sådanne oplysninger.

Indenrigsministeriet behandler i øjeblikket sagen på grundlag af de yderligere oplysninger, som kommunen har fremsendt, og vil – når sagen er færdigbehandlet – afgive en fornyet udtalelse om sagen.

Jeg vil sende spørgeren en kopi af ministeriets udtalelse, når den foreligger.

Spm. nr. S 971

Til trafikministeren (16/2 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren fremsende dokumentation for Vejdirektoratets erstatningstilbud til Nordjysk Dambrug, således som det fremgår af ministerens tidligere besvarelse af spørgsmål nr. S 633?«

Begrundelse

Ifølge Nordjysk Dambrug er der endnu ikke tilbudt erstatning fra Vejdirektoratet.

Svar (28/2 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Oplysningen om, at Vejdirektoratet har tilbudt Nordjysk Dambrug v/Karsten og Bodil Johansen erstatning, dækker det forhold, at Vejdirektoratet har anerkendt at være erstatningsansvarlig for tab, som dambruget efter den 19. september 1994 måtte have lidt eller vil lide som følge af uafværgelige forureninger fra motorvejsbyggeriet. Som jeg oplyste, er der forhandlinger i gang mellem parterne med henblik på fastsættelse af erstatningens størrelse.

Dambrugsejernes advokat har i brev af 14. februar 1995 anmodet om at modtage et forskud på erstatningen.

Jeg har fuld forståelse for, at dambruget er i en vanskelig situation, og Vejdirektoratet har da også erklæret sig villig til at betale et forskud på erstatningen.

Vejdirektoratet har imidlertid allerede den 2. december 1994 anmodet om at få oplyst, hvad dambrugets tab kan anslås at beløbe sig til, og har gentaget anmodningen flere gange siden, senest ved brev af 22. februar 1995 fra Kammeradvokaten. Disse efterlysninger af en opgørelse over tabet har hidtil været forgæves.

Jeg er sikker på, at spørgeren vil have forståelse for, at jeg ikke kan udbetale et erstatningsbeløb, når den erstatningssøgende ikke kan sandsynliggøre størrelsen af de tab, der er tale om. Men så snart Vejdirektoratets anmodninger om i hvert fald en anslået opgørelse af tabet er blevet besvaret, er vi indstillet på at iværksætte en acontobetaling, også selv om der ikke hermed er gjort endeligt op med dambrugets erstatningskrav.

Dambrugsejerne har ønsket, at driften på dambruget indstilles, indtil jordarbejdet på motorvejen er afsluttet, og at Vejdirektoratet skal godtgøre dem det tab, de herved lider. Vejdirektoratet har erklæret sig villig til at gå ind på tanken, men har også på dette punkt anmodet dambruget om at fremkomme med et dokumenteret overslag over omkostningerne ved eventuelt at indstille driften med henblik på at kunne vurdere de økonomiske konsekvenser set i forhold til dambrugets tab ved forureningerne. Dambrugsejerne har ikke ønsket selv at fremkomme med et overslag over omkostningerne ved en midlertidig lukning og har afvist at fremlægge dambrugets regnskaber til belysning heraf. Ejerne har i stedet ønsket spørgsmålet vurderet af syns- og skønsmand. Jeg har fra Vejdirektoratet fået oplyst, at syns- og skønforretning er aftalt mellem parterne til at skulle afholdes den 1. marts 1995 kl. 10.00 hos Nordjysk Dambrug. Sagen afventer således nu syns- og skønsmændenes vurderinger, og jeg vil derfor ikke i øjeblikket foretage mig yderligere.

Spm. nr. S 972

Til trafikministeren (16/2 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes problemerne omkring Nordjysk Dambrugs fortsatte virksomhedsdrift bedst løses, mens motorvejsbyggeriet forurener åområdet, og hvilke tiltag ministeren i den forbindelse vil iværksætte for at løse problemet?«

Begrundelse

Det fremgår af ministerens brev til hr. Jens Risgaard Knudsen af 5. januar 1995, at den bedste løsning på forureningsproblemet er en midlertidig lukning af dambruget, indtil motorvejsbyggeriet er færdiggjort.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 971).

Spm. nr. S 963

Til miljø- og energiministeren (15/2 95) af:

Steen Gade (SF):

»Kan ministeren nærmere begrunde væsentligheden af de statslige interesser, der den 30. juni 1993 førte til veto mod Nordjyllands Amts regionplan i den hensigt at sikre bl.a. en juletræsproduktion på Hanherred Skovdistrikts ejendom Østerlien, matr. nr. 2a, Liengårde, Lerup Sogn, uagtet at Nordjyllands Amtsråd oprindeligt i regionplanlægningen havde ønsket området friholdt for skovrejsning?«

Begrundelse

Det har tidligere været overvejet at frede det pågældende område, der i landskabelig henseende er særdeles attraktivt og i Nordjyllands Amtskommunes fredningsplan er udpeget som særligt værdifuldt landskab, særligt friluftsområde, delvis kulturgeografisk beskyttelsesområde samt i regionplanen udlagt som regionalt naturområde. Fredningen har imidlertid været undladt bl.a. ud fra den betragtning, at der var tale om et statsejet areal. Spørgeren finder det vanskeligt at forstå, at de statslige interesser i skovrejsning af den nævnte karakter kan være så væsentlige i forhold til områdets natur- og landskabsværdier, at dette berettiger til en statslig indsigelse.

Svar (28/2 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Skov- og Naturstyrelsen har ved varetagelsen af de statslige interesser i regionplanprocessen foretaget en nøje afvejning mellem hensynet til henholdsvis driften af statsskovbruget og de landskabelige interesser, som gør sig gældende i området, herunder også hensynet til den statslige skovrejsning, som skal bidrage til opfyldelsen af den overordnede politiske målsætning om at fordoble skovarealet i Danmark over en trægeneration.

Ejendommene Lille Østerlien og Østerlien blev erhvervet af statsskovbruget i henholdsvis 1979 og 1984 med det formål at skabe en naturlig landskabelig arrondering af statsskoven Fosdal Plantage samt at sikre det landskabeligt og botanisk meget betydningsfulde område

Nødde-dalen. Sidstnævnte område er naturligvis friholdt for skovrejsning.

Det er Skov- og Naturstyrelsens vurdering, at Østerlien-arealerne muliggør en landskabelig arrondering af Fosdal Plantage, som på harmonisk vis vil kunne passes ind i det omgivende landskab.

Dyrkningsmæssigt er Østerlien-arealerne meget velegnede til såvel egentlig skovrejsning som produktion af juletræer og pyntgrønt samt planteskoleformål for statskovbruget. Det er Skov- og Naturstyrelsens vurdering, at denne arealanvendelse grundet de fine arronderingsmuligheder ikke strider mod de landskabelige og øvrige naturmæssige interesser i området.

Spm. nr. S 996

Til justitsministeren (21/2 95) af:

Henning Grove (KF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at undgå, at en person, der dræber sin ægtefælle, får eller bevarer forældremyndigheden over et fællesbarn, medmindre muligheden for tvangs-fjernelse udnyttes?«

Begrundelse

Der henvises til artikel i Ekstra Bladet den 21. februar 1995.

Svar (3/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Efter reglerne i myndighedsloven – og også efter reglerne i det forslag til en ny lov om forældremyndighed og samvær, som jeg har fremsat for Folketinget den 22. februar 1995 – skal statsamtet godkende, at forældremyndigheden over et barn ved en af forældrenes død tillægges den efterlevende af forældrene, hvis forældrene ikke har haft fælles forældremyndighed.

Statsamtets afgørelse træffes under hensyn til, hvad der er bedst for barnet.

Har forældrene fælles forældremyndighed ved dødsfaldet, er situationen en anden, fordi den efterlevende af forældrene – uden at statsamtet skal inddrages – bevarer forældremyndigheden. Kun hvis barnet ved dødsfaldet ikke

boede hos den efterlevende, er der mulighed for, at en anden kan anmode om at få tillagt forældremyndigheden.

Bor den efterlevende af forældrene sammen med barnet ved dødsfaldet, bevarer denne således forældremyndigheden, medmindre der indgås en frivillig aftale om overførsel af forældremyndigheden til en anden.

Jeg er enig i, at der kan forekomme tilfælde, hvor det kan virke stødende, at der ikke er mulighed for at fratage den af forældrene, der har dræbt den anden, forældremyndigheden over fælles børn. Der vil dog også være situationer, hvor f.eks. moderen og børnene i længere tid har været udsat for vold og mishandling fra faderens side, og hvor det ikke vil være rimeligt, at moderen fratages forældremyndigheden, selv om hun har dræbt faderen. Dette eksempel viser, at det næppe er muligt at opstille en generel regel om fratagelse af forældremyndigheden i disse tilfælde.

De gældende regler giver i øvrigt heller ikke mulighed for, at man kan fratage forældrene eller en af forældrene forældremyndigheden, selv om de f.eks. har forsøgt at dræbe barnet, har udøvet grov vold mod det eller der er tale om seksuelt misbrug. Fratagelse af forældremyndigheden kommer her kun på tale, hvis den anden af forældrene anmoder om at få tillagt forældremyndigheden alene, og det kan kun ske, hvis forældrene ikke bor sammen.

I de nævnte tilfælde og en række andre situationer skal barnets tarv varetages af de sociale myndigheder i kommunen, som skal føre tilsyn med de forhold, hvorunder børn og unge under 18 år lever, og som efter reglerne i bistandsloven bl.a. kan træffe beslutning om anbringelse af barnet uden for hjemmet. Der er efter reglerne i bistandsloven også i visse tilfælde mulighed for at træffe beslutning om, at forbindelsen mellem forældrene og barnet skal afbrydes.

Reglerne i bistandsloven giver efter min opfattelse gode muligheder for at beskytte barnet også i de tilfælde, som er nævnt ovenfor.

Jeg mener i øvrigt, at der skal udvises meget stor varsomhed, før man skrider til helt at kappe forbindelsen mellem et barn og dets forældre. Det bemærkes i den forbindelse, at udgangspunktet for hjælpeforanstaltningerne efter bistandsloven er, at barnets forbindelse med forældrene ikke bør afbrydes, medmindre det er nødvendigt af hensyn til barnets sundhed eller udvikling.

Vi har dog rig lejlighed til nærmere at drøfte spørgsmålet om, hvorvidt der er behov for en regel om fratagelse af forældremyndighed, under behandlingen af forslaget til lov om forældremyndighed og samvær.

Det må i den forbindelse overvejes, om en mulighed for at fratage forældremyndigheden i givet fald kun skal gælde, hvis andre – f.eks. pårørende – ønsker at overtage ansvaret for barnet, eller om der også skal være mulighed for at fratage forældremyndigheden i tilfælde, hvor ingen andre end forældrene viser interesse for at være indehaver af forældremyndigheden over barnet.

Også muligheden for, at forældrene efterfølgende – hvis det efter de nu foreliggende forhold findes forsvarligt – kan få forældremyndigheden tilbage, må overvejes. Det vil også være naturligt at overveje, om sager af denne art bør afgøres af domstolene eller af andre myndigheder med mulighed for domstolsprøvelse, og i hvilket omfang og hvorledes man eventuelt skal inddrage børnesagkyndige ved sådan en afgørelse.

Endelig må der tages stilling til, om adgangen til samvær samtidig skal fratages, eller om dette skal bero på en konkret vurdering.

Men som sagt er jeg indstillet på at drøfte alle disse spørgsmål under behandlingen af lovforslaget om forældremyndighed og samvær.

Spm. nr. S 1067

Til statsministeren (1/3 95) af:

Ivar Hansen (V):

»Vil statsministeren oplyse, hvilke retssikkerhedsmæssige betænkeligheder en ekspertundersøgelse som foreslået af dr.jur. Frederik Harhoff er behæftet med, jf. omtale i Det Fri Aktuelt den 25.–26. februar 1995, og hvilke retssikkerhedsmæssige fortrin en undersøgelse som foreslået af regeringen indebærer?«

Begrundelse

Der henvises til statsministerens udtalelser i Det Fri Aktuelt mandag den 27. februar 1995.

Svar (8/3 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen): Lektor, dr.jur. Frederik Harhoff har ifølge oplysninger i dagspressen fremsat forslag om, at den færøske banksag undersøges af et særligt undersøgelsesorgan, der etableres ved lov.

Frederik Harhoffs forslag må formentlig forstås på den måde, at organet med hensyn til sagsoplysningen skal have samme beføjelser som en kommissionsdomstol/undersøgelsesret, herunder bl.a. adgang til at afhøre personer under vidneansvar og kræve dokumenter udleveret.

Organet skal ikke ledes af en dommer, men i stedet af en anden jurist, f.eks. en advokat. I organet skal yderligere deltage sagkyndige meddommere.

De retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved en dommerundersøgelse kan kort gengives således:

- En undersøgelsesret/kommissionsdomstol har ikke og kan ikke have dømmende myndighed, jf. grundlovens § 61, 2. pkt., og retsplejelovens §§ 21 og 21a. På grund af den autoritet, der er forbundet med dommeres virksomhed, vil undersøgelsesrettens/kommissionsdomstolens faktiske og retlige vurdering imidlertid ofte blive lagt til grund for det videre forløb i sagen.
- De involverede parter har ikke sædvanlig partsstilling under sagen, hverken i relation til eventuelle civilretlige krav eller til straffetretlige/disciplinære forhold. Dette indebærer bl.a., at der ikke nedlægges nogen konkret påstand med nærmere begrundelse (stævning/anklageskrift), som de involverede personer kan forholde sig til, og at der ikke er adgang til sædvanlig bevisførelse og procedureindlæg for parterne.

Den foreslåede undersøgelsesform vil fjerne den betænkelighed, der knytter sig til dommerautoriteten.

Der vil imidlertid være mindst de samme retssikkerhedsmæssige svagheder knyttet til en sådan undersøgelsesform som til en dommerledet undersøgelse.

De involverede myndigheder, virksomheder og personer vil heller ikke her have sædvanlig partsstilling. Dette vil i særlig grad være betænkeligt i en sag som den foreliggende, hvor et af de centrale temaer er, om der kan gøres et økonomisk krav gældende mod en privat virksomhed.

Hertil kommer, at det vil kunne være forbundet med betænkeligheder at tillægge et organ domstolsbeføjelser, herunder navnlig adgang til at afkræve personer vidneforklaring, når organet ledes af en person, der ikke gennem et virke som dommer har mangeårig erfaring i procesledelse, herunder anvendelse af retsplejelovens regler om vidneudelukkelse, vidnefritagelse, dørlukning, bevisførelse, beslaglæggelse/edition m.v.

De retlige betænkeligheder fjernes således ikke ved at udskifte dommeren med en anden jurist. Kritikken mod dommerundersøgelser går navnlig på, at de har vidtgående beføjelser uden at være omgærdet af de sædvanlige retssikkerhedsgarantier, der gælder i civile sager, straffesager og tjenestemandssager. Denne kritik kan ikke imødegås ved at sætte andre end dommere til at udøve disse beføjelser, snarere tværtimod.

Regeringen finder fortsat, at et sagkyndigt og uvildigt undersøgelsesudvalg vil kunne kortlægge begivenhedsforløbet i sagen og tilvejebringe grundlaget for en efterfølgende vurdering af, hvorvidt der bør søges gjort et ansvar gældende, uden at en sådan undersøgelse vil kunne give anledning til tilsvarende retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, som knytter sig til anvendelsen af undersøgelsesretter og kommissionsdomstole.

Spm. nr. S 946

Til indenrigsministeren (13/2 95) af:
Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt det er korrekt som omtalt i dagspressen, at Dansk Røde Kors ikke må videregive de oplysninger, de er kommet i besiddelse af, idet der navnlig tænkes på personer, der efter afslag på asyl er gået under jorden, og hvor Dansk Røde Kors måtte være bekendt med opholdsstedet, og sager, hvor forældre efter afslag på asyl efterlader deres børn i Danmark, og hvor Dansk Røde Kors måtte kende opholdsstedet i Danmark eller udlandet, samt vil ministeren redegøre for regelsættet for videregivelse af oplysninger fra Dansk Røde Kors til Direktoratet for Udlændinge og politiet, og hvorvidt Dansk Røde Kors kan tilbageholde dele af sagsakter, såfremt ovennævnte oplysninger forefindes i akterne? Endvidere ønskes det oplyst, om de samme regler er gældende for Dansk Flygtningehjælp.«

Begrundelse

Asylcentrene drives udelukkende for skatteborgermidler, og ministeren har gentagne gange forsikret om, at der gøres alt for at komme misbrug til livs. Det virker stødende, såfremt Dansk Røde Kors kan tilbageholde oplysninger over for de myndigheder, der skal træffe afgørelse om opholdstilladelse.

Svar (3/3 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet udtalelser hos Dansk Røde Kors, Direktoratet for Udlændinge og Dansk Flygtningehjælp.

Dansk Røde Kors har i den anledning oplyst følgende:

»Dansk Røde Kors' Asylafdeling skal til besvarelse af det stillede spørgsmål indledningsvis henvisse til rammeoverenskomsten indgået mellem Direktoratet for Udlændinge og Dansk Røde Kors. Af denne overenskomst fremgår det bl.a., at Dansk Røde Kors én gang ugentligt har pligt til at give Direktoratet for Udlændinge oplysninger om, hvilke personer der opholder sig på hvert center. Endvidere er Dansk Røde Kors forpligtet til at give Direktoratet for Udlændinge og de overordnede sundhedsmyndigheder oplysninger om eventuelt konstaterede epidemiske sygdomme.

Derudover skal oplyses, at Dansk Røde Kors naturligvis ikke deltager i eller opfordrer til, at personer, der imødeser tvangsmæssig udsendelse som følge af endt asylsagsbehandling, søger at opholde sig illegalt her i landet. Dette følger af Dansk Røde Kors' mandat, hvorefter det humanitære hjælpearbejde skal udføres i respekt af de respektive landes lovgivning. Dansk Røde Kors formidler ej heller kontakt til disse organisationer, men forsøger tværtimod at opfordre herboende asylansøgere til at forholde sig til risikoen for at blive udvist efter endt asylsagsbehandling.

Dansk Røde Kors har kendskab til, at asylansøgere med udrejsefrist »går under jorden« og efterlader deres børn i Dansk Røde Kors' vare-tægt. I disse situationer er det almindelig procedure umiddelbart at underrette de relevante myndigheder, såfremt forældre til efterladte børn henvender sig på Dansk Røde Kors' centre.

For så vidt angår spørgsmålet om uledsagede flygtningebørn, der opholder sig på Dansk Røde Kors' børnecentre, skal det oplyses, at Dansk Røde Kors' medarbejdere forespørger de pågældende, om de har kendskab til forældres eller andre slægtnings opholdssted her såvel som andetsteds. Såfremt dette ikke er tilfældet, tilbyder Dansk Røde Kors via International Røde Kors at foretage en eftersøgning af de pågældende, hvorefter det er op til disse at reagere på en eventuel henvendelse.

Dansk Røde Kors foretager i denne anledning ikke brev- eller telefonkontrol af henvendelser til uledsagede mindreårige flygtningebørn, der i visse situationer kan give Dansk Røde Kors' medarbejdere et indtryk af forældres eller slægtnings opholdssted, da en sådan kontrol dels ikke vil være i overensstemmelse med Dansk Røde Kors' mandat, og da Røde Kors i øvrigt er af den opfattelse, at dette tilhører privatlivets fred.«

Direktoratet for Udlændinge har oplyst følgende i anledning af spørgsmålet:

»I henhold til udlændingelovens § 42 a, stk. 2, og lov om midlertidig opholdstilladelse, § 7, stk. 2, indkvarteres asylansøgere som altovervejende hovedregel på asylcentre, der tilvejebringes af Direktoratet for Udlændinge, og som drives af Dansk Røde Kors' Asylafdeling.

Ifølge udlændingelovens § 42 a, stk. 4, 1. pkt., og lov om midlertidig opholdstilladelse, § 7, stk. 6, træffer Direktoratet for Udlændinge bestemmelse om, hvor asylansøgere skal tage ophold. Direktoratets forpligtelse til at dække asylansøgers udgifter til ophold og underhold, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt., og lov om midlertidig opholdstilladelse, § 7, stk. 1, bortfalder over for personer, der tager ophold uden tilladelse fra direktoratet.

Det følger af den aftale, der danner grundlag for samarbejdet mellem Direktoratet for Udlændinge og Dansk Røde Kors' Asylafdeling vedrørende driften af indkvarteringscentre, at Dansk Røde Kors' Asylafdeling har pligt til mindst én gang ugentligt at give Direktoratet for Udlændinge oplysninger om, hvilke personer der opholder sig på hvert center, samt give meddelelse til Direktoratet for Udlændinge og de overordnede sundhedsmyndigheder, såfremt der konstateres epidemiske sygdomme.

Der er ikke herudover indgået aftale om oplysningspligt mellem Direktoratet for Udlændinge og Dansk Røde Kors' Asylafdeling.«

Dansk Flygtningehjælp har udtalt følgende:

»Dansk Flygtningehjælp er en privat humanitær organisation, der på statens vegne yder integrationsbistand i indtil 18 måneder, jf. bistandslovens § 10, stk. 5, og 134 a.

Flygtningehjælpen er ikke en offentlig forvaltningsmyndighed og er derfor ikke omfattet af forvaltningslovene, herunder reglerne om videregivelse af oplysninger til andre myndigheder. Flygtningehjælpen tilstræber dog at følge forvaltningslovene i videst muligt omfang både i forhold til flygtningene og i samarbejde med andre offentlige myndigheder. Ansatte i Flygtningehjælpen er undergivet straffelovens almindelige regler om tavshedspligt.

Kun flygtninge, der har asyl/opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7-9, er overgivet til Dansk Flygtningehjælps integrationsprogram. Flygtninge, der har asyl/opholdstilladelse, har stort set samme rettigheder og pligter som andre borgere og er således f.eks. registreret på samme måde som andre borgere med CPR-nummer, folkeregister m.v.

I de tilfælde, hvor flygtninge forsvinder fra deres bopæl, retter Flygtningehjælpen henvendelse til politiet for at få flygtningene eftersøgt.

Dansk Flygtningehjælp har et godt og nært samarbejde med andre myndigheder, herunder politiet.«

Indenrigsministeriet kan yderligere tilføje, at Dansk Røde Kors efter ministeriets opfattelse – uanset at organisationen udøver funktioner af offentligretlig karakter – ikke er omfattet af forvaltningsloven og derfor ikke vil kunne blive forpligtet efter forvaltningslovens bestemmelser om videregivelse af oplysninger af den omhandlede art.

Spm. nr. S 989

Til justitsministeren (20/2 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes man vil sikre indlagte patienter på hospitaler for sindslidende m.v. mod overgreb fra voldelige, tyvagtige eller i øvrigt chikanerende medpatienter?«

Begrundelse

Det er helt uacceptabelt, at mennesker med sindslidelser oven i sygdommen skal belastes med en velbegrunnet angst for medpatienter.

Foreløbigt svar (3/3 95)**Justitsministeren** (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug ved besvarelsen anmodet Sundhedsministeriet om en udtalelse.

Når udtalelsen foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1022

Til justitsministeren (22/2 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Hvilke principielle overvejelser giver domstolens bemærkninger i Promssagen ministeren anledning til, idet der citeres fra dommen, der ikke finder, »at erklæringerne affattet på diskette er omfattet af straffelovens § 163 eller dennes analogi?«

Begrundelse

Den teknologiske udvikling synes at være løbet fra skriftlighedskravet.

Svar (28/2 95)**Justitsministeren** (Bjørn Westh):

Som anført i min besvarelse af 22. februar 1995 af spørgsmål nr. S 945 har jeg anmodet Rigsadvokaten om at foretage en samlet vurdering af, om der i lyset af den teknologiske udvikling siden 1985 – hvor der blev indført særlige bestemmelser om datakriminalitet i straffeloven – og den øgede udbredelse af edb-maskiner og edb-kommunikation er behov for nye lovgivningsinitiativer på området.

Justitsministeriet har anmodet Rigsadvokaten om, at udtalelsen også kommer til at omfatte problemstillingen vedrørende straffelovens § 163.

Jeg vil dog allerede nu give udtryk for den generelle opfattelse, at straffeloven selvfølgelig bør justeres, hvis den teknologiske udvikling giver grundlag herfor.

Spm. nr. S 867

Til justitsministeren (3/2 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Påvirker det ministerens svar på spørgsmål nr. S 627, at Dansk Eternit A/S har lavet en selskabsændring, der begrænser erstatningsmuligheden for husejere, hvis sagen udskydes?«

Svar (28/2 95)**Justitsministeren** (Bjørn Westh):

Ved besvarelsen af spørgsmål nr. S 627 var det Civilretsdirektoratet bekendt, at Dansk Eternit A/S har foretaget en ændring vedrørende selskabet.

Det er på nuværende tidspunkt ikke muligt at udtale sig nærmere om, hvorvidt denne ændring vil begrænse erstatningsmuligheden for de erstatningssøgende husejere.

Civilretsdirektoratet finder endvidere, at ændringen i selskabsstrukturen ikke giver anledning til at meddele fri proces til et meget stort antal ansøgere, idet anlæggelse af et stort antal sager ikke vil fremme sagsbehandlings-tiden hos domstolene.

Derimod vil en hurtig afgørelse af et mindre antal prøvesager ledsaget af fornuftige procesaftaler for de øvrige sagers vedkommende generelt stille de erstatningssøgende husejere bedre i forhold til Dansk Eternit A/S' øvrige kreditorer.

Jeg er selvfølgelig indstillet på, at der meddeles fri proces i disse prøvesager.

Spm. nr. S 868

Til justitsministeren (3/2 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om og i bekræftende fald hvorledes det påvirker vurderingen af, om der skal meddeles fri proces i sagerne vedrørende Dansk Eternit A/S, at der ikke kan indgås den af ministeren ved besvarelsen af spørgsmål nr. S 627 forudsatte procesaftale?«

Svar (28/2 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Spørgsmålet forudsætter, at der ikke kan indgås den procesaftale, der er forudsat i besvarelsen af spørgsmål nr. S 627.

Det er Civilretsdirektoratets erfaring fra tidligere sager, der i deres karakter kan sidestilles med de foreliggende, at parter med vejledning fra deres advokater kan indgå en sådan aftale. Civilretsdirektoratet har derfor på ny opfordret den advokat, der repræsenterer de fleste ansøgere, til at rette henvendelse til modparten i sagerne med henblik på at opnå en aftale om, at der nu udvælges et antal egnede sager, der søges afgjort hurtigst muligt for derved at få afklaret de generelle og grundlæggende spørgsmål, som rejser sig i forbindelse med sagerne. De resterende sager vil herefter kunne afgøres eller eventuelt forliges i lyset af resultatet af prøvesagerne.

Civilretsdirektoratet skal i den forbindelse bemærke, at de foreliggende sager bør søges behandlet i overensstemmelse med de retningslinjer, der sædvanligvis anvendes, og som begrænser antallet af retssager og begrænser parternes omkostninger.

Den pågældende advokat har imidlertid ikke fundet at kunne imødekomme Civilretsdirektoratets opfordring. Direktoratet har på den baggrund med henblik på at opnå en smidig og hensigtsmæssig løsning af sagerne anmodet advokaten for Dansk Eternit A/S om snarest muligt at fremkomme med sine bemærkninger om blandt andet spørgsmålet om udvælgelse af prøvesager.

Spm. nr. S 869

Til justitsministeren (3/2 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilken betydning det har for vurderingen af husejernes fri procesansøgning i sagerne vedrørende Dansk Eternit A/S, at fri proces-bekendtgørelsens § 7 efter almindelig fortolkning – herunder Justitsministeriets i sagen 4. kont. 1986-40412-4642 – vedrører en ganske anden situation end den foreliggende?«

Svar (28/2 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Ifølge § 7, stk. 1, i bekendtgørelsen om fri proces skal der, når en ansøgning om fri proces er indgivet af flere, ved afgørelsen tages hensyn til, om ansøgerne i fællesskab er i stand til at bære de omkostninger, der er forbundet med sagen.

Ifølge § 7, stk. 2, gælder det samme, selv om ansøgningen kun er indgivet af en enkelt, når sagens udfald har betydning for flere.

Civilretsdirektoratet har oplyst, at man finder, at § 7 i bekendtgørelsen om fri proces ikke bør anvendes i de foreliggende sager vedrørende krav mod Dansk Eternit A/S m.fl.

Bestemmelsen fandt heller ikke anvendelse i den i spørgsmålet anførte sag, hvor en række indehavere af lejligheder i et ejerlejlighedskompleks ansøgte om fri proces til sagsanlæg mod tidligere ejere og håndværkere m.fl. med påstand om erstatning i anledning af betonskader på de pågældende ejendomme.

Spm. nr. S 870

Til justitsministeren (3/2 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Ministeren forudsætter i besvarelsen af spørgsmål nr. S 627 vedrørende Dansk Eternit A/S, at en lang række sager stilles i bero, og at enkelte fremmes, og spørgeren vil gerne vide, om det påvirker ministerens svar, at tagene er så dårlige, at de skal udskiftes snarest og derfor må gennem syn og skøn, så bevis kan sikres?«

Svar (28/2 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Den advokat, der er omtalt i besvarelsen af spørgsmål nr. S 868, har rejst samme spørgsmål over for Civilretsdirektoratet.

Det fremgår af de foreliggende sager, at Dansk Eternit A/S tidligere har tilbudt at besigtige de omhandlede tage.

Det er Civilretsdirektoratets opfattelse, at før man har forsøgt at få konstateret tagenes faktiske tilstand og fået konstateret, om der mellem parterne er tvist om, hvorvidt der foreligger mangler, er det ikke rimeligt at meddele fri proces, herunder heller ikke til syn og skøn.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål nr. S 868.

Spm. nr. S 906

Til arbejdsministeren (10/2 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren redegøre for, med hvilken lov-hjemmel et beskæftigelsesprojekt delvist finansieret over EU-strukturfondsmidler kan sættes i værk, hvor den efter reglerne krævede offentlige medfinansiering på 50 pct. alene udgøres af kursusdeltagernes dagpenge, og hvor de samme dagpenge figurerer på udgiftssiden af budgettet som udbetalt godtgørelse til kursusdeltagerne?«

Begrundelse

En sådan fremgangsmåde betyder jo i realiteten, at det pågældende beskæftigelsesprojekt bliver finansieret 100 pct. af EU og ikke som foreskrevet med 50 pct. fra EU og 50 pct. offentlig dansk støtte.

Svar (21/2 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er korrekt, at dagpenge kan udgøre den danske finansieringsandel af et beskæftigelsesprojekt, der støttes af EU-strukturfondsmidler. EU finansierer op til 50 pct. af de samlede offentlige udgifter ved støttede arbejdsmarkeds- og erhvervsuddannelsesprojekter.

I det i spørgsmålet nævnte eksempel betaler EU uddannelsesdelen, mens Danmark betaler udgifterne til deltagernes underhold, mens de er på projektet. Uden EU-midlerne havde der således ikke været noget projekt. Formålet med EU-midlerne er at give ledige kvalifikationer, som forbedrer deres muligheder for at få et arbejde.

Hjemlen findes i Rammeforordningens Art. 13, stk. 3, vedrørende de 50 pct., samt Socialfondsforordningens Art. 2, stk. 1, som præciseret i Kommissionens dokument V/195/90 af 24. januar 1990, hvoraf det fremgår, at der under udgifterne til projekterne skal medtages udgifter til deltagernes lønninger og dagpenge.

Spm. nr. S 966

Til skatteministeren (16/2 95) af:

Annette Just (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at en tysk pensionist ved køb af bolig i Danmark kan bo og få sociale ydelser i Danmark, men pension fra og beskatning i Tyskland?«

Begrundelse

Det skal være fortalt i TV3, at en pensionist fra Tyskland kan bosætte sig i Danmark og derved være berettiget til hjemmehjælp, plejebolig og andre former for sociale ydelser i Danmark, selv om han modtager sin pension fra Tyskland og betaler skat af den i Tyskland. Da Danmark forholder sig langt mere positivt over for pensionister, end man gør i Tyskland, skulle der være en sand strøm af pensionister, der står på spring i Nordtyskland for at flytte til Sønderjylland.

Svar (28/2 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Om den skattemæssige side af spørgsmålet kan jeg oplyse, at spørgsmålet om dansk beskatning af pensioner, som betales fra Tyskland til personer her i landet, reguleres af den dansk-tyske dobbeltbeskatningsoverenskomst.

Den nuværende overenskomst, som er underskrevet i 1962, vil blive afløst af en ny overenskomst, som snart forventes underskrevet og forelagt Folketinget. I det følgende er der derfor både redegjort for reglerne i den gældende overenskomst og i udkastet til den ny overenskomst.

Ved bedømmelsen af overenskomstens regler om beskatning af grænseoverskridende pensionsudbetalinger må det tages i betragtning, at de både gælder for pensionsudbetalinger fra Tyskland til personer i Danmark og for pensionsudbetalinger fra Danmark til personer i Tyskland.

Der er derfor redegjort for beskatningen af sociale og private pensioner, som betales fra Tyskland til personer i Danmark og omvendt.

Gældende dobbeltbeskatningsoverenskomst

Efter den gældende overenskomst kan sociale pensioner og private pensioner kun beskattes i det land, hvor modtageren er hjemmehørende.

Tyske pensioner

Tyske sociale pensioner, som betales til personer her i landet, kan altså kun beskattes i Danmark. Tyske sociale pensioner er fastsat til nettobeløb under hensyn til, at Tyskland generelt har en særlig lav beskatning af pensioner. Personer her i landet, som har tysk social pension og anden indkomst, oplever det som særlig urimeligt, at deres lave tyske nettopension indgår i dansk beskatning.

På samme måde kan tyske private pensioner, som betales til personer i Danmark, kun beskattes her i landet.

Danske pensioner

Omvendt medfører den gældende overenskomst, at Danmark ikke kan beskatte danske sociale pensioner, som betales til personer i Tyskland.

I forbindelse med skattereformen i 1993 blev de sociale pensioner forhøjet samtidig med ophævelsen af det forhøjede personfradrag for pensionister. Herefter beskattes de sociale pensioner efter de sædvanlige skatteregler. Den gældende dobbeltbeskatningsoverenskomst medfører imidlertid, at pensionister i Tyskland med danske sociale pensioner har fået deres pension forhøjet, uden at de betaler den danske skat, som var baggrunden for forhøjelsen.

Danske private pensioner, som betales til personer i Tyskland, kan heller ikke beskattes her i landet. Dette gælder også i de tilfælde, hvor ejeren af pensionsordningen var hjemmehørende i Danmark, mens han indbetalte til ordningen, og hvor han fik fradrag for indbetalingerne til ordningen med virkning for dansk beskatning.

Udkast til ny dobbeltbeskatningsoverenskomst

Efter den ny overenskomst kan sociale pensioner kun beskattes i det land, hvorfra de udbetales. Private pensioner kan beskattes i det land, hvorfra de udbetales, men de kan også beskattes i det land, hvor modtageren er hjemmehørende. I så fald skal dette lands skat af den private pension nedsættes under hensyn til skatten i udbetalingslandet.

Tyske pensioner

Den ny overenskomst medfører, at tyske sociale pensioner, der udbetales til personer her i landet, skal indgå ved opgørelsen af modtagerens skattepligtige indkomst, men den samlede danske skat skal nedsættes med den del, som forholds-mæssigt falder på den tyske sociale pension.

Private tyske pensioner, som betales til personer her i landet, skal også medregnes ved opgørelsen af modtagerens danske skattepligtige indkomst, men den danske skat af den private pension skal derefter nedsættes med den tyske skat af pensionen.

Danske pensioner

Efter den ny overenskomst kan Danmark beskatte danske sociale pensioner, som betales til personer i Tyskland. Med denne regel er det altså sikret, at Danmark kan opkræve den skat, som var baggrunden for forhøjelsen af de sociale pensioner.

Danmark kan også beskatte danske private pensioner, som betales til personer, som er flyttet fra Danmark til Tyskland. Med denne regel er det sikret, at Danmark får ret til at opkræve den skat af udbetalinger fra en dansk privat pensionsordning, som er modstykket til fradragene for indbetalingerne til ordningen, mens ejeren var hjemmehørende her i landet.

Tjenestemandspensioner og krigsskadepensioner

Den ny dobbeltbeskatningsoverenskomst medfører stort set ikke ændringer for beskatningen af tjenestemandspensioner og krigsskadepensioner.

Tjenestemandspension kan fortsat kun beskattes i den stat, hvorfra pensionen udbetales. Det samme gælder for godtgørelse for skade som følge af krigshandlinger eller politisk forfølgelse.

Tyske pensioner af disse typer, der udbetales til personer her i landet, skal indgå ved opgørelsen af modtagerens skattepligtige indkomst, men den samlede danske skat skal nedsættes med den del, som forholds-mæssigt falder på den tyske pension.

Ved bedømmelsen af den ny dobbeltbeskatningsoverenskomsts regler om beskatning af pension bør man som nævnt ikke kun se på virkningen for personer her i landet med tysk pension, men også se på virkningen for personer i Tyskland med dansk pension.

For så vidt angår den sidstnævnte gruppe, sikrer den ny overenskomst, at Danmark kan beskatte danske sociale pensioner, der udbetales til personer i Tyskland. Derved bliver beskatningen som nævnt bragt i overensstemmelse med det, der var forudsat, da de sociale pensioner blev forhøjet. Den ny overenskomst sikrer også dansk beskatning, for så vidt angår personer, som har indbetalt fradragsberettigede

bidrag til en privat pensionsordning, mens de var hjemmehørende her i landet, og som er hjemmehørende i Tyskland, når de får udbetalingerne fra ordningen.

For så vidt angår personer i Danmark med tysk pension, medfører den ny overenskomst, at Danmark ikke længere kan beskatte de tyske sociale pensioner. De personer, som alene har indkomst i form af en tysk social pension, betaler imidlertid i forvejen et beskedit beløb i dansk skat på grund af det danske personfradrag, idet de tyske sociale pensioner som nævnt udbetales som lave nettobeløb.

I begrundelsen for spørgsmålet nævnes det, at der skulle være en sand strøm af tyske pensionister, der står parat til at flytte her til landet. Hvis det er korrekt, kan jeg kun svare, at det næppe er den nuværende danske skat af deres tyske sociale pension, som afholder dem fra at flytte hertil.

For de personer her i landet, som både har tysk social pension og anden indkomst, vil jeg godt understrege, at selv om Danmark ikke kan beskatte den sociale pension, indgår den alligevel ved opgørelsen af personens skattepligtige indkomst. Tysk social pension får altså progressionsvirkning ved dansk beskatning af indkomst ud over denne pension. For personer, som flytter her til landet med tysk privat pension, vil den ny overenskomst endvidere medføre, at den private pension bliver beskattet efter dansk skatteniveau i stedet for efter tysk skatteniveau.

For denne gruppe af personer vil den ny overenskomst altså heller ikke medføre en fordel ved tilflytning til Danmark.

Det er således min vurdering, at den ny dobbeltbeskatningsoverenskomst ikke indeholder ændringer, som kan begrunde, at tyske pensionister skulle flytte her til landet.

Spm. nr. S 1028

Til erhvervsministeren (23/2 95) af:

Lars Jørgensen (KF):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange patentansøgninger der blev indleveret i Danmark i henholdsvis 1989 og 1994?«

Svar (6/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Antallet af nationale patentansøgninger indleveret til Patentdirektoratet var 6.754 (i 1989) og 1.502 (i 1994). Direktoratet er endvidere modtagende myndighed for internationale patentansøgninger og europæiske patentansøgninger. Antallet af modtagne ansøgninger i medfør heraf var 315 (i 1989) og 550 (i 1994).

Som følge af Danmarks medlemskab af Den Europæiske Patentorganisation (EPO) indgives der endvidere et stort antal europæiske patentansøgninger, hvor Danmark er udpeget som beskyttelsesområdet. Ca. 1/3 af disse europæiske patentansøgninger resulterer i, at direktoratet med nogle års forsinkelse modtager en oversættelse af patentet til dansk, hvilket er en betingelse for, at patentet kan få gyldighed i Danmark. Det skønnes, at Danmark i 1994 er udpeget som beskyttelsesområde i mindst 20.000 europæiske ansøgninger. Antallet af oversættelser indsendt til direktoratet i 1994 var 4.465. Modtagelsen af sådanne oversættelser er forbundet med prøvning af formalia og publicering.

Spm. nr. S 1029

Til erhvervsministeren (23/2 95) af:

Lars Jørgensen (KF):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange danske firmaer og privatpersoner der søgte dansk patent i henholdsvis 1989 og 1994?«

Svar (6/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Antallet af ansøgninger om dansk patent fra danske firmaer og privatpersoner var 1.137 (i 1989) og 1.286 (i 1994).

Spm. nr. S 1030

Til erhvervsministeren (23/2 95) af:

Lars Jørgensen (KF):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange sagsbehandlere der var beskæftiget i Patentdirekto-

ratet henholdsvis den 1. januar 1990 og den 1. januar 1995?»

Svar (6/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):
Patentdirektoratet beskæftigede pr. 1. januar 1990 i alt 313 ansatte mod 264 pr. 1. januar 1995. Heraf udgjorde antallet af akademiske sagsbehandlere pr. 1. januar 1990 i alt 118 og pr. 1. januar 1995 i alt 85.

Spm. nr. S 1031

Til erhvervsministeren (23/2 95) af:

Lars Jørgensen (KF):

»Kan ministeren oplyse størrelsen på »patentpuklen«, altså antallet af ubehandlede patentansøgninger, i henholdsvis 1989 og 1994?»

Svar (6/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):
Patentpuklen består af de ansøgninger, hvis behandling endnu ikke er afsluttet. I en stor del af sagerne er behandlingen dog påbegyndt, således at ansøgeren har modtaget direktoratets første vurdering af patenterbarheden.

Patentpuklen var på 34.780 ansøgninger ultimo 1989 og 12.262 ansøgninger ultimo 1994.

Spm. nr. S 1032

Til erhvervsministeren (23/2 95) af:

Lars Jørgensen (KF):

»Kan ministeren oplyse, med hvilken hjemmel Patentdirektoratet foretager juridiske vurderinger af varemærker, patenterbarhedsvurderinger, krænkelsevurderinger og indsigelses-/ugyldighedsgørelse af udenlandske patenter?»

Svar (6/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):
Patentdirektoratets servicevirksomhed har hjemmel i lovgivningen. I henhold til patentlovens § 71 kan Patentdirektoratet »efter anmodning påtage sig at løse særlige opgaver, der har karakter af teknologisk service«. Bestemmelsen er parallel med varemærkelovens § 47 og brugsmodellovens § 45.

Siden den første bestemmelse om Patentdirektoratets servicevirksomhed blev indføjet i 1974 (på patentområdet), har det i bemærkningerne til de enkelte hjemmelsbestemmelser været forudsat, at direktoratets servicevirksomhed skulle tilpasses udviklingen i kundernes behov. Dette kom allerede til udtryk i bemærkningerne til lovforslaget til patentloven fra 1974, hvor det anføres, at »også i fremtiden vil der, hvis brugerne ønsker det, kunne foregå en løbende udveksling af erfaringer og ønsker mellem disse og Patentdirektoratet om serviceordningens praktiske funktion . . .« og » . . . behovet vil (for serviceordningen) antagelig stige ganske særligt efter indførelsen af det europæiske patentsystem . . .« Den nyeste bestemmelse om servicevirksomhed blev indføjet i 1992 (på brugsmodelområdet), hvor bemærkningerne til lovforslaget nævner, at »bestemmelsen giver Patentdirektoratet hjemmel til at påtage sig diverse serviceopgaver på brugsmodelområdet, f.eks. nyhedsundersøgelser og krænkelsevurdering m.v. Patentdirektoratet vil tillige kunne afgive udtalelser til brug i retssager.«

Udviklingen er ligeledes kommet til udtryk i det aktstykke (Akt nr. 168/87), der lå til grund for Patentdirektoratets omdannelse til statsvirksomhed i 1987, der eksplicit omtaler formålet med og ønsker om en udvidelse af Patentdirektoratets servicevirksomhed. Tilsvarende gælder for det tidligere aktstykke (Akt nr. 11/85), der lå til grund for en reorganisering, omstrukturering og styrkelse af direktoratet.

Ligeledes var ønsket om en udvidelse af Patentdirektoratets servicevirksomhed på almindelige markeds-mæssige principper og i fri og lige konkurrence/samarbejde med de private udbydere på området et centralt element i den resultatkontrakt, som direktoratet indgik med Industriministeriet i december 1991, hvilken kontrakt var en del af finanslovsforliget for 1992. Udgangspunktet er at sikre, at dansk erhvervsliv, og herunder ikke mindst de mindre og mellemstore virksomheder, får stillet den nødvendige service til rådighed bedst og billigst.

Spørgsmålet giver mig i øvrigt anledning til at bemærke, at den seneste tids debat i medierne og de henvendelser, jeg også har fået herom, har givet mig indtryk af, at der er usikkerhed om, hvilke opgaver direktoratet varetager, og på hvilke vilkår det sker. Jeg har derfor fundet det hensigtsmæssigt at overveje, hvordan der skabes en større åbenhed og gennemsigtighed vedrørende disse forhold og samtidig et fornuftigt arbejdsgrundlag for direktoratet.

Jeg har derfor for nylig bedt om en nærmere redegørelse for Patentdirektoratets servicevirksomhed. Heri vil indgå dels en redegørelse for, hvorledes det sikres, at direktoratets konkurrenceudsatte erhvervsvirksomhed tilrettelægges i overensstemmelse med principperne om lige konkurrence, jf. rapporten om »offentlig/privat – lige konkurrence«, dels en beskrivelse af de serviceaktiviteter, der udbydes af henholdsvis direktoratet og det private erhvervsliv, samt forslag til afgrænsninger.

Redegørelsen skal derfor forelægges Dansk Industri, Håndværksrådet, Handelskammeret og Landbrugsrådet samt Advokatrådet og De Danske Patentagenters Forening med henblik på at sikre, at såvel kundernes behovsvurdering som konkurrenternes synspunkter inddrages.

Når redegørelsen foreligger, vil jeg vende tilbage med en udtømmende besvarelse af dette og de følgende spørgsmål om Patentdirektoratets aktiviteter.

I øvrigt kan jeg oplyse, at Ombudsmanden på baggrund af bemærkningerne om Patentdirektoratets virksomhed i Advokatrådets retssikkerhedsprogram er ved at undersøge nogle aspekter i direktoratets kundebetjening, herunder hjemmelsgrundlag for og habilitetsproblematikken i forbindelse med direktoratets serviceydelser.

Svar (6/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg henviser her til min besvarelse af spørgsmål nr. S 1032.

Spm. nr. S 1034

Til erhvervsministeren (23/2 95) af:

Lars Jørgensen (KF):

»Kan ministeren redegøre for de principper, som Patentdirektoratets Erhvervsservice anvender til prisfastsættelse af sine ydelser, herunder redegøre udtømmende for økonomien for erhvervsservice på såvel indtægts- som udgiftsiden?«

Svar (6/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

I den resultatkontrakt, som er indgået med Erhvervsministeriets departement, er der for erhvervsservice (opgaveløsning) fastlagt en målsætning om, at Patentdirektoratet i perioden 1992-94 gradvis skulle opbygge en kompetence og et marked på dette område med henblik på, at området fra og med 1995 skal være økonomisk selv bærende. Området gav i 1994 et stort positivt dækningsbidrag og var tæt på balance. I 1995 forventes et mindre overskud.

Nedenfor er nærmere redegjort for resultatet vedrørende »opgaveløsning« og ligeledes angivet budgettet for 1995:

Spm. nr. S 1033

Til erhvervsministeren (23/2 95) af:

Lars Jørgensen (KF):

»Kan ministeren oplyse, med hvilken hjemmel Patentdirektoratet selvstændigt retter henvendelse til virksomheder med henblik på at få virksomhederne til at benytte sig af direktoratets erhvervsservice?«

mio. kr.	»Regnskab« 1994	Budget 1995
Samlede indtægter . . .	11,6	15,5
Samlede omkostninger	12,5	15,4
direkte henførte:		
omkostninger	7,7	9,8
- heraf lønsum	6,0	7,7
- heraf øvrige omkostninger*)	1,7	2,1
fælles		
godsomkostninger	4,8	5,6
- heraf lønsum	2,2	2,6
- heraf øvrige omkostninger	2,7	3,0
Resultat	-0,9	0,1

*) Markedsføringsomkostninger, tjenesterejser, brug af eksterne databaser, porto, skrivemateriale m.v.

De principper, som Patentdirektoratets Erhvervsservice anvender til prisfastsættelse af sine ydelser, fremgår af vedlagte bilag 2 til direktoratets resultatkontrakt om »kalkulationsprincipper for Patentdirektoratets Erhvervsservice«.

I øvrigt henviser jeg til min besvarelse af spørgsmål nr. S 1032.

Bilag

Kalkulationsprincipper for Patentdirektoratets Erhvervsservice

Rekvirerede opgaver. Timebetaling.

I fastlæggelsen af timesatserne for »professionelle« timer (ingeniører, jurister, bibliotekarer m.v.) indgår:

1. Alle direkte henførbare omkostninger, herunder løn, pension, transport, materiel m.v.
2. Alle indirekte omkostninger, herunder såvel løn m.m. til de relevante hjælpefunktioner i afdelingen som i PD som helhed, husleje, edb m.v.
3. Alle kapitalomkostninger, herunder forrentning og afskrivning.

Direktoratets timebetaling/pris kan justeres i opadgående retning i relation til den timesats, andre udbydere, herunder såvel offentlige som private i ind- og udland, anvender.

Prisfastsættelsen skal – set over en periode og også i relation til andre ydelser, herunder periferi- og kerneydelser – fastlægges således, at samtlige omkostninger, jf. ovenstående, dækkes.

Rekvirerede opgaver. Fast pris.

For visse opgaver (f.eks. overvågning af et teknisk område) betales der en fast pris, hvori indgår:

1. Det gennemsnitlige tidsforbrug på den pågældende type opgave.
2. Timesatsen ovenfor.

Salg af periodica m.v.

Fremstillingen heraf – samt den gratis udveksling heraf med udenlandske patentmyndigheder og aktiv information til dansk erhvervsliv – er direkte betalt af rettighedshaverne.

PD's løssalgs- og abonnementsgebyrer er derfor fastsat alene til dækning af de hermed forbundne direkte marginalomkostninger (ekspeditionsgebyr).

Salg af kopier og databaseudskrifter.

Alt udstyr og alt dokumentationsmateriale her til forefindes i forvejen som en nødvendig betingelse for PD's rettighedsbehandling.

I prisfastsættelsen herfor indgår derfor:

1. Alle direkte henførbare omkostninger, herunder løn, materiel m.v.
2. Den pris, andre udbydere primært i udlandet anvender.

Spm. nr. S 1035

Til erhvervsministeren (23/2 95) af:

Lars Jørgensen (KF):

»Hvilke initiativer er taget og/eller vil blive taget for at sikre, at Patentdirektoratet ikke gennem den angivne erhvervsservice på ulige vilkår konkurrerer med private patentagenter og advokater?«

Svar (6/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jacobsen):

Jeg henviser her til min besvarelse af spørgsmål nr. S 1032.

Spm. nr. S 1036

Til erhvervsministeren (23/2 95) af:

Lars Jørgensen (KF):

»Hvilke initiativer er taget og/eller vil blive taget for at sikre en gennemskuelig opbygning af Patentdirektoratets opgaver, således at den offentlige myndighedsudøvelse og den privatretligt orienterede erhvervsservice adskilles?«

Svar (6/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg henviser her til min besvarelse af spørgsmål nr. S 1032.

Spm. nr. S 1011

Til indenrigsministeren (22/2 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor meget får Rådet for Etniske Minoriteter i økonomisk tilskud fra det offentlige?«

Svar (2/3 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Rådet for Etniske Minoriteter, der er rådgivende organ for regeringen i indvandrerpolitiske spørgsmål, har siden 1982 modtaget økonomisk tilskud til rådets virksomhed over konto 13.11.13.10.54. Indvandrerorganisationer m.v. Over denne finanslovbevilling afholdes endvidere udgifter til det dansksprogede blad Samspil, Indenrigsministeriets bevilling til driftstilskud til indvandrerforeninger samt de to indvandrerparaplyorganisationer IND-sam og Indvandrerne Fællesråd.

Formålet med tilskuddene er ifølge tekstanmærkning til konto 13.11.13.10.54. Indvandrerorganisationer m.v. at fremme indvandrerne integration i det danske samfund.

Konto 13.11.13.10.54. Indvandrerorganisationer m.v. udgjorde i 1994 i alt 3,3 mio. kr. Rådet for Etniske Minoriteter og De Etniske Minoriteters Repræsentantskab tildeles ca. 4,5 pct. af den samlede bevilling. I 1994 svarede dette til 148.500 kr.

I 1995 udgør den samlede konto 3/4 mio. kr., og Rådet for Etniske Minoriteter og De Etniske

Minoriteters Repræsentantskabs andel udgør således 153.000 kr.

Dette tilskud dækker godtgørelse for tabt arbejdsfortjeneste efter reglerne i § 16, stk. 6, i lov om kommunernes styrelse samt rejsegodtgørelse til medlemmerne af Rådet for Etniske Minoriteter og De Etniske Minoriteters Repræsentantskab ved deltagelse i møder i eller i tilknytning til arbejdet i Rådet for Etniske Minoriteter eller De Etniske Minoriteters Repræsentantskab.

Endvidere dækker tilskuddet afholdelse af et månedligt møde i Rådet for Etniske Minoriteter samt et årligt møde i De Etniske Minoriteters Repræsentantskab, hvor der hvert andet år afholdes valg til Rådet for Etniske Minoriteter.

Endelig dækker tilskuddet rådets møder med andre råd og nævn som eksempelvis Nævnet for Etnisk Ligestilling.

Spm. nr. S 1015

Til indenrigsministeren (22/2 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til at afskaffe det offentlige tilskud til Rådet for Etniske Minoriteter eller helt nedlægge rådet?«

Begrundelse

I B.T. den 14. februar 1995 udtaler Socialistisk Folkepartis medlem af Københavns Borgerrepræsentation, Lubna Elahi, at Rådet for Etniske Minoriteter ikke udretter noget af betydning, og at det derfor bør nedlægges.

Da Lubna Elahi tidligere har været medlem af rådet, må hun formodes at vide, hvad hun taler om. Derfor bør regeringen fremkomme med sin holdning til spørgsmålet.

Svar (2/3 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Rådet for Etniske Minoriteter er rådgivende organ for regeringen i indvandrerpolitiske spørgsmål og forum for drøftelser af sådanne spørgsmål. Rådet høres i forbindelse med nye bekendtgørelser og lovforslag på området, og

rådet kan endvidere tage sager op på eget initiativ.

Rådet for Etniske Minoriteter vælges af De Etniske Minoriteters Repræsentantskab. Repræsentantskabet består af 1 repræsentant fra hver af de indvandrer- og flygtningeforeninger, der over for Indenrigsministeriet har fremsat ønske om at blive repræsenteret, og som i øvrigt opfylder kravet om at være demokratisk opbygget, hvilket vil sige, at foreningens medlemmer ifølge foreningens vedtægter er sikret lige indflydelse på valg af foreningens ledelse. Repræsentantskabet vælger blandt sin midte 14 medlemmer til Rådet for Etniske Minoriteter. Til hvert medlem vælges endvidere en suppleant. Valget gælder for 2 år. Indenrigsministeriet er sekretariat for rådet, og sekretariatet deltager i de ca. 12 årlige møder.

Der er under rådet nedsat en række arbejdsgrupper, der går mere i dybden med forskellige spørgsmål af særlig interesse.

Foruden arbejdet i selve rådet deltager rådets medlemmer i en lang række arbejdsgrupper under andre ministerier og institutioner, hvor man ønsker at inddrage repræsentanter for de etniske minoriteter som eksempelvis Undervisningsministeriets styringsgruppe til udarbejdelse af en vejledning til skolerne om fremmedsprogede elever, Arbejdsministeriets idégruppe i forbindelse med iværksættelsen af handlingsplanen for nedbrydning af barrierer for beskæftigelse af indvandrere og flygtninge m.v.

Endvidere deltager rådets medlemmer i konferencer, møder og andre arrangementer på indvandrer- og flygtningeområdet.

Rådet afholder endvidere møder med andre råd og nævn som eksempelvis Nævnet for Etnisk Ligestilling og Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination. Endvidere er et kontaktudvalg mellem rådet og Direktoratet for Udlændinge under etablering.

En anden del af rådets virksomhed er at følge debatten på indvandrer- og flygtningeområdet.

Endelig afholder rådet en konference i forbindelse med det årlige repræsentantskabsmøde, hvor man tager aktuelle temaer op med relevans for indvandrere og flygtninge.

I 1993-94 var et af de emner, der fik stor opmærksomhed i rådet »medierne og de etniske minoriteter«. Rådet udarbejdede en medierapport, der var med til at igangsætte en vigtig debat om dette tema, og temaet var ligeledes omdrejningspunktet for rådets repræsentantskabsmøde i efteråret 1994. Rådet inviterede i

den forbindelse repræsentanter fra de større dagblade til at deltage i mødet med oplæg og debat med henblik på at etablere en dialog med journalisterne.

I første halvår af 1995 afholder rådet en arbejdsweekend, hvor man særligt vil sætte fokus på to temaer, nemlig indvandreres arbejdsløshed og indvandreres uddannelse og praktikpladser. Rådet inviterer i den forbindelse relevante ministre og repræsentanter fra fagbevægelse og arbejdsgivere til at drøfte disse temaer med rådets medlemmer. Som ved mediekonferencen i efteråret 1994 er det tanken, at rådets medlemmer får lejlighed til at stille de ansvarlige personer relevante spørgsmål og samtidig at etablere en dialog med centrale personer i det politiske liv.

Som det fremgår af ovenstående beskrivelse af arbejdet i Rådet for Etniske Minoriteter, foregår der et seriøst og meget vigtigt arbejde i dette organ. Det kan således fastslås, at der, for så vidt angår den del af spørgsmålet, der vedrører nedlæggelse af rådet, absolut ikke pågår overvejelser i Indenrigsministeriet i den retning. En nedlæggelse af rådet ville betyde, at et centralt element i arbejdet med at integrere flygtninge og indvandrere i det danske samfund vil forsvinde.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at man fra svensk side i øjeblikket viser stor interesse for Rådet for Etniske Minoriteter, idet man i Sverige ikke har et lignende organ.

For så vidt angår den del af spørgsmålet, der vedrører afskaffelse af det offentlige tilskud til Rådet for Etniske Minoriteter, henledes opmærksomheden på, at de økonomiske ressourcer, der tildeles Rådet for Etniske Minoriteter, er meget beskedne, jf. besvarelse af spm. nr. S 1011 af 22. februar 1995, hvoraf fremgår, at rådet i 1995 tildeles i alt 153.000 kr. over konto 13.11.13.10.54. Indvandrerorganisationer m.v.

Dette tilskud dækker godtgørelse for tabt arbejdsfortjeneste efter reglerne i § 16, stk. 6, i lov om kommunernes styrelse samt rejsegodtgørelse til medlemmerne af Rådet for Etniske Minoriteter og De Etniske Minoriteters Repræsentantskab ved deltagelse i møder i eller i tilknytning til arbejdet i Rådet for Etniske Minoriteter eller De Etniske Minoriteters Repræsentantskab.

Endvidere dækker tilskuddet afholdelse af et månedligt møde i Rådet for Etniske Minoriteter samt et årligt møde i De Etniske Minoriteters Repræsentantskab, hvor der hvert andet år afholdes valg til Rådet for Etniske Minoriteter.

Endelig dækker tilskuddet rådets møder med andre råd og nævn som eksempelvis Nævnet for Etnisk Ligestilling.

Der pågår ikke i Indenrigsministeriet overvejelser om at afskaffe rådets offentlige tilskud, der, som det fremgår af ovenstående, er af relativt beskedent omfang i forhold til det arbejde, der udføres i Rådet for Etniske Minoriteter.

varierer længden af vakancerne inden for 0 til 12 måneder. Det kan i den forbindelse bemærkes, at de lange vakancer typisk vil opstå, hvor der opstår pludselig ledighed i en stilling, hvor der skal finde omstruktureringer sted i forbindelse med ledighed, hvor der skal finde genopslag sted eller ved en kombination af flere af disse omstændigheder.

Spm. nr. S 1012

Til kirkeministeren (22/2 95) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Kan ministeren oplyse, hvor lang tid der er gået – i 1990, 1991, 1992, 1993 og 1994 – fra en sognepræst i folkekirken fratræder sit job, til en ny sognepræst er indsat i embedet?«

Begrundelse

På det seneste har der i dagspressen været mange eksempler på menigheder, som har været uden egen sognepræst i adskillige måneder. Det virker, som om det bliver mere og mere langsommeligt at få embederne besat.

Svar (1/3 95)

Kirkeministeren (Birte Weiss):

En opgørelse over det gennemsnitlige tidsrum, hvori der har været vakance i sognepræstestillinger i tidsrummet 1990 til 1994, viser følgende:

I 1990 har 57 stillinger været ledige i 150 måneder, hvilket giver en gennemsnitlig vakance på 2,6 måneder.

I 1991 har 86 sognepræstestillinger været ledige i 247 måneder, hvilket giver en gennemsnitlig vakance på 2,9 måneder.

I 1992 har 127 sognepræstestillinger været ledige i 336,5 måneder, hvilket giver en gennemsnitlig vakance på 2,7 måneder.

I 1993 har 100 sognepræstestillinger været ledige i 300 måneder, hvilket giver en gennemsnitlig vakance på 3,0 måneder.

I 1994 har 125 sognepræstestillinger været ledige i 384,5 måneder, hvilket giver en gennemsnitlig vakance på 3,1 måneder.

Det mest almindelige tidsrum, hvori en stilling er ledig, er ca. 3 måneder, men derudover

Spm. nr. S 1013

Til kirkeministeren (22/2 95) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Hvor lang tid mener ministeren det som gennemsnit er acceptabelt, at et sogn er uden egen sognepræst?«

Svar (1/3 95)

Kirkeministeren (Birte Weiss):

Jeg mener ikke, at man generelt kan fastsætte et gennemsnit for, hvad der er en rimelig vakance i et ledigblevet sognepræsteembede.

Både fra Kirkeministeriets, biskoppernes og menighedsrådenes side tilstræbes det, at den periode, hvor et sogn må være uden egen sognepræst, bliver så kort som muligt.

Ved fratrædelse på grund af alder er det normalt muligt at undgå eller begrænse vakancen til et minimum ved at slå stillingen op i god tid før fratrædelsestidspunktet. I tilfælde af død, sygdom eller ansøgt forflyttelse kan det derimod ikke undgås, at der opstår vakance i en periode, indtil der fra biskoppens side er taget stilling til den fremtidige betjening af sognet og der kan foretages opslag af stillingen, hvorefter selve ansættelsesproceduren nødvendigvis må tage en vis tid på det lokale plan for at sikre, at menighedens interesser tilgodeses bedst muligt.

Spm. nr. S 1014

Til kirkeministeren (22/2 95) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at nedbringe den periode, hvor menighederne er

uden sognepræst, idet der her navnlig tænkes på sogne med kun én præst?»

Begrundelse

Ministeren bedes navnlig overveje, om nogle af de faste elementer i ansættelsesproceduren kan gennemføres hurtigere, hvis de involverede menighedsråd selv ønsker det.

Svar (1/3 95)

Kirkeministeren (Birte Weiss):

Det er ikke Kirkeministeriets umiddelbare opfattelse, at det generelt kan konkluderes, at vakanseperioderne er for lange, eller at det umiddelbart vil være muligt at gennemføre ansættelsesproceduren hurtigere end det sker nu.

Når der som her er tale om, at et demokratisk, folkevalgt organ – menighedsrådet – skal have lejlighed til at føre samtaler og overvære prøveprædikener med ansøgere til stillingen, førend der kan træffes endelig beslutning om indstilling om besættelse af stillingen, må en forsvarlig sagsbehandling nødvendigvis tage nogen tid. Netop den omhyggelige sagsbehandling i menighedsrådene er med til at tilsikre, at menighedens interesser i størst muligt omfang tilgodeses.

Det er samtidig ministeriets opfattelse, at samtlige biskopper er meget opmærksomme på, at netop sogne med kun én præst i så kort tid som overhovedet muligt kommer til at lide under ledighed i et embede, men dette kan naturligvis ikke helt undgås i tilfælde af ledighed på grund af pludselige dødsfald eller sygdom, hvor embedet så i en periode må betjenes via rådigheds- eller vikarordningen.

Spm. nr. S 995

Til forskningsministeren (21/2 95) af:

Erik Larsen (V):

»Vil ministeren gribe ind og under en eller anden form sikre, at den helt urimelige stigning i prøvegebyret til GMDSS-certifikat fra 800 kr. i 1994 til 2.280 kr. i 1995 nedsættes for elever på landets navigationsskoler, og vil ministeren

arbejde for, at Søfartsstyrelsen får de relevante prøver som ansvarsområde?»

Begrundelse

Da den nævnte GMDSS-prøve er obligatorisk i forbindelse med skibsføreruddannelsen, virker det urimeligt med så store gebyrer. Endvidere ville det være naturligt, at ansvaret tillægges Søfartsstyrelsen. Der henvises til artikel fra Fyns Amts Avis den 13. februar 1995.

Svar (28/2 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Jeg er helt enig i, at det er urimeligt at pålægge de studerende en sådan gebyrstigning.

Jeg agter derfor den 8. marts at forelægge et aktstykke for Folketingets Finansudvalg med anmodning om udvalgets tilslutning til, at området kan blive fritaget for gebyrer, således at uddannelsen kan stilles vederlagsfrit til rådighed.

Jeg kan endvidere oplyse, at jeg arbejder på at overføre censorvirksomheden og certifikatudstedelsen til Søfartsstyrelsen, hvorved denne del af erhvervsuddannelsen samles med de andre dele af uddannelsen.

Spm. nr. S 1081

Til justitsministeren (2/3 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Kan Folketinget i forbindelse med miljøaftaler i henhold til miljøbeskyttelsesloven gennem miljøministeren forlange oplysninger om en erhvervsorganisations administration af miljøaftalen?»

Begrundelse

Folketingets muligheder for at føre kontrol med regeringens politik er en af de vigtigste grundpiller i den parlamentariske styreform. Denne kontrolmagt må være ekstra stærk på områder, hvor der reguleres på anden måde end gennem direkte lovgivning. Professor Alf Ross har således i sin lærebog Dansk Statsforfatningsret,

3. gennemarbejdede udgave ved Ole Espersen, 1980, side 255, skrevet: »I tilfælde hvor Folketinget gennem fuldmagtslove giver centraladministrationen vidtgående beføjelser til ad anordningsvejen at regulere vigtige anliggender, vil en politisk kontrol med den måde, hvorpå bemyndigelserne udnyttes, være særlig påkrævet.« Derfor må der ikke herske tvivl om, at Folketinget gennem miljøministeren kan kræve alle relevante oplysninger om erhvervsorganisationernes forvaltning af en miljøaftale udleveret.

Foreløbigt svar (8/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har anmodet Miljø- og Energiministeriet om en udtalelse til brug for ministeriets besvarelse af spørgsmålet.

Justitsministeriet vil vende tilbage med den endelige besvarelse, når udtalelsen foreligger.

Spm. nr. S 1082

Til justitsministeren (2/3 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Er erhvervsorganisationer i deres forvaltning af miljøaftaler indgået i henhold til miljøbeskyttelsesloven omfattet af forvaltningsloven, lov om offentlighed i forvaltningen og ombudsmandsloven?«

Begrundelse

Miljøaftaler skal i henhold til miljøbeskyttelsesloven sikre opfyldelsen af konkrete miljømål. Erhvervsorganisationer, der indgår sådanne aftaler med miljøministeren, skal tvinge medlemmerne til at efterleve dem. Det kan ske gennem trusler om bod eller eksklusion. Loven giver endvidere erhvervsorganisationerne mulighed for at bruge kvoter til at sikre målenes opfyldelse.

Miljøaftaler lyder som et besnærende alternativ til statslig regulering og grønne afgifter. Der knytter sig imidlertid store retssikkerhedsmæssige problemer til miljøaftaler.

For det første kan erhvervslivets organisationer i administrationen af aftalerne tage usaglige hensyn. I de fleste erhvervsorganisationer

afhænger den enkelte virksomheds stemmer på generalforsamlingen af kontingentets størrelse. Der er derfor risiko for, at den enkelte virksomheds kontingent og politiske indflydelse kan blive tillagt vægt på bekostning af saglige kriterier.

For det andet kan miljøaftaler få uretfærdige konsekvenser for virksomheder, der ikke ønsker at være medlem af den relevante erhvervsorganisation. Miljøbeskyttelsesloven åbner mulighed for, at miljøministeren kan pålægge disse virksomheder regler, som svarer til dem, der gælder i en miljøaftale. Organisationerne har dog under forhandlingerne indflydelse på disse regler. De har en klar interesse i, at reglerne bliver væsentlig skrapere for virksomheder, som ikke er medlemmer. Medlemmerne skal jo se, at de får noget for kontingentet. Strammere regler for virksomheder, som ikke er medlem af en erhvervsorganisation, bryder imidlertid med princippet om lighed for loven.

Hensynet til den enkelte virksomheds retssikkerhed må veje tungt. Derfor må erhvervslivets organisationer i deres forvaltning af miljøaftaler være omfattet af forvaltningsloven, lov om offentlighed i forvaltningen og ombudsmandsloven. Det svarer eksempelvis til de regler, som i fremtiden kommer til at gælde for Dansk Ungdoms Fællesråds administration af tipsmidlerne.

Det er væsentligt at holde sig for øje, at regeringen og erhvervsorganisationerne ikke er jævnbyrdige parter. Regeringen kan true med grønne afgifter og andre bebyrdende foranstaltninger.

Gennem indgåelse af miljøaftaler efter miljøbeskyttelsesloven krydser organisationerne skillelinjen mellem privat og offentlig. De påtager sig en offentlig forvaltningsopgave. Dermed bør de i administrationen af aftalerne være omfattet af de regler, som knytter sig til offentlig forvaltning.

Foreløbigt svar (8/3 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har anmodet Miljø- og Energiministeriet om en udtalelse til brug for ministeriets besvarelse af spørgsmålet.

Justitsministeriet vil vende tilbage med den endelige besvarelse, når udtalelsen foreligger.

Spm. nr. S 1016

Til arbejdsministeren (22/2 95) af:

Brian Mikkelsen (KF):

»Er det en lapsus, når man samtidig med skatte-reformen først nedsætter etableringsydelsen med 5 pct. og efterfølgende trækker 5 pct. af etableringsydelsen i bruttoskat?«

Svar (3/3 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Spørgsmålet er samtidig stillet til skatteministe-ren som spørgsmål nr. S 1019, og jeg kan henholde mig til skatteministerens svar på dette spørgsmål.

Spm. nr. S 1017

Til arbejdsministeren (22/2 95) af:

Brian Mikkelsen (KF):

»Mener ministeren ikke, at det er urimeligt, at en arbejdsgiver, der betaler løn under sygdom eller barsel til en af sine ansatte, skal trække bruttoskat af beløbet, samtidig med at der i den godtgørelse, arbejdsgiveren får, også er trukket bruttoskat?«

Svar (3/3 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Spørgsmålet er samtidig stillet til skatteministe-ren som spørgsmål nr. S 1020, og jeg kan henholde mig til skatteministerens svar på dette spørgsmål.

Spm. nr. S 1018

Til arbejdsministeren (22/2 95) af:

Brian Mikkelsen (KF):

»Agter ministeren at sørge for, at arbejdsgiverne kompenseres for de ekstra udgifter til bruttoskat i forbindelse med udbetaling af løn under sygdom eller barsel til ansatte, eller er det en bevidst politik fra regeringens side at ville pålægge de selvstændige ekstra omkostninger?«

Svar (3/3 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Spørgsmålet er samtidig stillet til skatteministe-ren som spørgsmål nr. S 1021, og jeg kan henholde mig til skatteministerens svar på dette spørgsmål.

Spm. nr. S 1019

Til skatteministeren (22/2 95) af:

Brian Mikkelsen (KF):

»Er det en lapsus, når man samtidig med skatte-reformen først nedsætter etableringsydelsen med 5 pct. og efterfølgende trækker 5 pct. af etableringsydelsen i bruttoskat?«

Svar (8/3 85)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Nej, der er hverken tale om en lapsus eller en utilsigtet konsekvens af skattereformen eller udformningen af lov om arbejdsmarkedsfondes regler om bidragspligten og bidragsgrundlaget for selvstændigt erhvervsdrivende.

Som anført i spørgsmålet er etableringsydelsen som led i skattereformen i 1993 blevet nedjusteret.

Når der udbetales etableringsydelse til personer, der ønsker at starte eller driver selvstændig erhvervsvirksomhed, skal ydelsen skattemæssigt medregnes til virksomhedsindkomsten og ved opgørelsen af det virksomhedsoverskud, der anses som personlig indkomst for den selvstændige. Dermed indgår etableringsydelsen i bidragsgrundlaget for selvstændigt erhvervsdrivende efter lov om arbejdsmarkedsfonde, § 10.

Bidragsgrundlaget for selvstændigt erhvervsdrivende blev således udformet på grundlag af i forvejen indarbejdede og kendte begreber fra skattelovgivningen, nemlig overskud fra selvstændig erhvervsvirksomhed, der anses for personlig indkomst. Ud over de administrative og forståelsesmæssige fordele for såvel de selvstændige som myndighederne, der er forbundet med denne løsning, begunstiges de selvstændigt erhvervsdrivende gennem det forhold, at bidragsgrundlaget – i modsætning til lønmodtagernes bidragsgrundlag – baserer sig på et

nettoprincip, idet reglerne om underskudsfrørelse og fradrag for driftsudgifter og renteudgifter finder tilsvarende anvendelse for arbejdsmarkedsbidraget.

Faktum er derfor, at selvstændigt erhvervsdrivende i sammenligning med lønmodtagere behandles lempeligt, for så vidt angår pålæggelse af arbejdsmarkedsbidrag – også selv om de selvstændige er bidragspligtige af en række nedjusterede offentlige overførselsindkomster, herunder etableringsydelsen. Det bør samtidig noteres, at selvstændigt erhvervsdrivende har ret til at fradrage betalte arbejdsmarkedsbidrag ved opgørelsen af den skattepligtige personlige indkomst, jf. ligningslovens § 8 M. Den reelle belastning fra arbejdsmarkedsbidraget kan derfor højst andrage – afhængigt af den aktuelle skatteprocent for den enkelte selvstændige – halvdelen af den gældende bidragsats, der for 1995 er fastsat til 6 pct.

Regeringen finder på denne baggrund ikke grundlag for at ændre lov om arbejdsmarkedsfonde eller justere niveauet for etableringsydelsen eller andre offentlige overførselsindkomster, der udbetales til selvstændigt erhvervsdrivende.

Spm. nr. S 1020

Til skatteministeren (22/2 95) af:

Brian Mikkelsen (KF):

»Mener ministeren ikke, at det er urimeligt, at en arbejdsgiver, der betaler løn under sygdom eller barsel til en af sine ansatte, skal trække bruttoskat af beløbet, samtidig med at der i den godtgørelse, arbejdsgiveren får, også er trukket bruttoskat?«

Svar (2/3 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg vil gerne indledningsvis benytte lejligheden til at korrigere den misforståelse, som ligger til grund for hr. Brian Mikkelsens spørgsmål – nemlig den påstand, at der skal betales arbejdsmarkedsbidrag 2 gange af henholdsvis de lønudbetalinger, der foretages under sygdom og barsel, og den godtgørelse, som arbejdsgiveren er berettiget til i den forbindelse. Dette er på ingen måde tilfældet.

Syge- og barseldagpenge, der overføres fra det offentlige direkte til lønmodtagere, er ikke bidragspligtige efter lov om arbejdsmarkedsfonde, og i konsekvens heraf blev satserne for dagpenge og andre overførselsindkomster justeret i forbindelse med skattereformen.

Personer, der modtager løn m.v. for beskæftigelse i et ansættelsesforhold, er omfattet af bidragspligten i lov om arbejdsmarkedsfonde § 7, stk. 1, litra a, og lønnen m.v. er omfattet af bidragsgrundlaget i lovens § 8, stk. 1, litra a og b.

Løn, der udbetales under sygdom og barsel, er således også bidragspligtig.

Arbejdsgivere har i henhold til lov om dagpenge under sygdom og fødsel ret til som refusion at modtage et beløb svarende til den timeindtægt, som lønmodtageren ville have været berettiget til under fraværet efter betaling af arbejdsmarkedsbidrag. Syge- og barseldagpengeloven hører under Socialministeriet, og jeg kan til orientering oplyse, at reglerne for beregning af dagpenge og refusion til arbejdsgivere efter Socialministeriets oplysninger for tiden er under behandling i Dagpengeudvalget på foranledning af konkrete klagesager om kommunernes administration af refusionsreglerne.

Syge- og barseldagpengelovens refusionsregler bevirker derfor, at arbejdsgivernes dagpengerefusion i de her omhandlede situationer er reduceret som følge af nedjusteringen af dagpengene og andre offentlige overførselsindkomster og syge- og barseldagpengelovens beregnings- og refusionsregler i øvrigt. Belastningen af arbejdsgiverne modvirkes dog bl.a. af det forhold, at dagpengeniveauet sammenlagt er opreguleret svarende til 4,4 pct. som følge af lønudviklingen m.v. indtil 1995.

Idet jeg i øvrigt henviser til den tidligere skatteministers og min besvarelse af henholdsvis spørgsmål nr. S 559 af 10. februar 1994 og spørgsmål nr. S 709 af 26. januar i år vedrørende samme emne, skal jeg på denne baggrund understrege, at det fortsat er regeringens opfattelse, at der ikke er grundlag for at gennemføre særegler eller lignende med henblik på imødegåelse af den i spørgsmålet omhandlede konsekvens af skattereformen m.v. i 1993 for arbejdsgiverne på syge- og barseldagpengeområdet.

Spm. nr. S 1021

Til skatteministeren (22/2 95) af:

Brian Mikkelsen (KF):

»Agter ministeren at sørge for, at arbejdsgiverne kompenseres for de ekstra udgifter til bruttoskat i forbindelse med udbetaling af løn under sygdom eller barsel til ansatte, eller er det en bevidst politik fra regeringens side at ville pålægge de selvstændige ekstra omkostninger?«

Svar (8/3 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Med den tilføjelse, at jeg har endog meget vanskeligt ved at følge ræsonnementet bag påstanden om, at en beskeden reduktion af et offentligt tilskud til afholdelse af private og offentlige arbejdsgivers lønomkostninger til ansatte under sygdom og barsel skulle være ensbetydende med at pålægge selvstændigt erhvervsdrivende en ekstraomkostning, skal jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 1020.

Spm. nr. S 998

Til miljø- og energiministeren (22/2 95) af:

Thor Pedersen (V):

»Vil ministeren oplyse resultatet af måling af CO₂-koncentrationen ud fra udborede iskerner i skiftende perioder?«

Begrundelse

Der henvises til svar på spørgsmål nr. S 894 af 16. februar 1995.

Svar (3/3 95)

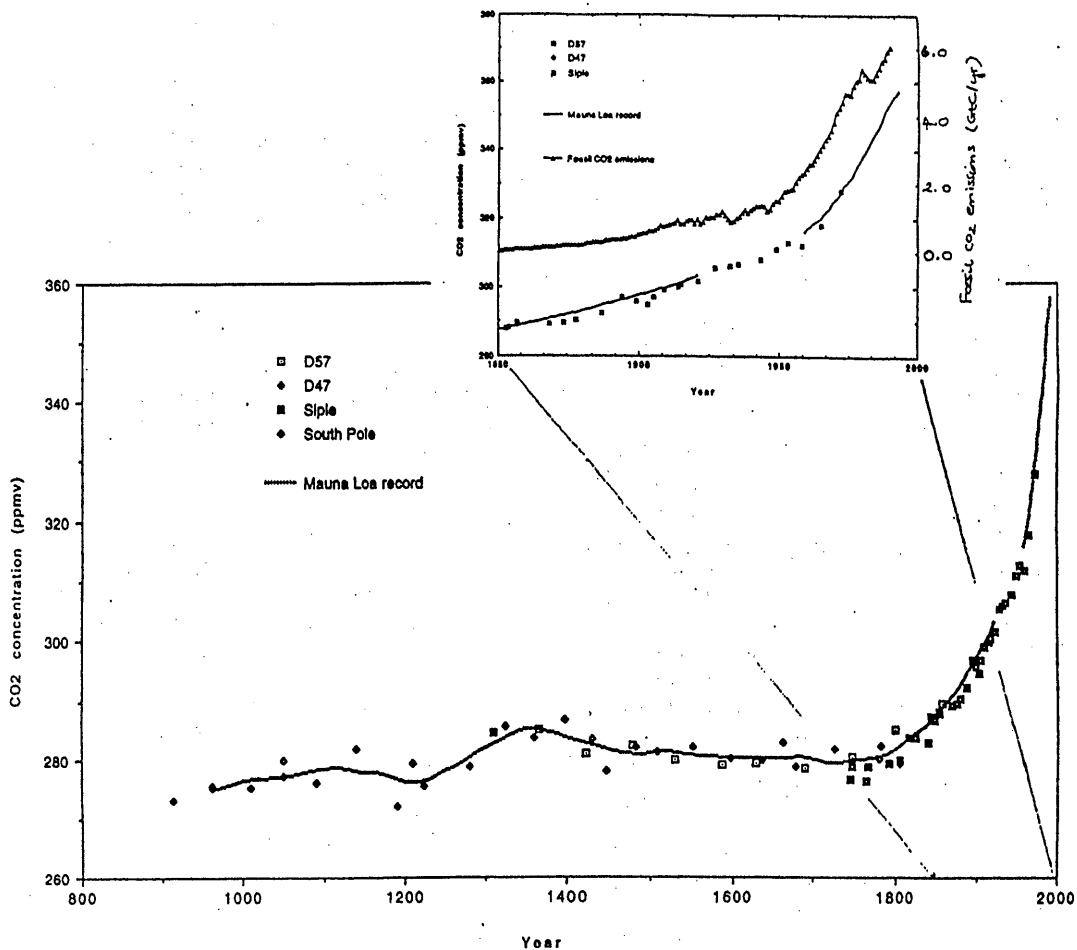
Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Den videnskabelige arbejdsgruppe WGI under IPCC (Intergovernmental Panel on Climate Change), der er nedsat af Verdens Meteorologi Organisationen og FN's miljøprogram, anfører følgende i sin rapport »Radiative Forcing of Climate Change«, 1994:

»Målinger af CO₂-koncentrationer fra luft, der er udtaget fra polare iskerner, er i øjeblikket det bedste middel til at forlænge CO₂-måleserierne tilbage gennem den geologiske fortid. Omdannelsen af sne til is resulterer i indeslutning af luftbobler, der anvendes til at bestemme CO₂-koncentrationen. Forudsat visse betingelser er opfyldt, der inkluderer, at isen ikke indeholder brud, fraværet af sæsonmæssig smeltning ved overfladen, fravær af kemisk omdannelse af de oprindelige koncentrationer og egnede gasudtagningsteknikker, giver iskernedataene pålidelig information om fortidige atmosfæriske CO₂-koncentrationer. Det har været foreslået, at der under visse meteorologiske omstændigheder og over begrænsede tidsperioder kan være tale om forurening af CO₂-data baseret på iskerner fra Grønland, tilsyneladende influeret af varierende nedfald af carbonatholdigt støv eller organisk stof på iskappen. Is fra Antarktis har imidlertid ligget på et konstant pH-niveau gennem hele serien af klimaregimer under den sidste istids- og mellemistidsperiode, og de forhåndenværende facts tyder på, at disse data er pålidelige over hele den tid, de dækker. Data fra egnede steder med ubrudt is er pålidelige inden for '3-5 ppmv. Isdataene fra nyere tid har vist deres gyldighed ved sammenligning med direkte målinger i atmosfæren.

Adskillige antarktiske iskerner med høj tidsopløsning er for nylig blevet tilgængelige ud over Siple-iskernen. Med disse kan såvel CO₂-niveauet under industrialiseringen samt det førindustrielle niveau over det sidste årtusinde dokumenteres (figur 1.5).«

Figur 1.5 fra IPCC-rapporten (nedenfor) viser CO_2 -koncentrationerne målt ud fra forskellige iskerer samt ud fra de direkte målinger på Mauna Loa, Hawaii. I figuren er endvidere indtegnet forløbet af CO_2 -emissionerne for fossile brændsler. Koncentrationerne er angivet i ppmv (millionte dele andel af voluminet).

Spm. nr. S 1042

Til miljø- og energiministeren (24/2 95) af:

Thor Pedersen (V):

»Vil ministeren oplyse, i hvilket omfang der findes målinger af CO₂-indholdet i atmosfæren forud for 1958, og vil ministeren oplyse resultatet heraf?«

Begrundelse

Der henvises til svar på spørgsmål nr. S 894 af 16. februar 1995.

Svar (3/3 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Direkte målinger af CO₂-koncentrationen i atmosfæren med en præcision, der tillader pålidelige følgeslutninger, foreligger ikke før 1958, hvor målinger på Hawaii og ved Sydpolen blev igangsat. Til gengæld foreligger adskillige indirekte bestemmelser af koncentrationerne før 1958, hvoraf målinger på iskerner i dag betragtes som den mest pålidelige metode, jævnfør svar på tidligere spørgsmål nr. S 998 vedrørende iskernemålingerne.

Den mest omfattende oversigt over de foretagne målinger af CO₂-koncentrationerne udgives af The Carbon Dioxide Information Analysis Center (CDIAC) ved Oak Ridge National Laboratory. De 190 sider med måleresultater fra 63 forskellige stationer, der alle demonstrerer samme globale trend i koncentrationerne, giver ifølge CDIAC et »uigendriveligt bevis for, at CO₂-koncentrationen i atmosfæren er steget gennem de sidste tre årtier«.

Ud fra iskernerne kan den menneskeskabte stigning bedømmes til at udgøre ca. 80 ppmv, nemlig fra ca. 280 ppmv før industrialiseringen til 315 ppmv ved CO₂-målingernes start i 1958 og til omkring 360 ppmv i dag.

Den længste serie data, fra den 2083 m lange Vostok-iskerne, rækker 160.000 år tilbage i tid. Det fremgår af disse data, at CO₂-koncentrationen også var ca. 270 til 280 ppmv under den sidste mellemstid for 130.000 år siden, mens den i den følgende istidsperiode på ca. 100.000 år lå mellem ca. 200 ppmv og 250 ppmv.

Spm. nr. S 930

Til socialministeren (13/2 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke af de opgaver inden for ministeriets område, der er nævnt under pkt. 6 i bilaget til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver, som fortsat varetages i Socialministeriets eget regi, og såfremt sådanne opgaver fortsat varetages i Socialministeriets eget regi, vil ministeren da oplyse, hvorvidt disse opgaver har været underkastet en udbudsrunde i henhold til § 1 i samme cirkulære?«

Svar (22/2 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

På Socialministeriets område (departement og styrelser m.v.) bliver der inden for en række af de pågældende opgavetyper fortsat udført opgaver i eget regi. Det drejer sig hovedsagelig om databehandling, dataanalyser, dataudvikling, forskning, informationsopgaver, planlægning, sagsbehandling, tilsyn og trykkeriopgaver.

En del af ministeriets opgaver inden for de nævnte opgavetyper udføres dog i eksternt regi, først og fremmest trykkeri-, edb- og informationsopgaver.

Udbud i henhold til cirkulærets § 1 har kun været anvendt i begrænset omfang på de omhandlede områder.

Spm. nr. S 932

Til arbejdsministeren (13/2 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke af de opgaver inden for ministeriets område, der er nævnt under pkt. 6 i bilaget til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver, som fortsat varetages i Arbejdsministeriets eget regi, og såfremt sådanne opgaver fortsat varetages i Arbejdsministeriets eget regi, vil ministeren da oplyse, hvorvidt disse opgaver har været underkastet en udbudsrunde i henhold til § 1 i samme cirkulære?«

Svar (23/2 95)**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Til brug for besvarelsen har jeg indhentet bidrag fra Arbejdsministeriets enheder, der inden for den givne frist er fremkommet med de i vedlagte skemaer indarbejdede oplysninger om opgavevaretagelsen og gennemførte udbud. Der henvises til skemaerne. (Ikke optrykt her).

Det skal endvidere bemærkes, at en del af de nævnte opgaver ikke kan varetages inden for Arbejdsministeriets område. For eksempel har Arbejdsministeriet ikke fremstillingsvirksomhed eller skovdrift. Endvidere kan opgaverne være udlagt til ekstern varetagelse ved særlig aftale eller ved tidligere gennemførte udbudsrunder.

Endelig kan det nævnes, at en række af institutionernes kerneopgaver som f.eks. sagsbehandling, tilsyn, planlægning og regeludstedelse og lignende lovfastsatte aktiviteter ikke vil kunne gøres til genstand for udbud.

Spm. nr. S 933

Til forskningsministeren (13/2 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke af de opgaver inden for ministeriets område, der er nævnt under pkt. 6 i bilaget til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsgødder, som fortsat varetages i Forskningsministeriets eget regi, og såfremt sådanne opgaver fortsat varetages i Forskningsministeriets eget regi, vil ministeren da oplyse, hvorvidt disse opgaver har været underkastet en udbudsrunde i henhold til § 1 i samme cirkulære?«

Svar (21/2 95)**Forskningsministeren (Frank Jensen):**

Jeg kan oplyse, at de opgaver i Forskningsministeriet, der i henhold til udliciteringscirkulæret § 1 vil kunne udføres af eksterne leverandører, vil blive underkastet en udbudsrunde i løbet af 1995.

Det gælder således rengøring m.v. af departementets lokaler og kantinedrift. Der arbejdes i øjeblikket på at færdiggøre udbudsmateriale på

disse områder. Rengøringsopgaven varetages af Slots- og Ejendomsstyrelsen, mens der ikke er etableret kantine for departementet og forskningsrådene efter ministeriets flytning til Bredgade. Kantinedriften blev tidligere varetaget af Undervisningsministeriets kantine.

Ministeriets edb-udbygning blev endvidere i november-december 1994 underkastet en udbudsrunde.

Spm. nr. S 938

Til landbrugs- og fiskeriministeren (13/2 95) af:
Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke af de opgaver inden for ministeriets område, der er nævnt under pkt. 6 i bilaget til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsgødder, som fortsat varetages i Landbrugs- og Fiskeriministeriets eget regi, og såfremt sådanne opgaver fortsat varetages i Landbrugs- og Fiskeriministeriets eget regi, vil ministeren da oplyse, hvorvidt disse opgaver har været underkastet en udbudsrunde i henhold til § 1 i samme cirkulære?«

Svar (21/2 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Bjørn Westh, fg.):

Landbrugs- og Fiskeriministeriet har altid haft tradition for køb af ydelser eksternt, herunder også erfaring med udlicitering.

Efter udstedelsen af det tidligere udliciteringscirkulære af 21. januar 1992 er ministeriets bestræbelser på dette felt imidlertid intensivert.

Således er der gennemført et øget omfang af udbud og udlicitering efter overvejelse i såvel ministeriets concernledelse som i de enkelte institutioner.

Da ministeriet omfatter en række meget forskellige institutioner inden for områderne administration, kontrol, tilsyn og forskning, er det ikke muligt at gennemføre en ensartet udbuds- og udliciteringspolitik for hele ministerområdet.

Jeg kan på den baggrund oplyse, at følgende drifts- og anlægsgødder fortsat helt eller delvis varetages i Landbrugs- og Fiskeriministeriets eget regi:

- byggeadministration (*)
- databehandling (*)
- dataanalyser og -udvikling (*)
- edb-programmering (*)
- ejendomsadministration
- forskning
- fremstillingsvirksomhed (*)
- håndværkerydelser (*)
- informationsopgaver (*)
- kantinedrift (*)
- kontorforhold (*)
- kørsel (*)
- planlægning
- rengøring og vask (*)
- reparation (*)
- sagsbehandling
- servicering (*)
- tilsyn
- tjenesteydelser (*)
- trykkeriopgaver (*)
- vagttjeneste (*)
- vedligeholdelse (*)

For de med (*) markerede opgaver gælder imidlertid, at disse på udvalgte områder enten udliciteres, indkøbes på grundlag af statsaftaler eller udbydes helt/delvis i henhold til § 1 i Finansministeriets cirkulære.

På forskningsområdet kan selvejende forskningsinstitutioner og brancheforskningsinstitutioner byde på de af ministeriet udbudte forskningsprogrammer på linje med offentlige forskningsinstitutioner.

Hvad angår opgaver inden for områderne planlægning, sagsbehandling og tilsyn, varetages disse stort set ikke i privat regi.

Endelig kan jeg oplyse, at ministeriets ejendomsadministration kun omfatter administration af institutionernes egne bygninger.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål

Ad spm. nr. S 939

Fra erhvervsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Lars Løkke Rasmussen (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 3721, var sålydende:

Til erhvervsministeren (13/2 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke af de opgaver inden for ministeriets område, der er nævnt under pkt. 6 i bilaget til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver, som fortsat varetages i Erhvervsministeriets eget regi, og såfremt sådanne opgaver fortsat varetages i Erhvervsministeriets eget regi, vil ministeren da oplyse, hvorvidt disse opgaver har været underkastet en udbudsrunde i henhold til § 1 i samme cirkulære?«

Supplerende svar (8/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

I fortsættelse af min besvarelse af 21. februar 1995 kan jeg efter at have indhentet yderligere oplysninger fra Erhvervsministeriets styrelser oplyse følgende:

Når bortses fra skoler og undervisningsskibe på søfartsområdet har Erhvervsministeriet i 1994 afholdt udgifter på ca. 500 mio. kr. til opgavevaretagelse inden for de opgavegrupper, som er nævnt under punkt 6 i bilaget til Finansministeriets cirkulære af 1. marts 1994.

Af dette beløb er ca. 160 mio. kr. anvendt som betaling for udliciteret opgavevaretagelse.

Inden for traditionelle udliciteringsområder som kantinedrift, rengøring, trykning af publikationer m.v. er langt den overvejende del af opgaverne på ministerområdet udliciteret, mens samtlige opgaver vedrørende bygge- og ejendomsadministration er henlagt til varetagelse uden for Erhvervsministeriets regi. Af andre områder, hvor udlicitering har fundet sted i større omfang, kan nævnes drifts- og udviklingsopgaver vedrørende edb, hvor der på ministeriets område i 1994 er udliciteret for ca. 37 mio. kr., og sagsbehandling, hvor der til opgaver vedrørende administration af udviklingsprogrammer i Erhvervsfremme Styrelsen i 1994 er udliciteret for ca. 24 mio. kr.

De resterende ca. 340 mio. kr. af ovennævnte 500 mio. kr. dækker imidlertid ikke kun opgavevaretagelse i eget regi. En væsentlig del af beløbet er anvendt til køb af tjenesteydelser fra eksterne leverandører, der blot ikke har leveret ydelsen som led i en aftale indgået i medfør af Finansministeriets udliciteringscirkulære. Der tænkes her på udgifter til f.eks. taxakørsel, flyrejser, håndværkere og køb af eksterne konsu-

lenter til mere ad hoc-prægede rådgivnings- og sagsbehandlingsopgaver.

De 340 mio. kr. omfatter endvidere lønudgifter i eget regi vedrørende tilsyns- og sagsbehandlingsopgaver, som enten efter deres karakter af myndighedsopgaver ikke er egnede til udlicitering, eller hvor lovgivningen eksplicit forudsætter, at opgaven varetages af en bestemt myndighed. Det skal i denne sammenhæng nævnes, at ministeriet som led i finanslovforhandlingerne for 1993 undersøgte mulighederne for at udlicitere sekretariatsbetjeningen af Forbrugerklagenævnet og sagsbehandlingsopgaverne vedrørende licensudstedelse. Begge dele blev opgivet på grund af juridiske betænkeligheder.

Endvidere har det i forbindelse med finanslovforhandlingerne for 1993 været undersøgt, om der kunne foretages en samlet udlicitering af ministeriets administrative opgaver vedrørende brugen af Statens Centrale Lønssystem (SCL) og Statens Centrale Regnskabssystem (SCR).

Udbud blev opgivet, da det viste sig, at mulighederne for at foretage en effektiv økonomistyring ville blive forringet, hvis opgaverne blev udliciteret.

På baggrund af foranstående må jeg konkludere, at Erhvervsministeriet har været godt med i bestræbelserne på at flytte statens opgavevaretagelse over i privat regi, og at resultatet af disse bestræbelser har været, at en betydelig del af ministeriets opgaver i dag udføres af eksterne leverandører. Disse bestræbelser vil naturligvis blive fortsat i 1995, hvor jeg agter at iværksætte en tværgående undersøgelse af ministerområdet med henblik på at få afdækket, om der endnu rester opgaver, som bør gøres til genstand for en udbudsrunde.

steren da oplyse, hvorvidt disse opgaver har været underkastet en udbudsrunde i henhold til § 1 i samme cirkulære?»

Svar (7/3 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg kan oplyse, at kun et begrænset udsnit af de opgaver, der henvises til i ovennævnte bilag (pkt. 6) har relevans for Statsministeriet.

I Statsministeriet varetages kantinedrift som et integreret led i betjeningen af statsministeren og regeringen. Kantinen drives som institutionskantiner i overensstemmelse med Finansministeriets regler og har ikke hidtil været omfattet af en udbudsrunde.

Ved de to rigsombudsmandsembeder (Færøerne og Grønland) varetages håndværkerydelser, vedligeholdelse samt rengøring og vask i begrænset omfang – og i lyset af de lokale forhold – i eget regi. Udbud har ikke været foretaget, jf. cirkulærets § 3.

Endvidere varetager begge embeder som lokal overøvrighed sagsbehandlingsopgaver på det familieretlige område. Der er tale om myndighedsafgørelser eller anden myndighedsudøvelse, der ikke er omfattet af udbudsreglen, jf. cirkulærets § 2.

Spm. nr. S 1010

Til boligministeren (22/2 95) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Hvilke muligheder har ministeren for i 50-året for Danmarks befrielse og inden for de administrative rammer at give støtte til renovering af 4. Maj Kollegierne i Danmark uden at berøre de betingelser, der gælder for disse kollegier vedrørende optagelse m.v.«

Begrundelse

Det ville være en gestus over for de mennesker, som gav noget af sig selv for Danmark, at sikre, at 4. Maj Kollegierne kan bestå i den ånd, som ligger i hele regelsættet omkring kollegierne.

Spm. nr. S 941

Til statsministeren (13/2 95) af:

Lars Løkke Rasmussen (V):

»Vil statsministeren oplyse, hvilke af de opgaver inden for ministeriets område, der er nævnt under pkt. 6 i bilaget til Finansministeriets cirkulære nr. 42 af 1. marts 1994 om udbud og udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver, som fortsat varetages i Statsministeriets eget regi, og såfremt sådanne opgaver fortsat varetages i Statsministeriets eget regi, vil mini-

Svar (1/3 95)**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):**

Jeg kan oplyse, at der efter boligbyggerilovens § 73 b er en mulighed for at yde støtte til renovering af kollegier. Støtte kan ydes til udbedring af byggeskader og større ekstraordinære renoveringsarbejder, herunder modernisering og energibesparende foranstaltninger.

Ved lov nr. 1047 af 23.12.1992 blev der for de 4. Maj Kollegier, der ikke er statsstøttede, efter boligbyggerilovens § 67, stk. 1, nr. 8, givet mulighed for at opnå den heromhandlede renoveringsstøtte. For at opnå støtte skal 4. Maj Kollegierne fremover opfylde de regler, der i øvrigt gælder for statsstøttede kollegier. Dog er der indtil udgangen af år 2005 mulighed for at fravige de for statsstøttede kollegier gældende regler om bestyrelsernes sammensætning samt for udlejning.

I lighed med de regler, der i øvrigt gælder for støttet boligbyggeri, er ydelse af den her omhandlede renoveringsstøtte decentraliseret. Det er således kommunalbestyrelsen i de kommuner, hvor det enkelte 4. Maj Kollegium er beliggende, der bestemmer, om der skal gives renoveringsstøtte.

Endelig kan jeg oplyse, at fire af de ni 4. Maj Kollegier mellem 1990 og 1992 har fået tilsagn om støtte til renovering efter boligbyggerilovens § 73 b. Det drejer sig om 4. Maj Kollegierne i Esbjerg, Odense, Tønder og Aabenraa Kommune.

Spm. nr. S 997

Til erhvervsministeren (21/2 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorfor det hurtigtarbejdende udvalg om administrative lettelser for nye, små og mellemstore virksomheder, jf. finanslovsaftalen, endnu ikke er nedsat, hvornår det forventes nedsat, og hvornår udvalget afslutter sit arbejde?«

Svar (28/2 95)**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Der er i januar efter drøftelse med ordførerne for Venstre og Det Konservative Folkeparti

udarbejdet et kommissorium for udvalget. Ifølge kommissoriet sammensættes udvalget af tre repræsentanter fra erhvervslivet og tre repræsentanter fra henholdsvis Finansministeriet, Skatteministeriet og Erhvervsministeriet.

Processen med at finde frem til de tre erhvervsrepræsentanter i udvalget har taget lang tid, hvilket er kommet bag på mig. Dette spørgsmål er nu afklaret, således at udvalgsarbejdet nu kan sættes i gang.

Første møde i udvalget afholdes den 14. marts 1995. Ifølge kommissoriet bør udvalget afslutte sit arbejde inden den 1. juni 1995.

Spm. nr. S 1045

Til erhvervsministeren (24/2 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Vil ministeren kommentere de erhvervsmæssige aspekter af indenrigsministerens lovforslag nr. L 167, hvor kommunerne nu skal kunne udpege repræsentanter i private virksomheders bestyrelser?«

Svar (8/3 95)**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Efter lovforslaget kan kommunalbestyrelsen udpege et eller flere medlemmer af bestyrelsen for et selskab, en forening, en fond m.v., der varetager opgaver, som kommunen selv kan løse.

Hvis selskabet, foreningen, fonden m.v. også eller kun varetager opgaver, som kommunen ikke selv kan løse, kan kommunalbestyrelsen udpege et eller flere medlemmer af bestyrelsen for et selskab, en forening, en fond m.v., såfremt kommunen har en interesse i den virksomhed, der udøves.

I ingen af tilfældene må kommunalbestyrelsen udpege et flertal af medlemmerne i en sådan bestyrelse.

Der kan f.eks. være tale om, at kommuner kan have behov for at indvælge bestyrelsesmedlemmer i erhvervsråd, undervisningsinstitutioner og fonde, jf. Betænkning nr. 1268 om fornyelse og effektivisering i den kommunale sektor. En adgang hertil vil give mulighed for bedre praktisk samarbejde mellem kommuner og selskaber, foreninger, fonde m.v.

Forslaget skal således ses som et led i bestræbelserne på at øge offentligt/privat samarbejde, hvor kommunerne spiller en meget stor rolle, og som netop på dette område må vurderes at indebære gode muligheder for at fremme erhvervsudviklingen. Ved offentligt/privat samarbejde er der netop en kommunal interesse i den virksomhed, der udøves af selskabet, foreningen, fonden m.v.

Der er derimod naturligvis ikke tale om, at kommunerne generelt skal kunne udpege repræsentanter til private virksomheders bestyrelser og dermed deltage i almindelig privat erhvervsvirksomhed, således som spørgsmålets formulering kunne antyde.

Af lovforslagets bemærkninger fremgår, at lovforslaget alene tager sigte på det kommunalretlige spørgsmål om kommunalbestyrelsers adgang til at udpege et eller flere medlemmer af bestyrelsen for et selskab, en forening, en fond m.v. En beslutning om at give en kommunalbestyrelse ret til at udpege et eller flere medlemmer af sådanne bestyrelser vil skulle træffes af vedkommende selskab, forening, fond m.v. i overensstemmelse med de selskabs-, forenings- eller fondsretlige regler herom.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at et medlem af bestyrelsen for et selskab, en forening, en fond m.v., der er udpeget af en kommunalbestyrelse i medfør af § 68 a, stk. 2, ved udøvelsen af hvervet ikke repræsenterer kommunen. Og bestyrelsesmedlemmet skal ikke varetage kommunale interesser.

Bestyrelsesmedlemmet har således de samme rettigheder og pligter som de øvrige medlemmer af bestyrelsen.

Det samme gælder som udgangspunkt for et medlem af bestyrelsen for et selskab, en forening, en fond m.v., der er udpeget af en kommunalbestyrelse i medfør af § 68 a, stk. 1.

Udgangspunktet fraviges dog, når et bestyrelsesmedlem i henhold til § 68 a, stk. 3, 1. pkt., er undergivet kommunalbestyrelsens beslutninger ved udøvelsen af hvervet.

hvor mange erhverv der kræves en egentlig autorisation, og over aftaler mellem det offentlige og private organisationer m.v. om, at bestemte kvalifikationer eller krav skal være opfyldt som betingelse for at udøve erhverv?»

Begrundelse

Der findes ikke en samlet oversigt over autorisationsordninger inklusive overenskomster mellem det offentlige og private. Disse ordninger er centrale for en vurdering af udstrækningen af næringsfrihed i Danmark.

Svar (8/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Konkurrencerådet har i 1991 foretaget en undersøgelse af autorisationsordninger og lign. set i relation til konkurrenceloven. I undersøgelsen er der foretaget en nærmere analyse af autorisationsordninger og lign. med henblik på at få overblik over forekomsten af offentligretlige begrænsninger, der kan indvirke på konkurrenceadferden. I bilaget til undersøgelsen er opregnet et bredt udsnit af erhvervsområder med offentligretlig adgangsregulering.

Undersøgelsen er senest offentliggjort i Konkurrencerådets særtryk »Autorisationsordninger o.l. – set i relation til konkurrenceloven« fra 1994.

På denne baggrund finder jeg, at resultaterne af en fornyet undersøgelse, som de af spørgeren stillede spørgsmål forudsætter, næppe vil stå mål med det betydelige ressourceforbrug, undersøgelsen vil kræve. Jeg skal i denne forbindelse påpege, at besvarelsen af spørgsmålene – ud over indhentning af oplysninger fra udlandet – vil kræve høring af en lang række ministerier, styrelser, amter, kommuner, organisationer m.v.

Jeg tillader mig derfor at henvise til den ovennævnte undersøgelse og i øvrigt bemærke, at Erhvervsministeriet til stadighed arbejder for at fremme gode generelle rammebetingelser for erhvervsudøvelse i Danmark.

Spm. nr. S 1051

Til erhvervsministeren (27/2 95) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren udarbejde en oversigt over, til hvor mange erhverv der kræves næringsbrev, til

Spm. nr. S 1052

Til erhvervsministeren (27/2 95) af:
Hans Christian Schmidt (V):
 »Hvilke krav om næringsbrev, autorisationsordninger og aftaler mellem det offentlige og private organisationer m.v. af lignende karakter er blevet afviklet, lempet, oprettet eller skærpet inden for de seneste 10 år?«

Begrundelse

Udviklingen inden for de seneste 10 år, hvor afbureaukratisering har været højt på den politiske dagsorden, er interessant.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 1051).

Spm. nr. S 1053

Til erhvervsministeren (27/2 95) af:
Hans Christian Schmidt (V):
 »Hvilke krav om næringsbrev, autorisationsordninger og aftaler mellem det offentlige og private organisationer m.v. af lignende karakter overvejer regeringen at indføre, skærpe, afskaffe eller lempe?«

Begrundelse

Autorisationsordninger m.v. indskrænker principielt adgangen til fri næring. Derfor ønskes oplysninger om, hvorledes regeringen vil håndtere næringsretten.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 1051).

Spm. nr. S 1054

Til erhvervsministeren (27/2 95) af:
Hans Christian Schmidt (V):
 »Findes der særlige EU-regler, for så vidt angår næringsbrev, autorisationsordninger og aftaler mellem det offentlige og private organisationer m.v. af lignende karakter?«

Begrundelse

For at vurdere muligheden for at indskrænke antallet af autorisationsordninger m.v. er det nødvendigt at få et overblik over, i hvilket omfang EU-regler påvirker den danske lovgivning.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 1051).

Spm. nr. S 1055

Til erhvervsministeren (27/2 95) af:
Hans Christian Schmidt (V):
 »Vil ministeren udarbejde en oversigt over principperne for næringsbrev, autorisationsordninger og aftaler mellem det offentlige og private organisationer m.v. af lignende karakter i Tyskland, Holland og England?«

(Besvaret sammen med spm. nr. S 1051).

Spm. nr. S 884

Til udenrigsministeren (7/2 95) af:
Søren Søndergaard (EL):
 »Hvad kan udenrigsministeren oplyse om behandlingen af desertører og militærnægtere fra republikken Serbien-Montenegro (herunder også Kosova og Vojvodina) i hvert enkelt EU-land, herunder også planer om, forsøg på og gennemførelse af hjemsendelse af disse personer?«

Begrundelse

Der befinder sig i Europa uden for det tidligere Jugoslavien flere hundrede tusinde unge mænd, som er flygtet fra deres hjemland for at undgå at deltage i den krig, som deres regering fører. Det er en betydelig gruppe mennesker, som med deres aktive handling har vist, at de tager afstand fra de handlinger, som det internationale samfund, herunder også den danske regering, fordømmer deres regeringer for at udføre. Det er derfor vigtigt at se behandlingen af disse menneskers ansøgninger om asyl – ikke bare i

Danmark, men også i de øvrige EU-lande – i en sammenhæng.

Svar (27/2 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Belgien:

I Belgien er der generelt meddelt midlertidig opholdstilladelse til flygtringe fra det tidligere Jugoslavien under henvisning til situationen i regionen. Der er ikke i øjeblikket planer om at hjemsende personer til Serbien-Montenegro.

Der er på den anden side ikke givet asyl til militærnægtere eller desertører, og efter de foreliggende oplysninger vil militærnægtelse eller desertering næppe blive anset for tilstrækkeligt grundlag for asyl.

Tyskland:

Militærnægtelse eller desertering kan kun danne baggrund for asyl i Tyskland, hvis den pågældende udsættes for en urimelig høj straf ved tilbagesendelse. De tyske myndigheder vurderer, at Serbien-Montenegro ikke er involveret i krigshandlinger, og at serbiske militærnægtere ikke udsættes for en efter tyske forhold urimelig høj straf ved tilbagesendelse.

Ved udsendelse af afviste asylansøgere foretager udlændingemyndighederne i den enkelte delstat en individuel og konkret vurdering af, om en asylansøger udsættes for fare ved tilbagesendelse til hjemlandet. Såfremt dette ikke anses for tilfældet, vil den pågældende blive hjemsendt. Praksis kan variere fra delstat til delstat, og der kan tillige være forskelle internt i delstaten, idet de lokale udlændingemyndigheder træffer en selvstændig afgørelse.

Der foreligger ikke en samlet oversigt over tysk praksis eller en statistik over, hvilke hjemsendte asylansøgere der har påberåbt sig militærnægtelse som asylgrund. I henhold til tysk udlændingelovgivning eksisterer der en mulighed for at udsætte tilbagesendelse i op til seks måneder. Denne mulighed bliver i et vist omfang benyttet, da der ikke eksisterer en tilbagesendelsesaftale mellem Tyskland og Serbien-Montenegro.

Det oplyses dog, at der er sket hjemsendelse af militærnægtere og desertører bl.a. i delstaterne Bayern og Nordrhein-Westfalen. Der har dog på grund af praktiske problemer med bl.a. transit gennem Rumænien været pauser i hjemsendelserne, men dette har ikke været udtryk for et

tysk holdningsskift i spørgsmålet om, hvorvidt de pågældende skal hjemsendes.

På en konference i Magdeburg den 25.–26. november 1994 mellem delstaternes indenrigsministre blev spørgsmålet om indførelse af et midlertidigt stop for tilbagesendelse af serbiske militærnægtere og desertører drøftet. Det blev dog besluttet at fastholde muligheden for tilbagesendelse af disse personer.

Grækenland:

Efter det oplyste har de græske myndigheder ikke modtaget asylansøgninger fra militærnægtere eller desertører fra Serbien-Montenegro.

Spanien:

Der er behandlet enkelte asylansøgninger fra serbiske militærnægtere og desertører. De pågældende har skullet dokumentere, at de var blevet indkaldt til militæret, og såfremt dette ikke var muligt, er ansøgningen blevet afvist. Kun i de tilfælde, hvor de pågældende kan dokumentere, at de er indkaldt til at gøre tjeneste i Kosovo og Vojvodina, der fra spansk side vurderes som særlig vanskelige områder, er der mulighed for asyl.

Efter det oplyste er der kun i et enkelt tilfælde givet asyl til en militærnægter fra Serbien-Montenegro. Der er givet afslag til et beskedent antal personer, men der er endnu ikke sket tilbagesendelse af disse, og der er heller ikke umiddelbare planer herom.

Frankrig:

Asylansøgere fra det tidligere Jugoslavien, der er indrejst i Frankrig, kan søge om enten asyl eller almindelig opholdstilladelse. Der gives ikke generelt asyl til militærnægtere eller desertører, men dette kan komme på tale efter en individuel vurdering. Heri kan f.eks. indgå, om den pågældende risikerer at skulle kæmpe mod slægtninge eller venner. Strafniveauet ved tilbagesendelse kan også indgå som en faktor i bedømmelsen.

Såfremt en sådan ansøgning ikke imødekommes, får den pågældende som hovedregel en midlertidig opholdstilladelse på fra tre til seks måneders varighed. Denne forlænges løbende. I enkelte tilfælde er det sket, at en midlertidig opholdstilladelse for en militærnægter eller desertør ikke er blevet forlænget. Dette er sket med henvisning til, at de pågældende ikke skulle aftjene deres værnepligt i en kampzone, men i Beograd. De personer, der ikke har fået deres

opholdstilladelse forlænget, er dog ikke blevet udvist, men opholder sig i Frankrig uden opholdstilladelse.

Der er kun sket tilbagesendelse af desertører og militærnægtere, der har begået alvorlige lovovertrædelser. Sådanne personer sendes dog kun tilbage, i det omfang de franske myndigheder vurderer, at dette kan ske uden fare for deres liv.

Italien:

Militærnægtere og desertører er udtrykkelig omfattet af en lov fra september 1992, hvorefter der af humanitære årsager kan gives midlertidig opholdstilladelse til statsborgere fra det tidligere Jugoslavien.

Loven blev gennemført, da der ikke i den generelle italienske udlændingelovgivning var mulighed for at yde midlertidig beskyttelse til disse personer. Militærnægtere var ikke udtrykkeligt nævnt i det oprindelige lovudkast, men blev indføjjet, da medlemmer af parlamentet fandt, at denne gruppe var særlig udsat.

Italien har således ikke gennemført tilbagesendelse af militærnægtere og desertører.

Irland:

De irske myndigheder har modtaget i alt tyve ansøgninger om asyl fra personer fra Serbien-Montenegro. Af disse er tre givet flygtningestatus, ni personer har fået opholdstilladelse af humanitære årsager, og otte ansøgninger er stadig under behandling.

Det forhold, at de pågældende er militærnægtere eller desertører, tillægges kun betydning, i det omfang de risikerer at blive idømt en uforholdsmæssig streng straf ved tilbagesendelsen. Der er ikke sket tilbagesendelse af asylansøgere fra Serbien-Montenegro, og efter det oplyste er det usandsynligt, at en sådan vil komme på tale i den nuværende situation.

Luxembourg:

Myndighederne i Luxembourg har siden 1991 modtaget i alt 2.500 ansøgninger om asyl fra personer fra det tidligere Jugoslavien. Det kan ikke oplyses, hvor mange af disse der stammer fra Serbien-Montenegro, endstige hvor mange der har angivet at være militærnægtere eller desertører.

Hver ansøgning bliver behandlet individuelt af en uafhængig kommission. Der forventes fremsat et lovforslag i sommeren 1995 om behandlingen af asylansøgninger. Hidtil er kun

ansøgere, der har begået alvorlige lovovertrædelser, blevet hjemsendt.

Holland:

Militærnægtere og desertører får som andre asylansøgere fra det tidligere Jugoslavien midlertidig opholdstilladelse i Holland. Der er ikke taget stilling til, hvilke kriterier der skal anvendes ved en eventuel behandling af ansøgninger om permanent asyl fra denne gruppe.

Portugal:

Efter det oplyste findes der ingen militærnægtere eller desertører fra Serbien-Montenegro i Portugal. Der er ej heller fastlagt retningslinjer for, hvordan sådanne sager i givet fald vil blive behandlet.

Finland:

I Finland opholder der sig i øjeblikket omkring 2.200 flygtninge fra det tidligere Jugoslavien, fortrinsvis kosovoalbanere. De fleste af disse personer har fået opholdstilladelse, mens der er givet 20-30 afslag på asyl.

De finske myndigheder har forsøgt at udvise en enkelt af de personer, der har fået afslag, men dette mislykkedes, da de serbiske myndigheder ikke har ønsket at udstede et pas til den pågældende.

Efter det oplyste indgår det forhold, at en person er militærnægter eller desertør, som én blandt mange faktorer i bedømmelsen af en asylansøgning, men vil ikke i sig selv kunne begrunde, at der gives asyl.

Sverige:

Mellem 12.000 og 14.000 personer fra det tidligere Jugoslavien har hidtil fået afslag på deres ansøgning om asyl i Sverige. Omkring halvdelen af disse har været yngre mænd, der for de flestes vedkommende har angivet at være militærnægtere eller desertører. Mange af disse har været kosovoalbanere, der efter de svenske myndigheders vurdering ikke risikerer særlig strenge straffe for disse forseelser.

Fra efteråret 1994 har de svenske myndigheder ikke haft mulighed for at udsende personer fra Serbien-Montenegro, der har fået afslag på asyl, da de serbiske myndigheder nægter at modtage de afviste. Der forhandles i øjeblikket om en løsning på problemet.

Storbritannien:

Efter det oplyste finder de britiske myndigheder ikke, at retsforfølgelse på grund af militærnægtelse eller desertering kan betragtes som forfølgelse. Derfor meddeles som udgangspunkt ikke asyl i sådanne sager. Enhver asylansøgning behandles individuelt, og såfremt særlige forhold taler herfor, kan der meddeles ekstraordinær opholdstilladelse, selv om den pågældende har fået afslag på asyl. Dette sker dog kun undtagelsesvis.

Denne praksis begrundes med, at der efter de britiske myndigheders opfattelse ikke generelt sker retsforfølgelse af militærnægtere og deserterere i Serbien-Montenegro, og at de i de tilfælde, hvor retsforfølgelse sker, idømmes en straf, der ikke står i misforhold til forseelsen. Desuden lægges til grund, at der i Serbien-Montenegro gives militærnægtere et alternativ til aftjening af værnepligt i de væbnede styrker.

Kun én asylansøger er hidtil blevet udsendt til Serbien-Montenegro. Den pågældende havde været fængslet for en straffelovsovertrædelse, og udsendelsen skete af hensyn til den offentlige orden.

Østrig:

Militærnægtelse eller desertering anerkendes kun som grundlag for asyl, i det omfang dette kan begrundes i FN's flygtningekonvention. Dette kan for eksempel være tilfældet, hvis militærnægtelse eller desertering skyldes forfølgelse på grund af etnisk oprindelse under aftjening af værnepligten.

Er dette ikke tilfældet, gives afslag på asyl, men tilbagesendelse til Serbien-Montenegro sker i øjeblikket kun, såfremt en person har gjort sig skyldig i alvorlige lovovertrædelser.

Spm. nr. S 964

Til justitsministeren (15/2 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan ministeren oplyse om, hvilke initiativer der er undervejs for at sikre borgerne reel adgang til aktindsigt i henhold til lov om offentlighed i forvaltningen?«

Begrundelse

Der henvises til den seneste tids debat i pressen om borgernes adgang til at få indsigt i deres sagers behandling i den offentlige forvaltning. Der tænkes her dels på den artikelserie, som dagbladet Information har kørt omkring årsskiftet, samt artikler i Amtsavisen fra den 3. september 1994 og den 13. december 1994.

Svar (28/2 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til en række artikler i dagbladet Information vedrørende forholdet mellem offentlighedsloven og arkivloven og til artikler af henholdsvis 3. september og 13. december 1994 i Amtsavisen.

For så vidt angår den artikelserie, der har været bragt i dagbladet Information, kan henvises til Justitsministeriets besvarelse af 1. februar 1995 af spørgsmål nr. S 527 fra medlem af Folketinget Margrete Auken. Det er i dette svar bl.a. anført, at det ikke kan antages, at den nye arkivlov (lov nr. 337 af 14. maj 1992 om offentlige arkiver) har medført begrænsninger i (forringelse af) borgernes muligheder for at gøre brug af den adgang til aktindsigt, der følger af offentlighedsloven.

De to artikler i Amtsavisen omtaler en konkret sag om aktindsigt, som efter det, der er oplyst i den seneste artikel, er under behandling i et kommunalt tilsynsråd.

Efter min opfattelse dokumenterer de artikler, som spørgeren henviser til i begrundelsen for spørgsmålet, således ikke noget behov for lovændringer på dette område.

Spm. nr. S 965

Til indenrigsministeren (15/2 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Ministeren bedes give en redegørelse for, hvilke overvejelser den politiske situation i irakisk Kurdistan (det FN-beskyttede område) giver anledning til med hensyn til sikkerheden for irakiske kurdere, som har fået afslag på deres asylansøgning, og som myndighederne i Danmark ønsker at sende tilbage, idet der tænkes på

de seneste oplysninger fra dansk og international presse.«

Indenrigsministeriet kan henholde sig til Flygtningenævnets udtalelse.

Begrundelse

I de danske asylcentre befinder der sig i dag en række asylsøgere fra irakisk Kurdistan, som har fået afslag på asyl her i landet. Myndighederne har i et tilfælde sendt to af disse afviste asylsøgere tilbage til det FN-kontrollerede område. Efter de foreliggende oplysninger i pressen vides det ikke, hvad der er sket disse to efter deres tilbagekomst.

Samtidig er der udbrudt interne konflikter, som i visse tilfælde har antaget voldelig karakter, mellem de forskellige kurdiske partier og militser i området. Det betyder, bl.a. ifølge internationale nyhedsbureauer, at situationen har ændret sig, og at der er fare for, at konflikterne udvikler sig til egentlige krigshandlinger.

Svar (28/2 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Flygtningenævnet, der bl.a. har oplyst, at man ikke har modtaget oplysninger eller forlydender om, at de afviste ansøgere, der er udsendt til det nordlige Irak, skulle have været udsat for overgreb el.lign.

For så vidt angår de seneste forlydender i medierne om intern konflikt mellem de forskellige kurdiske partier og militser i området, har disse ikke givet nævnet anledning til umiddelbart at træffe særlige foranstaltninger.

Flygtningenævnet har herved lagt vægt på Udenrigsministeriets seneste udtalelse af 13. september 1994, hvoraf fremgår, at kun personer, som er direkte involveret i de væbnede sammenstød mellem de rivaliserende kurdiske fraktioner, ifølge UNHCR er udsat for fare. UNHCR er ikke bekendt med, at medlemskab af en af de rivaliserende kurdiske fraktioner i sig selv vil udløse risiko for forfølgelse.

Flygtningenævnet har behandlet og behandler fortsat ansøgninger fra irakiske kurdere ud fra en konkret vurdering af oplysningerne i sagen om den pågældende asylansøgers individuelle forhold og aktiviteter i hjemlandet sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om situationen i den beskyttede zone.

Spm. nr. S 987

Til indenrigsministeren (17/2 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan ministeren oplyse om drøftelserne i styringsgruppe 1, herunder den danske regerings holdning, til følgende emner, som har været behandlet på et møde den 18. januar 1995 i Bruxelles,

- forslaget om en fælles aktion om retsstilling for tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt i Unionen i en længere periode,
- forslaget om harmonisering af midlerne til bekæmpelse af illegal indvandring og illegalt arbejde og
- mindstegarantier til asylsagsbehandling?«

Begrundelse

Der henvises til Indenrigsministeriets Nyhedsbrev om Danmarks Udlændinge nr. 38, hvoraf det fremgår, at der har fundet drøftelser om ovenstående emner sted. Men det fremgår desværre ikke, hvordan den danske regering stiller sig til disse initiativer.

Svar (27/2 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det franske formandskab har på det nævnte møde i styringsgruppe 1 præsenteret to nye initiativer på migrationsområdet inden for rammerne af Unionstraktatens 3. søjle, jf. artikel K.1.

Det første drejer sig om retsstillingen for tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt i Unionen i en længere periode. Udgangspunktet for forslaget er, at det i forbindelse med en styrkelse af integrationspolitikken er hensigtsmæssigt at give udlændinge, som har længerevarende og lovligt ophold i en medlemsstat, mere sikkerhed og stabilitet både i dagligdagen, i deres arbejde og i deres forhold til de offentlige myndigheder.

Forslaget opregner visse rettigheder for tredjelandstatsborgere, der har haft længerevarende ophold i en medlemsstat, herunder til ikke

uden videre at blive betragtet som en første-gangsindvandrer i forbindelse med ophold i en anden medlemsstat.

Det andet initiativ drejer sig om harmonisering af midlerne til bekæmpelse af ulovlig indvandring og ulovlig beskæftigelse og om forbedring af de hertil beregnede kontrolmidler.

Det franske formandskab foreslår, at der sættes fokus på en mulig forbedring af eksisterende kontrolmidler med henblik på at kunne identificere udlændinge, der opholder sig illegalt på en medlemsstats område.

Udgangspunktet for forslaget er, at der generelt skal kunne sikres en bedre kontrol med udlændinges situation på en medlemsstats område, og at udlændinge, som det allerede er tilfældet i Danmark, skal kunne fremvise dokumentation for, at de har tilladelse til at opholde sig og eventuelt arbejde på en af EU-medlemsstaternes område.

De to franske forslag berører mange forskellige områder, og de analyseres for tiden af de ansvarlige danske myndigheder. Samtidig er der inden for EU indledt en behandling af forslagene på arbejdsgruppeniveau. Der foreligger på denne baggrund endnu ikke nogen entydig dansk holdning til de to forslag. Det forekommer endnu for tidligt at give nogen indikation af, hvorvidt forslagene vil blive færdigbehandlet under fransk formandskab, men jeg vil naturligvis i overensstemmelse med sædvanlige procedurer holde Folketinget orienteret gennem både Europaudvalget og Retsudvalget.

For så vidt angår resolutionsudkastet om mindstegarantier for behandling af asylsager, kan det oplyses, at det blev forelagt rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 30. november-1. december 1994. Det havde forud herfor været nævnt i Folketingets Retsudvalg den 24. november 1994 og i Folketingets Europaudvalg til orientering den 25. november 1994.

Udgangspunktet for denne rådsresolution er, at der i alle medlemslande bør træffes afgørelse om asylansøgninger efter ensartede procedurer, og at der vedtages fælles garantier for behandlingen af disse.

Generelt stemmer resolutionens principper overens med eksisterende dansk praksis på området, og regeringen støtter forslaget. De i resolutionen udtrykte mindstegarantier tages der højde for under den danske asylsagsbehandling.

Resolutionsudkastet var blevet færdigbehandlet og fremsat til vedtagelse på Rådsmødet

under det tyske formandskab den 30. november-1. december 1994, men grundet et forbehold fra Spanien vedrørende behandlingen af asylansøgninger indgivet af unionsborgere i andre medlemsstater kunne udkastet ikke blive vedtaget.

Der er siden arbejdet med en løsning på dette problem, og forslaget vil i givet fald blive vedtaget på næstkommende rådsmøde den 9.-10. marts 1995 i Bruxelles uden debat.

Spm. nr. S 988

Til indenrigsministeren (17/2 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan ministeren oplyse om de drøftelser, der fandt sted på det uformelle ministermøde den 26. januar 1995, og herunder den danske regerings holdning til oprettelse af et »center for hurtige konsultationer« især med hensyn til et sådant centers opbygning, funktion, struktur, placering, dansk deltagelse og karakteren af de oplysninger, der skal udveksles, og i denne forbindelse om der er retsgrundlag i Danmark for et sådant center?«

Begrundelse

I Nyhedsbrev om Danmarks Udlændinge nr. 38 omtales ovennævnte møde, og det fremgår af artiklen, at man har drøftet oprettelsen af et sådant forum. Men det fremgår ikke, hvilken holdning den danske regerings repræsentant har fremlagt til forslaget, hvorfor det ønskes oplyst.

Svar (27/2 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Ideen om at oprette et center for hurtig udveksling af informationer blev konkretiseret på et uformelt ministermøde den 28. marts 1991 og bekræftet på mødet mellem ministrene med ansvar for indvandring den 13. juni 1991. Det var hensigten, at man inden for den såkaldte trojka (det aktuelle, det kommende og det tidligere formandskabsland) skulle mødes med kort varsel med henblik på at afhjælpe de problemer, som omfattende og pludselig tilstrømning måtte

forårsage. Følgende opgaver kan varetages af centret:

- at finde frem til konkrete foranstaltninger, der gør det muligt at løse de problemer, som en situation med omfattende og pludselig tilstrømning medfører;
- i påkommende tilfælde at udarbejde forslag til, hvorledes medlemsstaterne skal forholde sig til disse problemer;
- i påkommende tilfælde at indkalde til et møde mellem ministrene med ansvar for indvandring for at forelægge dem ethvert forslag, som de måtte anse for at være hensigtsmæssigt.

På det uformelle ministermøde den 26. januar 1995 drøftedes i tilknytning til den generelle diskussion om at etablere et tættere samarbejde med henblik på at skabe en bredere byrdefordeling blandt medlemsstaterne i tilfælde af omfattende og pludselig masseflugt, især i situationer med krig og borgerkrig, muligheden af at benytte det ovenfor omtalte center som en mulig ramme for hurtigt at kunne samles og reagere på en situation, som måtte kræve dette.

Der ville således i givet fald blive tale om – som et supplement til en resolution om byrdefordeling – at bekræfte en tidligere beslutning om en sådan mekanisme.

Efter regeringens opfattelse er et godt resultat af drøftelserne om byrdefordeling af meget væsentlig betydning, hvorimod spørgsmålet om en eventuel direkte sammenknytning med centret for hurtige konsultationer er af relativ underordnet betydning.

Den overvejende stemning synes i øvrigt i de øjeblikkelige forhandlinger at være for at udelade den særskilte beslutning om centret for hurtige konsultationer og i stedet anvende Rådets almindelige beslutningsprocedurer. Det vil den danske regering være helt tilfreds med.

Spm. nr. S 1027

Til udenrigsministeren (23/2 95) af:
Søren Søndergaard (EL):

»Vil udenrigsministeren oplyse, hvad der gemmer sig bag formuleringen om, at der i ét tilfælde har kunnet »rejses tvivl om en kildes fortsatte uafhængighed«, i sin besvarelse af spørgsmål nr. S 490 om den danske Beogradambassades lokale kilders pålidelighed og uafhængighed?«

Begrundelse

I spørgsmål nr. S 490 blev udenrigsministeren spurgt om, »hvilke foranstaltninger der er truffet for at sikre den danske ambassade i Beograds lokale kilders pålidelighed og uafhængighed, samt om der har været problemer i den henseende«.

I sit svar starter udenrigsministeren med at skrive at »f.eks. i Beograd har det vist sig muligt bl.a. på grundlag af referencer fra andre nærtstående lande og fra internationale organisationer at finde frem til pålidelige og kvalificerede kilder«.

Men derefter fortsætter udenrigsministeren med en meget dunkel og aldeles uklar formulering om, at der imidlertid har været et tilfælde, »hvor der har kunnet rejses tvivl om en kildes fortsatte uafhængighed«. Det må være et rimeligt ønske at få åbent frem, hvad der gemmer sig bag denne dunkle formulering.

Svar (6/3 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Til besvarelse af spørgsmålet kan jeg henvise til den redegørelse vedrørende Udenrigsministeriets tidligere advokatforbindelse i Beograd, som jeg den 2. marts 1995 fremsendte til orientering for Folketingets Retsudvalg. Desuden kan der henvises til sagens drøftelse i denne uges samråd i Folketingets Retsudvalg.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål

Ad spm. nr. S 819

Fra boligministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Villy Søvn-dal (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, for-handlingerne side 3455, var sålydende:

Til boligministeren (1/2 95) af:

Villy Søvn-dal (SF):

»Vil ministeren bede om Ældreboligrådets vurdering af, hvor stort behovet er for udbygning af ældreboliger?«

Supplerende svar (7/3 95)**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):**

Jeg kan oplyse, at Ældreboligrådet har drøftet spørgsmålet på et møde den 17. februar 1995, og at rådet på denne baggrund har afgivet en udtalelse.

Det fremgår bl.a. af udtalelsen, at Ældreboligrådet er af den opfattelse, at det ikke er muligt at opføre behovet for ældre- og handicapedegnede boliger, uden at der til grund herfor ligger målsætninger, som nødvendigvis må være af politisk karakter. Rådet har derfor opbygget sit svar således, at kommentarer til behovet for ældreboliger nøje knytter sig til antagelser om sådanne målsætninger.

Rådet har endvidere begrænset sine overvejelser til boliger for ældre og til de indsatsområder, der sædvanligvis i den offentlige debat betragtes som mest presserende. Rådet gør imidlertid opmærksom på, at der – især i et langsigtet perspektiv – vil være behov af en anden karakter end det aktuelt højest prioriterede.

Efter rådets opfattelse er der i dag som et resultat af de sidste års udvikling et udækket behov for plejeboliger, boliger med tilknyttet serviceareal og personale:

I 1985 var lidt over 42.000 ældre på 70 år og derover på plejehjem, svarende til en dækning på 7,9 pct. Mellem 1985 og 1994 er antallet af denne aldersgruppe vokset med 37.200 ældre. Hvis man ønsker at fastholde en dækning med egentlige plejeboliger svarende til dækningen med plejehjem i 1985, vil stigningen i antallet af denne gruppe i perioden 1985–1994 skulle modsvares af en tilvækst på lidt over 2.900 plejeboliger. Imidlertid er antallet af plejehjemspladser i perioden faldet med knap 9.700, et samlet »underskud« på i alt 12.600 plejeboliger.

Kun en mindre del af de 13.500 ældreboliger, der er opført siden 1987, kan formodes at være etableret som egentlige plejeboliger. Skal dækningen med plejeboliger fastholdes svarende til 1985-niveauet, er der derfor et aktuelt »underskud« på måske 8.000–10.000 plejeboliger.

Som et af de mest presserende behov peger Ældreboligrådet på, at der i meget stort omfang mangler særlige tilbud til senildemente i form af skærmede enheder eller personaleintensive bofællesskaber indrettet specielt for denne persongruppe. Det samlede antal af senildemente kan antages at være omkring 40.000 – et tal, der

vil vokse med stigningen i antallet af meget gamle i de kommende år.

Samtidig viser prognoserne, at antallet af ældre på 85 år og derover vil stige med ca. 8.000 frem til år 2000, hvilket vil øge behovet for plejeboliger yderligere med cirka 500 boliger om året i de nærmeste år.

Dertil kommer, at mange af de eksisterende plejehjem er utidssvarende, og Ældreboligrådet finder det nødvendigt at forbedre boligstandarden på disse plejehjem gennem ombygning.

Ældreboligrådet anfører i den forbindelse, at det må tages i betragtning, at ombygning af plejehjem alt andet lige vil medføre en nedgang i antallet af plejhjemsboliger. Rundt regnet vil ombygning af 1.000 plejhjemspladser kun føre til 500 nye ældreboliger og dermed et nettotab på 500 plejeboliger.

Hvis antallet af plejeboliger skal fastholdes, betyder det med andre ord, at der skal opføres yderligere 500 nybyggede ældreboliger i form af plejeboliger, hver gang der moderniseres 1.000 plejhjemspladser. Hertil skal lægges eventuelle ønsker om at øge antallet af plejeboliger.

Beslutninger omkring byggeri af ældreboliger er ikke centralt styret, men træffes lokalt i de enkelte kommuner. Ældreboligrådet gør derfor opmærksom på, at hvis der ønskes en udbygning i antallet af ældreboliger, forudsætter det, at der gives kommunerne incitamenter hertil.

Samtidig finder rådet det af betydning, at kommunerne opfordres til at udarbejde en samlet plan for løsning af opgaven lokalt over en årrække, og at de ældre tages med i denne planlægning.

Jeg kan for mit vedkommende oplyse, at jeg har bedt om, at den ovenfor refererede udtalelse fra Ældreboligrådet indgår i overvejelserne om en kommende plejhjemsreform. Lovforslag herom forventes fremsat i indeværende folketingssamling.

Spm. nr. S 1039

Til erhvervsministeren (23/2 95) af:
Villy Søvnald (SF):

»På tænker ministeren at gribe ind over for Nykøbing-Rørvig Kommunes brug af hjemmeserviceordningen i deres ældreservice?«

Begrundelse

Brug af hjemmeserviceordningen til dækning af store dele af hjemmehjælpen er det første skridt hen imod en privatisering, således at det kommunale ansvar for ældreplejen forflyttes. Det bliver i hvert fald mere uklart for den enkelte pensionist, hvem der har ansvaret for plejen, og hvem der skal klages til, hvis plejen ikke er tilfredsstillende. Er det hjemmeservicefirmaet eller socialforvaltningen? Men én ting er sikkert! Der vil blive et forfærdeligt renderi hos den enkelte pensionist: Først kommer hjemmehjælperen og får patienten ud af sengen, derefter kommer hjemmesygeplejersken, og endelig kommer hjemmeservice og gør rent!

Derudover er det utroligt, at man åbner for den kassetænkning, som vil blive konsekvensen, hvis kommunerne får lov til at overlade dele af den praktiske hjælp til pensionisterne til hjemmeservice. Kommunerne får jo adgang til refusion af op imod 50 pct. af udgifterne til ældrepleje!

Svar (6/3 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg ved, at flere kommuner for tiden overvejer at give borgerne større valgfrihed i forbindelse med den praktiske del af hjemmehjælpen. Overvejelserne går ud på, at borgerne skal have mulighed for at vælge, om de vil have den praktiske del af hjemmehjælpen fra den kommunale hjemmehjælp eller fra en privat virksomhed, der er godkendt hertil af kommunen.

Jeg kan oplyse, at efter bistandslovens regler er der ikke noget krav om, at hjemmehjælpsopgaver skal udføres af det offentlige, men hvis en kommune overlader udførelsen af hjemmehjælpsopgaver helt eller delvis til private firmaer, bevarer kommunen både det overordnede ansvar for, at opgaverne udføres tilfredsstillende, og sin tilsynspligt.

Som udgangspunkt finder jeg det rigtigt og rimeligt, at borgerne får valgmuligheder. Erfaringer fra andre områder viser, at valgmuligheder giver større tilfredshed.

Et øget samspil mellem kommuner og virksomheder på ældreområdet kan desuden medvirke til at styrke produkt- og kvalitetsudviklingen i virksomhederne. Dette vil give de ældre større tillid til virksomhederne og dermed forbedre de ældres muligheder for at supplere den

kommunalt betalte hjemmehjælp, altså den hjemmehjælp, som kommunen har visiteret borgeren til, med selvbetalt hjælp fra private virksomheder. Det ser jeg store fordele i – både for borgerne og for udviklingen af et nyt serviceerhverv.

Der kan ikke ydes hjemmeservicetilskud til en kommunes køb af hjemmeservice. Hjemmeservicetilskuddet kan ikke anvendes til at nedbringe kommunernes udgifter til hjemmehjælp. Derimod er der intet i vejen for, at den supplerende hjælp, som borgeren måtte ønske ud over den visiterede hjemmehjælp, kan købes med hjemmeservicetilskud.

Der arbejdes i kommunerne med flere modeller til at opnå et øget offentligt-privat samspil på ældreområdet. Jeg følger udviklingen meget nøje og vil om nødvendigt tage initiativ til at hindre utilsigtet brug af hjemmeserviceordningen.

Spm. nr. S 1043

Til forsvarsministeren (24/2 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvad er ministerens kommentar til artiklen »Tag en taxa og kom sikkert hjem« i »Soldaten« 1/95, og vil ministeren følge de 5 simple krav til opstramning af sikkerhedsreglerne, som bladet foreslår?«

Begrundelse

I øjeblikket gælder der særlige regler for arbejdsmiljøet i forsvaret, hvilket bl.a. har medført en række uheldige ulykker i forbindelse med militære transporter. I den forbindelse har »Soldaten«, som er landsblad for de værnepligtige, foreslået 5 simple og fornuftige krav, som kan styrke sikkerheden under militære transporter:

- Lastbilkørere, der transporterer personel, skal have mindst seks timers sammenhængende hvile i døgnet. På det øvrige arbejdsmarked arbejder man med en 11-timers-regel!
- Indskærpelse af vognkommandørens ansvar, så man undgår, at køreren føler sig »presset« til at køre, selv om han er træt.
- Indførelse og kontrol med brugen af sikkerhedsseler på alle lastbiler.

- Øget tid til omskoling af unge chauffører og øget tid til at give disse rutine.
- Udrustning og materiel fastspændes og pakkes væk.

Svar (7/3 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Det fremgår af færdselslovens § 54, stk. 1, at et motordrevet køretøj ikke må føres eller forsøges ført af nogen, som på grund af sygdom, svækkelse, overanstrengelse, mangel på søvn, påvirkning af opstemmende eller bedøvende midler eller af lignende årsager befinder sig i en sådan tilstand, at han er ude af stand til at føre køretøjet på fuldt betryggende måde.

Endvidere fremgår det af forsvarets færdsels-sikkerhedsmæssige bestemmelser for militære motorkøretøjer, at ordrer og anvisninger, der gives køreren, skal holdes inden for rammerne af færdselslovens bestemmelser.

I relation til køreren er det i disse bestemmelser fastsat, at der bl.a. gennem udnyttelse af reservekørere skal drages omsorg for tilstrækkelig hvile (søvn). Forud for enhver kørsel skal køreren tage stilling til, om han er i stand til at føre motorkøretøj på fuldt betryggende måde. Føler vedkommende sig ikke i stand hertil, skal han melde dette til den, der har befalet kørslen, som herefter skal foretage en anden disponering. Den pågældende kører må ikke beordres til at køre før gennemført hvilepause.

Som det fremgår, har forsvaret under hensyntagen til bl.a. færdselssikkerheden fastsat regler for det ledelsesmæssige ansvar for at tilrettelægge og gennemføre kørselsaktiviteter. Ansvarret påhviler enhver foresat, dvs. befalingsmænd af sergentgruppen og officerer i almindelighed samt chefer i særdeleshed.

Det er min opfattelse, at et samlet hvil på ca. 6 timer ikke i sig selv kan anses som en garanti for, at den enkelte kører vil være i stand til at føre motorkøretøj på fuldt betryggende måde. Et eventuelt formelt krav om 6 timers hvil vil heller ikke kunne fritage køreren for sit ansvar i henhold til færdselsloven.

Jeg kan uddybende oplyse, at en vognkommandør på et hjulkøretøj er den person, der med hensyn til køretøjets taktiske anvendelse er foresat for køreren, og som normalt vil have plads ved siden af denne. Vognkommandørens ordrer og anvisninger til køreren skal holdes inden for færdselslovens bestemmelser, ligesom hans

direktiver eller henstillinger til køreren vedrørende den færdselssikkerhedsmæssige føring af køretøjet kun kan omhandle formaninger til at køre forsigtigt, udvise agtpågivenhed og til at overholde de for færdslen med køretøjer givne forskrifter.

Vognkommandøren skal efter forholdene bistå køreren under særlig vanskelige forhold såsom baglæns kørsel, vending, passage af smalle broer, porte og indkørsler samt kørsel i terræn.

Vognkommandørens eventuelle bistand vil dog aldrig kunne medføre, at han overtager køreren ansvar og pligter ifølge færdselsloven.

Der er således allerede i dag ingen tvivl om vognkommandørens ansvar og beføjelser i relation til køreren.

Endvidere kan jeg oplyse, at forsvarets vare- og lastvogne kan anvendes til transport af personel uden for førerrummet.

Hverken færdselsloven eller bestemmelser udgivet i tilslutning hertil stiller krav om, at disse siddepladser skal være forsynet med sikkerheds- eller hofseseler. Forsvaret har imidlertid forsynet sæderne med hofseseler som et tilbud til det personel, der under transport føler større tryk ved at anvende en sele. Der er imidlertid ikke fastsat krav om, at disse hofseseler skal benyttes i samme omfang som fabriksmonterede sikkerhedssele i person- og varevogne.

En kvalificeret vurdering af, hvorvidt sikkerheden eventuelt vil kunne forbedres eller mindskes ved obligatorisk anvendelse af disse seles, forudsætter tilvejebringelse af materiale til belysning af samtlige aspekter i forbindelse hermed. Til orientering kan jeg oplyse, at en sådan tilvejebringelse af materiale allerede er iværksat.

For så vidt angår kørekort, skal det fremhæves, at efter erhvervelse eller udvidelse af kørekort gennemgår forsvarets personel en supplerende uddannelse i føring m.v. af brugskøretøj (omskoling). Denne uddannelse har til formål under almindelige kørselsbetingelser at bibringe eleven fornøden færdighed i at fremføre og betjene det motorkøretøj, den pågældende skal føre under sin videre tjeneste, samt at foretage de eftersyn og den vedligeholdelse, der skal udføres af brugeren. Endvidere skal eleven bibringes fornødent kendskab til de særlige bestemmelser, der gælder for omgangen med og brugen af forsvarets motorkøretøjer. Uddannelsen gennemføres af en køreinstruktør og autoriseres af denne efter afslutning med tilfredsstillende resultat.

I forlængelse heraf gennemføres uddannelse i kørsel m.v. under særlige kørselsforhold. Denne uddannelse har til formål at sætte den militære kører i stand til at føre og betjene sit køretøj under de særlige militære forhold, herunder kørsel i terræn, flotbringning og andre lignende kørselsbetingelser. Uddannelsen gennemføres af en befalingsmand, der har modtaget instruktøruddannelse heri. Denne befalingsmand autoriserer uddannelsen, når den er gennemført med tilfredsstillende resultat.

Det er min opfattelse, at gennemførelsen af denne køreuddannelse tilgodeser det nævnte behov for rutiner af også unge chauffører.

Vedrørende transport på ladet af personer og gods (materiel og udrustning) kan jeg oplyse, at der skal træffes sådanne foranstaltninger, at godset ikke ved væltning eller forskydning under kørslen kan forvolde skade på personel. Kører er i henhold til færdselsloven ansvarlig for, at udrustning og materiel fastspændes og pakkes væk, inden kørslen påbegyndes. Der eksisterer således allerede fornødne regler på dette område.

Jeg kan supplerende oplyse, at der i 1994 blev indberettet 393 færdselsuheld med forsvarrets lastvogne, hvilket skal ses i relation til forsvarrets ca. 4.000 lastvogne. Færdselsuheld med lastvogne udgjorde ca. 35 pct. af det samlede antal uheld med forsvarrets køretøjer. Uheldenes omfang går fra banale parkeringsskader til større færdselsuheld med personskade. Af personskader er indberettet i alt 55 omfattende alt fra rifter til benbrud. Der har ikke været tale om dødsulykker.

I forbindelse med i alt 6 uheld med lastvogne var der to eller flere personskader og i alt 22 lettere tilskadekomne.

Endelig kan jeg oplyse, at forsvarrets samlede kørsel i 1994 androg knap 50.000.000 km. Set i relation til personskader er det ca. 1 personskade pr. 1.000.000 kørte kilometer.

Det er min sammenfattende vurdering, at der ikke på nuværende tidspunkt synes at være belæg for at hævde, at forsvaret skulle have særlige færdselssikkerhedsmæssige problemer hverken personel-, uddannelses- eller materielmæssigt.

Spm. nr. S 1044

Til forsvarsministeren (24/2 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Mener ministeren, at det er forsvarligt, at soldater i fredstid bliver transporteret på ladet af en lastbil uden fastspænding med sikkerhedsseleer og ofte med »løs« last på ladet?«

Begrundelse

På det seneste har man været vidne til en række ulykker i forbindelse med transport af militært personel – ulykker, hvor konsekvenserne ville have været knap så katastrofale, hvis man blot havde levet op til et minimum af de krav, man normalt stiller til civile transportere.

Svar (7/3 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1043.

Spm. nr. S 1047

Til forsvarsministeren (24/2 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvad er baggrunden for, at NATO i Nordnorge afholder den største militære øvelse i nyere tid, og har ministeren tænkt på, at et sådant skridt næppe gavner nedrustningsbestræbelserne?«

Svar (7/3 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

NATO-øvelsen Strong Resolve, der gennemføres i Norge, er tilrettelagt på baggrund af studier vedrørende NATO's rolle i relation til den sikkerhedspolitiske udvikling.

Formålet med øvelsen er at øve og demonstrere alliansens evne til at opbygge og indsætte multinationale styrker af alle tre værn som et militært bidrag til styring af en krise. Området Norge og Nordatlanten er valgt af hensyn til enhedernes behov for øvelser under ekstreme vejrforhold.

Et af øvelsens hovedmål er at øve kommandostrukturen ved indsættelse af militære styrker i et kriseområde, herunder afprøvning af konceptet for indsættelse af en Combined Joint Task Force, der ledes fra et skibsbaseret hovedkvarter. Endvidere øves tilbagetrækning af styrkerne.

En Combined Joint Task Force består af multinationale styrker fra de tre værn, der er sammensat med det formål at løse en bestemt opgave.

I øvelsen deltager enheder fra samtlige lande med interesser og forpligtelser i nordvestregionen samt ACE Mobile Force (NATO's »brandkorps« i Europa).

På grund af øvelsens størrelse inviteres med hjemmel i Wiendokumentet af 1992 observatører fra landene tilsluttet Organization of Security and Cooperation in Europe (OSCE) til at overvære øvelsen.

Det er min vurdering, at denne tillidsskabende faktor forebygger en eventuel negativ effekt for de forhandlinger, der føres i regi af Treaty on Conventional Armed Forces in Europe (CFE-traktaten).

Spm. nr. S 1048

Til forsvarsministeren (24/2 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvilke overvejelser har den danske regering gjort sig forud for beslutningen om at deltage i NATO-øvelsen i Nordnorge?«

Svar (7/3 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

I forbindelse med udfyldelse af NATO's nye rolle som en organisation, der på mandat fra FN eller OSCE skal kunne indsættes i krisesituationer, herunder fredsbevarende operationer, har alliancen indtil nu været henvist til ad hoc-løsninger. Det har i særlig grad været tilfældet i forbindelse med deltagelsen i fredsbevarende operationer i det tidligere Jugoslavien.

I lyset af bl.a. den sikkerhedspolitiske situation, herunder det reducerede antal af styrker, der er stillet til rådighed for NATO, er der derfor udført en gennemgribende revision af øvelsesmønsteret for alliancens enheder. Mønsteret

er ændret således, at der fokuseres på træning af kommandostrukturen, og øvelsesindholdet fokuserer i øvrigt på krisestyring.

Formålet med øvelsen Strong Resolve er at øve og demonstrere alliancens evne til at opbygge og indsætte multinationale styrker af alle tre værn som et militært bidrag til styring af en krise.

Dette er efter min opfattelse i overensstemmelse med den danske holdning til anvendelsen af de militære muligheder.

Spm. nr. S 1065

Til finansministeren (1/3 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Mener ministeren, at man kan opnå pasningsgaranti i alle landets 275 kommuner, uden at det tillades, at kommunerne kan låne til opførelse af nye daginstitutioner i 1995, og der samtidig sikres fornøden driftskapital i budgetåret 1996?«

Begrundelse

I Bureau 2000's nye undersøgelse, bl.a. offentliggjort i Politiken den 1. marts 1995, viser det sig, at 115 kommuner stadig mangler at få indført pasningsgaranti. Vurderingen i rapporten er da også, at udsigten til pasningsgaranti med udgangen af 1995 er noget usikker.

Men regeringen har i to på hinanden følgende åbningstaler lovet pasningsgarantien indført, og med vedtagelsen af Folketingets dagsorden nr. D 34 til forespørgsel nr. F 20 den 7. februar 1995 ligger det helt fast, at den skal sikres med udgangen af 1995.

Regeringen skylder derfor Folketinget et bud på, hvordan dette sikres, uden at man samtidig slår bunden ud af kommunernes økonomi, eller at kommunerne kommer til at nedprioritere andre væsentlige indsatsområder som f.eks. ældrepleje og skolevæsen.

Svar (9/3 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det er målsætningen, at der sikres pasningsgaranti for de 1-5-årige børn. Regeringen aftalte derfor med kommunerne i foråret 1994 ». . . at

tilstræbe, at der for de 1-5-årige vil være et pasningstilbud – tilpasset kommunens struktur – ved udgangen af 1995.«

Som led i kommuneaftalen blev der for 1995 afsat en lånepulje på 500 mio. kr., som kommunerne bl.a. kan låne til leje af daginstitutioner i eksisterende byggeri.

Endvidere har initiativer i form af forhøjelse af det kommunale bloktilskud med 150 mio. kr. i hvert af årene 1994 og 1995 samt ændringen af søskenderabatten ligeledes taget sigte på at fremme indfrielsen af pasningsgarantien.

Der er i januar 1995 påbegyndt udarbejdelsen af en status for, hvor langt kommunerne er nået med indfrielsen af pasningsgarantien. Resultatet heraf foreligger i april 1995. På baggrund heraf vurderes det, hvilke initiativer der bør tages med henblik på at sikre indfrielse af pasningsgarantien for de 1-5-årige.

Spm. nr. S 1066

Til finansministeren (1/3 95) af:

Villy Søvnald (SF):

»Hvordan vil regeringen sikre pasningsgarantien til dagpasning for de 0-5-årige i budgetårene 1997, 1998, 1999 og 2000 uden at slå bunden ud af kommunernes budgetter og samtidig sikre andre vækstområder som ældrepleje og skolevæsen?«

Begrundelse

Ifølge Bureau 2000's undersøgelse, bl.a. offentliggjort i Politiken den 1. marts 1995, vil stigende børnetal og forringede orlovsordninger skabe et behov for 80.000 ekstra pladser frem mod år 2000.

Svar (9/3 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Ifølge Danmarks Statistiks befolkningsprognose vil behovet for dagtilbud alene grundet den demografiske udvikling være stigende frem til år 2000, hvorefter behovet atter vil falde. Denne udvikling vil indgå i overvejelserne, når retningslinjerne for kommunernes økonomi i de kommende år skal tilrettelægges.

Spm. nr. S 912

Til landbrugs- og fiskeriministerens (10/2 95) af:
Bodil Thrane (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor langt ministeriet er i overvejelserne omkring den danske fiskerflådes struktur og kapacitet?«

Begrundelse

Der er tilsyneladende en række fiskere, som venter på ministerens udspil med henblik på erhvervelse eller ombygning af fartøj, jf. artikel i Danmarks Fiskeri Tidende torsdag den 9. februar 1995 om »Kære minister: Meld klart ud.«

Svar (28/2 95)

Landbrugs- og fiskeriministerens (Henrik Dam Kristensen):

I en artikel i Danmarks Fiskeri Tidende af 9. februar 1995 henvises til, at der er fiskere, der ønsker at indføre fiskerfartøjer i den danske flåde, som ikke har kunnet opnå tilladelse hertil på grund af de stramme regler, der gælder for indførelse af fangstkapacitet til fiskerflåden.

I Danmark har der i en årrække været ført en stram politik på området. I sammenhæng med at mange fiskere har benyttet tilbudene om ophørsstøtte, har kapacitetsstyringen bevirket, at flåden er reduceret betydeligt.

Erhvervet har hidtil sluttet op omkring denne politik. Der har været enighed om, at der ikke burde ske forøgelse af flåden, før der var et mere sikkert grundlag for forbedrede indtægtsforhold. I denne forbindelse har opmærksomheden været henledt både på prisforholdene og det samlede fiskerigrundlag. Samtidig har der dog været en fælles forståelse om, at der på et tidspunkt vil være behov for en fornyelse af flåden, uden at der var taget stilling til, hvor denne fornyelse forsvarligt kunne sættes ind.

I efteråret 1994 fremlagde Danmarks Fiskeriforening forslag om, at der skulle åbnes mulighed for, at flåden kunne forøges med 36 nybyggede eller nyere fartøjer.

Jeg er helt enig i, at der kan være behov for fornyelse af flåden og har også forståelse for, at den enkelte fisker kan ønske en afklaring af, om han har mulighed for at indføre et fartøj uden samtidig at skulle tage et fartøj af tilsvarende størrelse ud af flåden.

Men netop i lyset af, at reduktionen af flåden er tilvejebragt ved en målrettet politik gennem en årrække, er det væsentligt, at de forbedrede indtjeningsmuligheder, der kan registreres for dele af den danske fiskerflåde bl.a. som følge af kapacitetsreduktionen, ikke sættes over styr ved en uovervejede forøgelse af kapaciteten.

Jeg mener derfor, at Danmarks Fiskeriforenings forslag om flådeforøgelse må indgå i en bredere samlet overvejelse om erhvervets struktur.

Foreløbig vil jeg lade problemstillingen indgå i drøftelserne på en konference om fiskerisektorens struktur, som jeg planlægger, med henblik på at få en bred drøftelse af hele erhvervets fremtid under hensyntagen til de økonomiske muligheder og de forventede fangstmuligheder.

Jeg planlægger at afholde denne konference i maj 1995.

Spm. nr. S 1037

Til statsministeren (23/2 95) af:

Frank Aaen (EL):

»Skal statsministerens svar på spørgsmål nr. S 917 forstås således, at såfremt Den Danske Bank havde været afvisende over for at udlevere relevant materiale og regeringen derfor havde undladt at foreslå et særligt undersøgelsesudvalg, havde regeringen valgt at iværksætte en dommerundersøgelse?«

Svar (8/3 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Som jeg tidligere har haft lejlighed til at redegøre over for Folketinget, finder regeringen af principielle grunde, at der for tiden ikke bør nedsættes nye undersøgelsesretter eller kommissionsdomstole.

Regeringen har derfor i anledning af det færøske ønske om en undersøgelse af aktiebytten i de færøske banker set det som sin opgave at finde frem til en anden undersøgelsesform, der giver mulighed for at foretage en tilstrækkelig kortlægning af sagen. Regeringen har fundet, at denne belysning af sagen kan ske gennem nedsættelsen af et sagkyndigt og uvildigt undersøgelsesudvalg bestående af en advokat, en revisor og en bankkyndig.

Spm. nr. S 1038

Til statsministeren (23/2 95) af:

Frank Aaen (EL):

»Hvilken karakter havde Den Danske Banks tilsgagn om at udlevere relevant materiale, og hvilke garantier har regeringen for, at det efterfølgende vil ske; kan regeringen f.eks. garantere, at alt det materiale, der ligger hos Finanstilsynet og andre offentlige myndigheder, kan udleveres uden indvendinger fra Den Danske Bank?«

Svar (8/3 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Som anført i min besvarelse af spørgsmål nr. S 910 tog erhvervsministeren den 25. januar 1995 kontakt til Den Danske Bank for at få sikkerhed for, at banken ville være indstillet på at udlevere relevant materiale til et undersøgelsesudvalg og i øvrigt medvirke positivt til undersøgelsens gennemførelse. Dette indvilligede Den Danske Bank i.

Hvis den undersøgelse, som regeringen har foreslået, iværksættes, er regeringen med den tilkendegivelse, som Den Danske Bank er kommet med, overbevist om, at banken vil medvirke positivt til undersøgelsens gennemførelse og sagens afklaring.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 190: Forslag til lov om ændring af færdselsloven. Af trafikministeren (Jan Trøjborg). (Fremsat 8/3 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erling Christensen (S):

På Socialdemokratiets vegne skal jeg give tilslutning til det af trafikministeren fremsatte lovforslag. Jeg vil tilføje, at som det kan ses af lovforslaget, skal det gerne træde i kraft den 1. april i år, og derfor vil jeg anbefale de øvrige partier i